CRONICILE DIN NARNIA

C.S. LEWIS

Jilțul de argint

Cronicile din Narnia 6

Jiltul de argint

Clive Staples Lewis

1. ÎN SPATELE SĂLII DE GIMNASTICĂ

Era o zi mohorâtă de toamnă şi Jill Pole plângea în spatele sălii de gimnastică. Plângea fiindcă o terorizaseră Ăia. Cum cartea aceasta nu va fi o poveste despre şcoală, voi spune cât mai puţin posibil despre şcoala lui Jill, subiectul nefiind deloc plăcut. Era o Şcoală Experimentală, o şcoală de băieţi şi fete, ceea ce pe vremuri se numea o şcoală "mixtă"; nu chiar atât de mixtă totuşi, socoteau unii, pe cât de "mixate" şi învălmăşite erau ideile din capul celor care o conduceau. Oamenii aceştia erau de părere că băieţii şi fetele trebuiau lăsaţi să facă ce voiau. Or, din păcate, ceea ce le plăcea cel mai mult celor zece-cincisprezece băieţi şi fete din clasele mari era să-i terorizeze pe ceilalţi. Continuau să se petreacă tot felul de lucruri, lucruri de-a dreptul oribile, care la o şcoală obişnuită ar fi fost date în vileag şi oprite în jumătate de trimestru; ei bine, nu şi la şcoala asta. Sau chiar dacă se întâmpla totuşi aşa, cei care le săvârşiseră nu erau exmatriculaţi şi nici pedepsiţi. Directoarea zicea că elevii aceştia erau nişte cazuri psihologice interesante, aşa că îi chema la ea şi stătea de vorbă cu ei ore în şir. Iar dacă te pricepeai cum s-o iei pe directoare şi ce să-i spui, te pomeneai că ai ajuns şi elev preferat, când de fapt altceva ar fi fost de aşteptat.

Acesta era motivul pentru care în acea zi mohorâtă de toamnă, Jill Pole plângea pe cărăruia abruptă de lângă tufişurile din spatele sălii de gimnastică. Şi, pe când tot plângea ea aşa, necăjită, de după colţul clădirii a apărut fluierând un băiat, cu mâinile în buzunare. Puţin a lipsit să nu se ciocnească de ea.

— De ce nu caşti ochii pe unde mergi? zise Jill Pole.

— Bine, bine, spuse băiatul, dar nu-ncepe acum — şi pe urmă, văzând cum arăta la faţă: Hei, Pole, ce-ai păţit?

Jill doar se strâmba; aşa cum te strâmbi când încerci să spui ceva, dar ştii că dacă vorbeşti te pui iar pe plâns.

— Tot Ăia, presupun — ca de obicei, zise băiatul, furios, vârându-şi şi mai adânc mâinile în buzunare.

Jill încuviinţă din cap. Nu era nevoie să spună nimic, chiar dacă ar fi fost în stare. Ştiau prea bine amândoi.

— Uite ce e, începu băiatul, n-are nici un rost ca noi toţi...

Era bine intenţionat, însă vorbea efectiv ca un om care se pregăteşte să-i tragă un perdaf cuiva. Lui Jill i-a sărit ţandăra

numaidecât (ceea ce ţi se poate întâmpla foarte uşor când cineva te-a întrerupt din plâns).

— Oh, pleacă de-aici şi vezi-ţi de treaba ta, i-o reteză ea. De ce-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, mă rog? Faci pe deşteptul şi-ţi închipui că poţi să ne spui noua ce-ar trebui sa facem! Păi, după mintea ta, probabil ar trebui să ne gudurăm tot timpul pe lângă Aia, să le intrăm pe sub piele şi să facem sluj în faţa lor, aşa ca tine.

— Oh, Doamne! exclamă băiatul, aşezându-se pe iarbă lângă tufişuri, dar ridicându-se numaidecât, întrucât iarba era udă leoarcă. Din păcate, îl chema Eustace Scrubb[1], însă nu era rău la suflet.

— Pole! zise el. Crezi ca e drept? M-ai văzut tu pe mine făcând aşa ceva în trimestrul ăsta? Uiţi că i-am ţinut piept lui Carter în povestea cu iepurele? Şi că am păstrat secretul despre Spiwins — chiar şi în caznele torturii? Uiţi că...

— N-n-nu ştiu şi nu-mi pasă, îngăimă Jill, printre suspine de plâns.

Scrubb observă că Jill nu-şi revenise şi, cu mult bun-simţ, se gândi să-i ofere o bomboană de mentă. Şi îşi luă şi el una. În scurt timp, Jill începu să vadă lucrurile ceva mai limpede.

— Îmi pare rău, Scrubb, zise ea, imediat. N-am fost corectă cu tine. N-ai făcut toate chestiile alea trimestrul ăsta.

— Păi, şterge cu buretele ultimul trimestru, dacă poţi, îi zise Eustace. Eram altfel pe atunci. Eram — ei, drăcia dracului, o lichea, asta eram!

— La drept vorbind, cam aşa e, să ştii, îi spuse Jill.

— Înseamnă că ai remarcat că m-am schimbat? o întrebă Eustace.

— Şi nu numai eu, să ştii, îi confirmă Jill. Toată lumea spune asta. Până şi Ăia au observat. Eleanor Blakiston a auzit-o pe Adela Pennyfather vorbind despre asta în vestiar, ieri. Zicea: "Nu ştiu cine-a pus mâna pe puştiulică ăla, Scrubb. Nu se mai lasă deloc mânuit trimestrul ăsta. Va trebui să ne ocupăm de el imediat."

Eustace se cutremură de groază. Toată lumea de la şcoala Experimentală ştia cum era "să se ocupe" Ăia de tine.

Amândoi copiii tăcură câteva clipe. De pe frunzele de leandru picurau stropi mici.

---

1 scrubby = rău, răutăcios

— De ce erai altfel trimestrul trecut? îl întrebă acum Jill.

— Am păţit în vacanţă o sumedenie de lucruri ciudate, îi răspunse Eustace, misterios.

— Ce fel de lucruri? se interesă Jill.

Eustace nu spuse nimic o bună bucată de timp. După care, zise:

— Uite ce e, Pole, amândoi urâm locul ăsta mai mult decât orice pe lume. Am sau n-am dreptate ?

— Păi, cum să n-ai dreptate! îi răspunse Jill.

— Atunci, cred efectiv că pot avea încredere în tine.

— Ei, nu mai spune, bravo ţie! i-o trânti Jill.

— Da, dar e vorba de un secret efectiv nemaipomenit. Măi Pole, tu chiar crezi că nişte lucruri sunt întocmai cum spun eu? Mă refer la nişte lucruri pe care alţii, aici, le-ar lua în derâdere.

— N-am fost pusă în asemenea situaţii, însă cred ca da, îi răspunse Jill.

— M-ai putea crede dacă ţi-aş spune că, în vacanţă, am fost în altă lume — alta decât lumea asta a noastră?

— Nu înţeleg la ce te referi.

— Bun, atunci hai să nu ne mai batem capul cu chestia asta cu lumile. Cum ar fi dacă ţi-aş povesti ca am fost într-un loc unde animalele pot vorbi şi unde există... ăăă... vrăji şi balauri... şi... în fine, toate chestiile alea de care auzi în basme.

Scrubb se simţea tare stânjenit spunând toate astea, motiv pentru care se făcuse roşu la faţă.

— Şi cum ai ajuns acolo? îl descusu Jill. Se simţea şi ea ciudat de sfioasă.

— Singura cale de a ajunge acolo este prin Vrajă, o lămuri Eustace, aproape în şoaptă. M-am dus cu doi veri de-ai mei. Am fost, pur şi simplu, luaţi pe sus, fulgerător. Ei mai fuseseră acolo, înainte.

Acum, fiindcă vorbeau în şoaptă, lui Jill îi venea parcă mai uşor să creadă ce auzea. Apoi, dintr-o dată, o copleşi o bănuială oribilă şi spuse (cu atâta înverşunare, încât pe moment parcă era o tigroaică):

— Dacă aflu că ţi-ai bătut joc de mine, nu mai vorbesc cu tine niciodată, pricepi, absolut niciodată.

— Nu mi-am bătut joc de tine, jur, încercă s-o liniştească Eustace. Jur pe — pe tot.

(Pe vremea când eram eu elev, se zicea: "Jur pe Biblie". Numai că la Şcoala Experimentală nu se punea mare preţ pe Biblii.)

— Bine, făcu Jill. Te cred.

— Şi n-ai să spui nimănui ?

— Drept cine mă iei, mă rog ?

Erau foarte emoţionaţi şi entuziaşti spunând asta. Dar după aceea, când se uită în jurul ei şi văzu cerul mohorât de toamnă, şi când auzi cum de pe frunze picura apa ţârâind, şi când se gândi la atmosfera iremediabil dezolantă de la Şcoala Experimentală (trimestrul avea treisprezece săptămâni, or nu trecuseră decât două), Jill zise:

— Dar, la urma urmei, la ce bun? Tot nu suntem acolo: suntem aici. Şi e mai mult decât clar că nu putem ajunge acolo. Sau putem ?

— Asta m-am tot întrebat şi eu, îi răspunse Eustace. Când ne-am întors din Locul acela, cineva a spus că fraţii Pevensie (ăştia-s verii mei) nu vor mai putea niciodată să se întoarcă acolo. Asta fiindcă fuseseră deja de trei ori, înţelegi? Probabil că asta le-a fost porţia, însă despre mine n-a spus aşa ceva. Păi, e limpede că mi-ar fi spus şi mie, doar dacă n-o fi vrut să-mi dea de înţeles că mă pot întoarce acolo, nu-i aşa? Şi mă tot frământ şi mă întreb, oare nu putem, oare n-am putea...?

— Să facem ceva ca să se întâmple aşa, asta voiai să spui ?

Eustace încuviinţă din cap.

— Vrei să spui că am putea desena un cerc pe pământ, în care să scriem tot felul de litere stranii — şi să ne postăm în interior — unde să îngânăm farmece şi vrăji ?

— Ei bine, zise Eustace, după ce reflectase profund. Cam la asta mă gândeam şi eu, deşi n-am făcut-o niciodată. Dar acum, când se pune concret problema, am impresia că treburile astea cu cercuri şi ce mai spuneai tu sunt nişte aiureli. Nu cred că lui i-ar plăcea. Ar părea că într-un fel ne închipuim că l-am putea determina să facă un anumit lucru. Aşa că, pe cuvânt, cred că nu ne rămâne decât să-l rugăm.

— Cine-i persoana asta despre care tot vorbeşti?

— În locul acela i se spunea Aslan, îi răspunse Eustace.

— Ce nume ciudat!

— Nici pe jumătate atât de ciudat ca el! rosti Eustace, foarte grav. Dar hai să începem. Nu văd ce rău ar fi dacă doar îl

rugăm. Hai să stăm în picioare unul lângă celălalt, aşa. Şi întindem mâinile în faţă, cu palmele în jos: cum făceau pe insula lui Ramandu...

— Pe insula cui?

— Îţi povestesc despre asta altă dată. Şi s-ar putea să-i placă să stăm cu faţa spre răsărit. Ia să vedem, în ce parte o fi estul?

— Habar n-am, zise Jill.

— Extraordinar! Fetele astea nu ştiu niciodată care sunt punctele cardinale, remarcă Eustace.

— Hai că nici tu nu le ştii, i-o trânti Jill, indignată.

— Ba le ştiu, dacă faci bine şi nu mă mai întrerupi atâta. Gata, acum ştiu. Încoace e estul, înspre leandri. Bun, acum repetă după mine, da?

— Ce să repet? îl întrebă Jill.

— Repeţi ce spun eu, desigur, îi răspunse Eustace. Haide...

Şi începu:

— Aslan, Aslan, Aslan!

— Aslan, Aslan, Aslan, repetă Jill.

— Te rog, lasă-ne să intrăm în...

În acel moment, din cealaltă parte a sălii de gimnastică, un glas strigă: "Pole? Da. Ştiu eu unde e. Boceşte în spatele sălii de gimnastică. S-o aduc de-acolo?"

Jill şi Eustace se uitară unul la celălalt, se vârâră sub leandri şi începură să urce panta abruptă şi gloduroasă, printre tufişuri şi copaci, cu o viteză care le făcea mare cinste. (Datorită metodelor ciudate de predare de la Şcoala Experimentală, nu învăţai prea multă franceză, matematică, latină sau alte chestii din astea; dar învăţai foarte multe despre cum s-o ştergi repede şi tiptil, când te caută Ăia.)

După ce urcară pieptiş aşa cam un minut, se opriră să asculte, iar după zgomotele pe care le auzeau îşi dădură seama că erau urmăriţi.

— Măcar de-ar fi poarta deschisă! zise Scrubb în timp ce-şi vedeau de drum, iar Jill încuviinţă din cap. Căci, sus, în vârful dâmbului cu tufişuri şi copaci, se afla un zid de piatră înalt, iar în acel zid era o poartă, pe care ieşeai pe o landă plină cu bălării. Poarta aceasta era aproape întotdeauna încuiată. Unora li se mai întâmplase, însă, să o găsească şi deschisă; dar asta poate doar o singură dată. Dar vă puteţi, cred, imagina că, ştiind chiar

că nu fusese aşa decât o singură dată, lumea tot spera şi încerca poarta, să vadă dacă era descuiată; căci, dacă se întâmpla să nu fie încuiată, aveai posibilitatea s-o ştergi din şcoală fără să fii văzut.

Jill şi Eustace, amândoi foarte încinşi şi murdari de la cât merseseră coşcoviţi pe sub leandri, ajunseră, gâfâind, sus la zid. Iar acolo era poarta, închisă ca de obicei.

— Sunt convins că încerc degeaba, zise Eustace, cu mâna pe clanţă; şi pe urmă: O-o-o, extraordinar!

Căci apăsând pe clanţă, uşa se deschise.

Cu câteva clipe înainte, amândoi avuseseră de gând să treacă pe poartă cât ai zice peşte, de s-ar fi întâmplat ca poarta să nu fie încuiată; însă, când poarta se deschise, încremeniră amândoi, teribil de şocaţi. Căci ceea ce vedeau acum era cu totul altceva decât ceea ce se aşteptaseră să vadă.

Se aşteptaseră să vadă panta cenuşie şi plină de ierburi şi tufişuri urcând tot mai sus, spre cerul de toamnă mohorât. În schimb, dădură cu ochii de razele strălucitoare ale soarelui. Se revărsau pe poartă, aşa cum lumina unei zile de iunie se revarsă într-un garaj când deschizi uşa. Picăturile de rouă de pe iarbă sclipeau ca nişte mărgele sub strălucirea soarelui şi se vedea chiar cât de murdară şi de mânjită de lacrimi era Jill. Iar lumina soarelui venea din ceea ce părea limpede a fi o altă lume — atât cât puteau vedea ei din ea. Vedeau iarbă moale, mai moale şi mai strălucitoare decât văzuse Jill vreodată, şi cer albastru, şi, ţâşnind încolo şi încoace, nişte chestii atât de strălucitoare, încât ar fi putut fi giuvaiere sau fluturi uriaşi.

Deşi tânjise după aşa ceva, Jill era speriată. Se uită la Scrubb şi văzu că şi el era speriat.

— Haide, Pole, zise el, gâfâind.

— Nu ne putem întoarce? E bine ce facem? întrebă Jill.

În acel moment, un glas ticălos şi răutăcios strigă din spate piţigăiat:

— Stai aşa, Pole. Toată lumea ştie unde eşti. Coboară numaidecât.

Era vocea lui Edith Jackle, care, deşi nu făcea parte din grupul Ălora, era din categoria lingăilor şi a puitorilor care se băgau pe sub pielea lor.

— Repede! zise Scrubb. Vino aici. Să ne ţinem de mână, nu care cumva să fim despărţiţi.

Şi, până ca Jill să se dezmeticească, o înhăţă de mână şi o trase spre poartă, afară, lăsând în urmă terenul şcolii, lăsând în urmă Anglia, lăsând în urmă toată lumea noastră şi păşind în Locul acela.

Sunetul vocii lui Edith Jackle încetă, aşa cum se opreşte radioul când apeşi pe buton. Instantaneu, din toate părţile se auzi un alt sunet. Venea de la chestiile alea strălucitoare de deasupra capului, care se dovediră acum a fi păsări. Făceau mare gălăgie, însă zgomotul era mai degrabă ca o muzică — o muzică destul de novatoare, pe care iniţial nu o poţi pricepe — nesemănând deloc cu ciripitul păsărilor din lumea noastră. Şi, totuşi, în ciuda cântului aceluia, în jurul lor domnea o imensă linişte de fond. Liniştea aceasta, combinată cu prospeţimea aerului, o făcu pe Jill să creadă că se aflau, pesemne, în vârful unui munte foarte înalt.

Scrubb o ţinea în continuare de mână şi mergeau înainte, holbând ochii în toate direcţiile. Jill văzu că peste tot creşteau nişte copaci uriaşi, ca un fel de cedri, dar mai mari. Dar, cum nu creşteau unul lângă altul şi ţinând seama de faptul că la poalele lor nu era nici un fel de vegetaţie, puteai vedea la mare distanţă prin pădure, în stânga şi în dreapta. Şi, cât vedea Jill cu ochii, era peste tot la fel — iarbă moale şi joasă, păsări care zburau de colo-colo, cu pene galbene, sau albastre ca libelulele, ori în nuanţele curcubeului, umbre albăstrii şi pustietate. Nici o adiere de vânt nu tulbura aerul rece şi strălucitor. Era o pădure tare pustie.

Drept în faţă, nu mai erau arbori: doar cerul albastru. Continuară să meargă drept înainte, fără să vorbească, până ce Jill îl auzi pe Scrubb spunând: "Ai grijă!" şi se smuci singură înapoi. Erau chiar pe marginea unei stânci.

Jill se număra printre norocoşii care nu au rău de înălţime. N-o deranja nicidecum să stea pe buza unei prăpăstii. O cam deranja însă că Scrubb o trăgea înapoi — "de parcă aş fi copil mic", zicea ea — aşa că îşi smulse mâna din mâna lui. Când văzu cât de alb se făcuse la faţă, simţi că îl dispreţuieşte.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea Şi, ca să-i arate că ei nu-i era frică, se postă chiar pe marginea stâncii; de fapt, niţel cam prea în margine, până şi după gustul ei. Pe urmă, privi în jos.

În clipa aceea, îşi dădu seama că lui Scrubb i se puteau, totuşi, găsi ceva scuze pentru faptul că se făcuse alb ca varul,

căci nici o stâncă din lumea noastră nu s-ar fi putut compara cu asta. Închipuiţi-vă că vă aflaţi în vârful celei mai înalte stânci pe care aţi văzut-o vreodată. Şi mai închipuiţi-vă că priviţi jos, până în fundul prăpastiei. Şi pe urmă închipuiţi-vă că prăpastia asta continuă şi mai adânc, încă pe atât, de zece ori încă pe atât, de douăzeci de ori încă pe atât. Iar după ce aţi privit în jos pe toată distanţa asta, închipuiţi-vă nişte chestiuţe albe pe care, la prima vedere, le-ai putea confunda cu nişte oi, dar care îţi dai seama numaidecât că sunt nişte nori — nu mici rotocoale de ceaţă, ci nişte nori albi, enormi şi pufoşi, mai curând ca nişte munţi. Şi, în cele din urma, printre norii aceia, zăreşti în sfârşit fundul adevărat, atât de departe, încât nu-ţi poţi da seama dacă e ca un şes sau ca o pădure, dacă e uscat sau apă: mult mai departe sub acei nori, decât e distanţa de la ei, în sus, până la tine.

Jill se holba în jos. Pe urmă, se gândi că în fond nu strica să facă, totuşi, un pas înapoi; însă nu prea avea chef, de teamă că Scrubb ar putea crede cine ştie ce despre ea. După aceea, se decise brusc că nici nu-i păsa de ce credea el, fiind gata să se tragă înapoi de la muchia aceea oribilă de stâncă şi să nu mai râdă în viaţa ei de cei care au rău de înălţime. Dar, când încercă să se mişte, constată că nu putea. Parcă avea nişte pietroaie în loc de picioare. Totul îi plutea în faţa ochilor.

— Ce faci, Pole? Vino înapoi — nu fi tâmpită! strigă Scrubb. Însă vocea lui venea parcă de foarte departe. Simţi cum Scrubb o înhaţă zdravăn. Numai că acum Jill nu mai avea nici un control asupra braţelor şi a picioarelor ei. A urmat un moment de încleştare la marginea stâncii. Jill era prea înspăimântată şi prea ameţită ca să-şi mai dea seama ce face, însă de două lucruri şi-a amintit până la capătul zilelor (îi reveneau adesea în vis). O dată era faptul că s-a smuls din încleştarea lui Scrubb şi, pe urmă, că în acelaşi moment Scrubb, cu un urlet de groază, şi-a pierdut echilibrul şi-a zburat drept în prăpastie.

Noroc că Jill n-a avut răgazul sa se gândească la ce făcuse. Un animal uriaş, colorat strălucitor, se năpustise la marginea stâncii. Stătea lungit pe jos, aplecat peste buza prăpastiei, şi (aici e partea ciudată) sufla. Nu răgea şi nici nu sforăia pe nări, ci pur şi simplu sufla cu botul larg deschis; şi sufla aerul afară încontinuu, aşa cum aspiratorul absoarbe tot timpul. Jill stătea lungită atât de aproape de făptura aceea, încât simţea cum răsuflarea vibra constant în toate mădularele animalului. Şi

stătea aşa nemişcată, fiindcă nu se putea ridica. Simţea că leşină: şi, într-adevăr, tare mult ar fi vrut de fapt sa leşine, numai că leşinurile nu vin aşa, când vrem noi. În cele din urmă a văzut, departe de tot, dedesubt, o fărâmă mititică şi neagră plutind prin aer, la distanţă de stâncă şi oarecum în sus. Pe măsură ce se ridica, se îndepărta tot mai mult. Când a ajuns aproape la acelaşi nivel cu vârful stâncii, era atât de departe încât nici nu se mai zărea. Era limpede că se îndepărta de ei cu mare viteza. Lui Jill i-a trecut prin cap că făptura de lângă ea împingea fărâma aceea tot mai departe, suflând spre ea.

S-a întors şi s-a uitat la făptura aceea. Era un leu.

2. JILL PRIMEŞTE O MISIUNE

Fără să întoarcă privirea spre Jill, Leul se ridică în picioare şi mai suflă o dată. După care, ca şi cum ar fi fost mulţumit de treaba făcută, se răsuci în loc şi porni înapoi spre pădure, cu paşi mari şi rari.

— Cred că am visat, nu se poate altfel, sigur cred că am visat, îşi zicea Jill. Am să mă trezesc numaidecât.

Numai că nu visase şi, de aceea, nici n-a avut de ce să se trezească.

— Ce rău îmi pare că am venit în locul ăsta îngrozitor, zise Jill. Nu cred că Scrubb ştia mai multe decât mine despre cum e pe-aici. Sau, dacă ştia, n-ar fi trebuit să mă aducă aici fără să mă prevină despre ce e vorba, ca să ştiu şi eu la ce să mă aştept. Ce vină am eu că el a căzut de pe stâncă?! Dacă m-ar fi lăsat în pace, am fi fost amândoi în regulă.

Pe urmă, îşi aminti iarăşi de urletul pe care îl scosese Eustace când căzuse şi izbucni în lacrimi.

Plânsul nu strică în felul lui, atâta timp cât te ţine. Însă, mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să te opreşti şi, după aceea, tot n-ai scăpat: mai ai să te hotărăşti ce vei face. Când Jill încetă cu plânsul, constată că îi era groaznic de sete. Stătuse lungită cu faţa în jos, iar acum se aşeză în capul oaselor. Păsările nu mai cântau şi în jur domnea o linişte desăvârşită, cu excepţia unui mic sunet persistent, care părea să vină de la mare distanţă. Ascultă cu atenţie şi ajunse la concluzia că era vorba de zgomotul caracteristic unei ape curgătoare.

Jill se ridică în picioare şi privi în jurul ei cu multă precauţie. Nici urmă de Leu; numai că erau atâţia copaci, încât n-ar fi fost exclus ca animalul să fie foarte aproape, iar ea să nu-l poată vedea. De unde ştia ea, în fond, că nu era vorba de mai mulţi lei? Însă, cum setea o chinuia din ce în ce mai rău, îşi luă inima în dinţi şi porni să caute apa curgătoare. Mergea pe vârful degetelor, furişându-se cu prudenţă din copac în copac şi oprindu-se să tragă cu ochiul de jur-împrejur, la fiecare pas.

În pădure era atât de linişte, încât nici nu i-a fost greu să-şi dea seama de unde venea zgomotul. Acesta se auzea din ce în ce mai clar şi, mai repede decât se aştepta, fetiţa ajunse într-o poiană şi văzu pârâul, strălucitor ca sticla, care curgea peste iarbă, la o aruncătură de băţ. Dar, deşi văzând apa i se făcuse de zece ori mai sete decât îi era înainte, nu se năpusti să bea. Rămase acolo, ca împietrită, cu gura larg deschisă. Şi avea toate motivele: exact lângă pârâu stătea lungit Leul.

Stătea lungit pe jos, cu capul ridicat şi cu cele două labe din faţă întinse înainte, ca leii din Trafalgar Square. Îşi dădu seama numaidecât că o văzuse, căci câteva clipe se uitase drept în ochii ei, întorcând apoi privirea — ca şi cum ar fi cunoscut-o foarte bine, neavând o părere prea grozavă despre ea.

"Dacă o rup la fugă, se ia imediat după mine, se gândea Jill. Iar dacă merg înainte, îi cad drept în bot."

Oricum, chiar dacă ar fi încercat, tot nu s-ar fi putut clinti din loc şi nici n-ar fi izbutit să-şi dezlipească ochii de pe leu. Cât a durat, efectiv, ţintuirea în loc nu ştia exact; parcă ceasuri în şir, după părerea ei. Şi setea o chinuia acum atât de cumplit, încât Jill simţea că nici nu-i mai păsa dacă o mânca Leul, numai să ştie că apuca întâi să ia şi ea o gură de apă.

— Bea, dacă ţi-e sete.

Erau primele cuvinte pe care le auzea, de când Scrubb vorbise cu ea pe marginea stâncii. O secundă, se holbă încolo şi încoace, întrebându-se cine vorbise. Pe urmă, vocea se auzi din nou:

— Dacă ţi-e sete, vino şi bea.

Şi fireşte că şi-a amintit ce îi spusese Scrubb despre animalele vorbitoare din acea altă lume, şi şi-a dat seama că leul era cel care vorbea. Oricum, de data asta văzuse cum mişcase din buze, iar glasul lui nu era glas de om. Era mai

profund, mai sălbatic şi mai puternic; un fel de voce grea, ca de aur. Nu însemna că era mai puţin speriată decât înainte, însă spaima de acum era cu totul altfel.

— Nu ţi-e sete? o întrebă Leul.

— Ba mor de sete, zise Jill.

— Atunci, bea, o îndemnă Leul.

— Se poate — nu s-ar putea cumva — v-ar deranja să vă daţi la o parte, până beau şi eu un pic?

Leul îi răspunse doar printr-o privire şi un mârâit foarte gros. Şi, privind lung la trupul acela masiv care nici gând n-avea să se urnească din loc, Jill îşi dădu seama că aceeaşi rugăminte ar fi putut la fel de bine să o adreseze muntelui din faţă, care, la fel ca şi Leul, nici nu s-ar fi clintit.

Clipocitul delicios al pârâului o scotea din minţi.

— Promiţi că n-ai să... n-ai să-mi faci nimic, dacă mă apropii? îl întrebă Jill.

— Eu nu promit nimic, a zis Leul.

Lui Jill îi era atât de sete acum, încât, fără să bage de seamă, făcuse un pas înainte.

— Dar mănânci fete? îl descusu ea.

— Am înghiţit cu totul fete şi băieţi, femei şi bărbaţi, regi şi împăraţi, cetăţi şi regate, zise Leul.

Nu spusese asta ca şi cum s-ar fi fălit, şi nici ca şi cum i-ar fi părut rău sau ar fi fost furios. O spusese pur şi simplu.

— N-am curajul să vin să beau, spuse Jill.

— Atunci, ai să mori de sete, îi zise Leul.

— Oh, Doamne! exclamă Jill şi se mai apropie cu un pas. Mai bine mă duc să caut alt pârâu.

— Nu mai există alt pârâu, spuse Leul.

Lui Jill nu-i trecu prin minte să pună cumva la îndoială spusele Leului — nimeni n-ar fi putut face asta, dacă i-ar fi văzut chipul sever şi serios — şi, brusc, se trezi că se hotărâse. În viaţa ei nu făcuse ceva mai periculos, dar se duse până la pârâu, îngenunche şi luă apă cu mâna făcută căuş. Era cea mai rece şi cea mai proaspătă apă pe care o băuse vreodată. Nu era nevoie să bei prea multă, căci îţi astâmpăra setea numaidecât. Înainte de a-şi muia buzele în apa aceea, avusese de gând să plece ca din puşcă de lângă Leu, în clipa în care termina de băut. Acum, înţelese că lucrul acesta ar fi într-adevăr cel mai

primejdios. Se ridică în picioare şi rămase aşa, cu buzele încă ude.

— Vino încoace, îi zise Leul.

Aşa că n-a avut încotro. Ajunsese acum aproape între labele lui din faţă, uitându-se drept la chipul lui. Numai că n-a putut suporta prea mult privirea lui fixă şi a trebuit să coboare ochii.

— Copil de om, zise Leul. Unde e Băiatul?

— A căzut de pe stâncă, spuse Jill, adăugind: domnule. Nu ştia cum să-i spună altfel şi i se părea o obrăznicie să nu-i spună în nici un fel.

— Cum de s-a întâmplat aşa ceva, Copil de om?

— A încercat să mă împiedice pe mine să cad, domnule.

— Şi de ce stăteai atât de aproape de margine, Copil de om?

— Făceam pe grozava, domnule.

— Foarte bun răspunsul, Copil de om. Să nu mai faci aşa. Şi acum (pentru prima oară chipul Leului nu mai părea atât de sever) află că Băiatul e teafăr. L-am suflat până în Narnia. Însă, fiindcă ai făcut ce-ai făcut, misiunea ta va fi mai grea.

— Vă rog, domnule, ce misiune?

— Misiunea pentru care te-am chemat pe tine şi pe el aici, afară din lumea voastră.

Jill era tare nedumerită. "Pesemne că mă confundă cu altcineva", se gândea ea. Nu îndrăznea să-i spună asta Leului, deşi simţea că lucrurile se puteau încurca îngrozitor, dacă n-o făcea.

— Spune cu glas tare ce gândeşti, Copil de om, îi zise Leul.

— Mă întrebam — adică — n-ar fi vreo confuzie la mijloc? Fiindcă să ştiţi că pe mine şi pe Scrubb nu ne-a chemat nimeni. Scrubb a zis că trebuia să strigăm — să strigăm pe Cineva — cu un nume pe care nu-l cunoşteam — şi că poate acel Cineva ne dădea drumul înăuntru. Şi aşa am făcut, după care am găsit poarta descuiată.

— Nu m-aţi fi strigat, dacă nu v-aş fi strigat eu pe voi, spuse Leul.

— Atunci, dumneavoastră sunteţi acel Cineva, domnule? întrebă Jill.

— Da. Şi acum vei afla care e misiunea ta. Departe de aici, pe tărâmul Narniei, trăieşte un rege bătrân, care e trist fiindcă

nu are nici un urmaş de acelaşi sânge cu el, căruia să-i lase moştenire tronul. Nu are nici un moştenitor, pentru că unicul său fiu a fost furat cu mulţi ani în urmă şi nimeni în Narnia nu ştie unde a fost dus prinţul sau dacă mai e măcar în viaţă. Dar e în viaţă. Îţi poruncesc să-l cauţi pe acest prinţ pierdut, şi ori îl găseşti şi îl aduci înapoi acasă la tatăl lui, străduindu-te din răsputeri să dai de el; ori te întorci în lumea ta.

— Cum, vă rog? zise Jill.

— Am să-ţi spun, Copilă, făcu Leul. Iată semnele prin care te voi călăuzi în căutarea ta. Primul: de îndată ce va păşi în Narnia, Băiatul Eustace se va întâlni cu un prieten drag de odinioară. Trebuie să îl salute numaidecât; dacă o va face, veţi avea amândoi ajutor bun. Al doilea: trebuie să pleci din Narnia spre nord, până ce ajungi la cetatea ruinată a vechilor uriaşi. Al treilea: vei găsi ceva scris pe o piatră în acea cetate ruinată şi va trebui sa faci precum scrie acolo. Al patrulea: îl vei recunoaşte pe Prinţul pierdut, dacă îl vei găsi, după faptul că va fi prima persoană întâlnită în călătoriile tale, care îţi va cere să faci ceva în numele meu, în numele lui Aslan.

Cum i se păru că Leul terminase, Jill se gândi că nu strica să spună şi ea ceva. Aşa că zise:

— Vă mulţumesc frumos. Am să văd.

— Copilă, zise Aslan, cu glas ceva mai blând, poate nu vezi chiar atât de bine. Dar nu trebuie să uiţi primul pas. Repetă-mi, în ordine, cele patru semne.

Jill încercă, însă nu izbuti prea bine. Aşa că Leul o corectă şi o puse să le repete iarăşi şi iarăşi, până ce Jill ajunse să le spună perfect. A avut multă răbdare cu ea, aşa că, după ce au terminat, Jill şi-a luat inima în dinţi şi l-a întrebat:

— Vă rog, cum pot să ajung în Narnia?

— Pe răsuflarea mea, îi zise Leul. Te voi sufla până în vestul lumii, cum l-am suflat şi pe Eustace.

— Am să-l prind la timp ca să-i pot spune primul semn? Dar presupun că nu contează. Dacă vede un vechi prieten, cum să nu se ducă să vorbească cu el?!

— N-ai timp de pierdut, îi spuse. De aceea trebuie să te trimit numaidecât. Vino. Mergi în faţa mea până la marginea stâncii.

Jill ştia prea bine că dacă nu mai era timp de pierdut era doar din vina ei. "Dacă nu m-aş fi dat aşa în spectacol, Scrubb şi

cu mine am fi mers împreună. Şi ar fi auzit şi el toate instrucţiunile", se gândea ea. Aşa că a făcut cum i s-a spus. I se părea foarte alarmant să meargă înapoi spre marginea stâncii, mai ales că Leul nu păşea lângă ea, ci în spatele ei, nefăcând nici un zgomot cu labele moi.

Însă cu mult înainte de a se apropia de buza prăpastiei, glasul din spatele ei spuse:

— Stai pe loc. În câteva clipe, voi sufla. Dar mai ales nu uita, nu uita, nu uita semnele. Repetă-ţi-le când te scoli dimineaţa şi când te culci seara, dar şi când te trezeşti noaptea din somn. Şi, oricât de stranii ar fi lucrurile care ţi s-ar putea întâmpla, nu te lăsa abătută din calea ta şi urmează semnele. În al doilea rând, vreau să te previn. Aici, pe munte, am vorbit cu tine clar: nu voi face adesea la fel şi în Narnia. Aici, pe munte, aerul e curat şi limpede, şi aşa e şi mintea ta; pe măsură ce vei cădea în Narnia, aerul se va îngroşa. Fii cu mare băgare de seamă să nu-ţi zăpăcească mintea. Iar semnele pe care le-ai învăţat aici nu vor semăna deloc cu ceea ce crezi tu că ar trebui să semene, atunci când le vei întâlni acolo. De aceea, e foarte important să le ştii pe de rost şi să nu dai nici un fel de atenţie aparenţelor. Ţine minte semnele şi crede în ele. Nimic altceva nu contează. Şi acum, fiică a Evei, drum bun...

Spre sfârşitul spuselor lui, vocea îi devenise tot mai slabă, iar acum se stinse cu totul. Jill privi în spate. Spre uimirea ei, văzu stânca la peste o sută de metri în urmă, iar pe Leu îl zări pe marginea prăpastiei, ca o pată aurie şi strălucitoare. Îşi încleştase dinţii şi pumnii, aşteptându-se ca respiraţia Leului să fie ca un suflu cumplit de puternic; însă răsuflarea lui fusese efectiv atât de lină, încât Jill nici nu-şi dăduse seama când părăsise pamântul. Şi acum, pe o distanţă de mii şi mii de metri dedesubt, în jurul ei, nu era decât aer.

Pentru o fracţiune de secundă doar, se simţi speriată. Pe de o parte, lumea de sub ea era atât de departe, încât i se părea că n-avea nimic de-a face cu ea. Pe de altă parte, era foarte confortabil să plutească aşa, pe răsuflarea Leului. Descoperi că putea sta întinsă pe spate sau pe burtă, că se putea răsuci cum poftea, exact ca în apă (dacă ai învăţat să faci pluta bine). Şi, întrucât se mişca în ritmul răsuflării, nu era deloc vânt, iar aerul părea delicios de cald. Nu era nicidecum ca în avion, unde e mult zgomot şi simţi toate vibraţiile. Dacă Jill ar fi fost vreodată

cu balonul, poate i s-ar fi părut că seamănă cu ceea ce i se întâmpla acum; doar că de astă dată era mult mai bine.

Când întoarse capul acum, evaluă pentru prima oară adevărata mărime a muntelui de pe care plecase.

Se întreba cum de un munte atât de uriaş nu era acoperit de zăpadă şi gheaţă — "însă presupun că totul e altfel în lumea asta", se gândi Jill. Pe urmă privi sub ea; dar fiind atât de sus, nu-şi putu da seama dacă plutea peste uscat sau peste mare, şi nici cu ce viteză se deplasa.

— Ei, fir-ar să fie! Semnele! zise Jill, brusc. Ce-ar fi să le mai repet?! O secundă-două, o cuprinse panica, însă constată repede că încă le putea spune corect. Bun, deci asta e în regulă, zise ea şi se lungi pe aer ca pe o sofa, oftând mulţumită.

— Păi, e limpede că am dormit, îşi zise Jill după câteva ceasuri. Auzi, să dormi în aer!!! Mă întreb dacă a mai făcut careva aşa ceva. Eu nu cred. Oh, la naiba — probabil că Scrubb! În aceeaşi călătorie, cu ceva înaintea mea. Ia hai să vedem cam cum e acolo, jos.

Văzu un fel de câmpie enormă, de un bleumarin foarte închis. Dealuri nu se zăreau, însă nişte chestii albe destul de măricele se mişcau încet peste ea. "Ăştia or fi norii, se gândi ea. Dar mult mai mari decât cei pe care îi vedeam de pe stâncă. Presupun că sunt mai mari, fiindcă sunt mai aproape, înseamnă că tot mai cobor. Să-l ia naiba de soare!"

Soarele, care la începutul călătoriei fusese deasupra capului, acum îi intra drept în ochi. De unde se putea deduce că şi el cobora, dar înaintea ei. Scrubb avea dreptate când spunea că Jill (nu ştiu cum e cu fetele în general) nu prea avea habar de punctele cardinale. Altminteri, ar fi ştiut că, atunci când soarele începe să-ţi intre în ochi, înseamnă că mergi spre vest.

Privind fix spre câmpia albastră de dedesubt, remarcă numaidecât că ici şi colo existau nişte punctişoare de o culoare mai ştearsă, dar mai strălucitoare totodată. "E marea! se gândi Jill. Cred că alea sunt nişte insule." Şi chiar asta erau. Se prea poate s-o fi cuprins invidia, dacă ar fi ştiut că unele dintre ele erau insule pe care Scrubb le văzuse de pe puntea unei corăbii, ba că şi debarcase pe ele; numai că ea nu ştia toate astea. Pe urmă, ceva mai târziu, începu să observe mici creţuri pe acea oglindă netedă şi albastră: creţurile acelea mărunte erau pesemne nişte imense valuri de ocean, dacă te-ai fi nimerit în

vâltoarea lor. Şi acum, de-a lungul orizontului, era o linie groasă şi întunecată, care se îngroşa şi se întuneca atât de repede, încât o vedeai cum creştea tot mai mult. Asta a fost prima dovadă privitoare la viteza imensă cu care călătorea. Şi ştia că linia aceea care se îngroşa era probabil uscatul.

Brusc, din stânga (căci vântul bătea dinspre sud), s-a năpustit spre ea un nor mare şi alb, de data asta la acelaşi nivel cu ea. Şi, până să se dezmeticească, s-a trezit drept în mijlocul acelei materii reci, umede şi ceţoase. A simţit că i se taie răsuflarea, însă n-a stat acolo decât câteva clipe. A ieşit clipind din ochi sub lumina soarelui şi a constatat că avea hainele ude. (Era îmbrăcată cu un sacou şi un tricou gros de bumbac; purta şort, ciorapi lungi şi nişte şosete drăguţe, căci în Anglia fusese o zi tare noroioasă.) Când a ieşit din nor era mai jos decât atunci când intrase; şi, de cum a ieşit, a remarcat ceva la care ar fi trebuit să se fi aşteptat, presupun, totuşi constatarea a surprins-o şi a şocat-o. Zgomotele. Până atunci călătorise într-o linişte desăvârşită. Acum, pentru prima oară, a auzit vuietul valurilor şi ţipătul pescăruşilor. Şi tot acum a simţit mirosul mării. Nu mai încăpea nici o îndoială în privinţa vitezei cu care se deplasa. A văzut cum se ciocnesc două valuri, împroşcând spumă; însă într-o clipită imaginea aceasta rămase la vreo sută de metri în urmă. Uscatul se apropia cu o viteză ameţitoare. Vedea nişte munţi undeva departe şi alţi munţi ceva mai aproape, în stânga. Vedea golfuri şi promontorii, păduri şi câmpuri, plaje acoperite de nisip. Zgomotul valurilor care se spărgeau la mal se înteţea cu fiecare secundă, înăbuşind celelalte zgomote ale mării.

Brusc, fâşia de pământ se desfăcea drept în faţa ei. Ajunsese la gura unui râu. Se afla foarte jos acum, la nici un metru deasupra apei. Creasta unui val i se izbi de degetul mare de la picior, stropind-o cu spumă şi udând-o aproape până la talie. Acum pierdea viteză; în loc să fie purtată în susul râului, aluneca spre malul din stânga ei. Erau atâtea lucruri de văzut, încât nici nu le putea cuprinde pe toate; o pajişte verde şi netedă, o corabie cu un colorit atât de strălucitor, încât părea o bijuterie imensă, turnuri şi creneluri, flamuri fluturând în aer, o mulţime de oameni, veşminte viu colorate, armuri, aur, săbii, muzică, însă toate acestea i se învălmăşeau în faţa ochilor. Primul lucru pe care îl văzu clar era că aterizase şi stătea în

picioare într-o pădure deasă aproape de râu, iar acolo, la câţiva metri de ea, se afla Scrubb.

Se gândi în primul rând că băiatul arăta tare murdar, neîngrijit şi în general absolut banal. Iar apoi, îşi zise în sinea ei: "Ce udă sunt şi eu!"

3. REGELE PLEACĂ PE MARE

Ceea ce-l făcea pe Scrubb să pară atât de murdar şi de sordid (la fel ca şi pe Jill, dacă s-ar fi putut vedea) era splendoarea lucrurilor care îl înconjurau. Dar, hai mai bine să vi le descriu.

Printr-o despicătură a munţilor pe care Jill îi zărise în depărtare, când se apropia de uscat, lumina asfinţitului se revărsa peste o pajişte lină. Iar pe pajiştea aceea, se înălţa un castel cu multe turnuri şi foişoare, ale cărui sfârleze de vânt sclipeau în lumină; cel mai frumos castel pe care Jill îl văzuse vreodată. Ceva mai aproape, se afla un chei din marmură albă, la care era amarată corabia: o corabie semeaţă, cu teuga zveltă şi cu pupa înaltă, aurie şi roşie, cu un steag măreţ în vârful catargului şi nenumărate flamuri fluturând pe punţi, cu un şir de scuturi, strălucitoare ca argintul, de-a lungul parapetelor. Estacada fusese aşternută spre Jill, iar la baza ei, pregătindu-se să urce la bord, stătea un bătrân nins de ani. Purta o mantie roşie somptuoasă, deschisă în faţă, sub care se zărea o cămaşă de zale din argint. Pe cap, avea un cerculeţ subţire de aur. Barba, albă ca zăpada, îi ajungea aproape până la brâu. Se ţinea destul de drept, rezemându-se cu o mână de umărul unui domn îmbrăcat foarte luxos, care părea ceva mai tânăr decât el: însă se vedea că era tare bătrân şi şubred. Îţi lăsa impresia că orice adiere de vânt îl putea sufla ca pe o frunză uscată. Avea ochii umezi.

Imediat în faţa Regelui — care se răsucise să le vorbească oamenilor înainte de a urca la bordul corabiei — se afla un scăunel pe roţi şi, înhămat la el, un măgăruş: nu mai mare decât un câine mare de vânătoare. Pe acest scaun stătea un piticuţ gras. Era îmbrăcat la fel de elegant şi luxos ca şi Regele, însă din cauza grăsimii şi a faptului că stătea ghemuit printre perne, efectul era exact diferit: parcă era un morman fără formă făcut

din blană, mătase şi catifea. Era la fel de bătrân ca şi Regele, însă mai sănătos şi voinic, cu nişte ochi foarte ageri. Cum nu purta nimic pe cap şi, pe deasupra, mai era şi chel, ţeasta lui mare strălucea în lumina amurgului, ca o minge de biliard gigantică.

Ceva mai în spate, în semicerc, stăteau curtenii, cum îşi dădu seama Jill imediat. Merita să-i priveşti, fie numai şi pentru veşmintele şi armurile pe care le purtau. După cum erau postaţi, semănau mai degrabă cu o brazdă de flori decât cu un grup de persoane, însă ce-a făcut-o pe Jill să rămână de-a dreptul cu gura căscată şi să holbeze ochii mari au fost oamenii de acolo. Chiar dacă "oameni" nu constituie cuvântul potrivit. Căci, dintre fiinţele acelea, doar una din cinci era omenească. Restul erau făpturi pe care nu le vezi niciodată în lumea noastră. Fauni, satiri, centauri: Jill îi ştia după nume, fiindcă îi văzuse în poze. Pitici, de asemenea. Mai erau şi o mulţime de animale, pe care le ştia deopotrivă; urşi, bursuci, cârtiţe, leoparzi, şoareci şi păsări felurite. Dar cât de diferite erau de animalele cu acelaşi nume din Anglia! Unele erau mult mai mari — şoarecii, bunăoară, stăteau pe picioarele din spate şi aveau o înălţime de peste jumătate de metru. Dar, lăsând la o parte asta, toate făpturile arătau altfel. Se vedea după expresia de pe chipurile lor că puteau vorbi şi gândi exact ca tine.

"Ei drăcie! se gândi Jill. Prin urmare, e adevărat." În clipa următoare, adăugă: "Oare or fi prietenoşi?" Căci tocmai remarcase la marginea mulţimii vreo doi uriaşi şi nişte fiinţe pe care nu ştia cum să le denumească.

În clipa aceea, îi reveniră năvalnic în minte Aslan şi semnele. De o jumătate de oră, uitase cu totul de ele.

— Scrubb! şopti ea, înhăţându-l de braţ. Scrubb, repede! Vezi pe cineva cunoscut?

— Iar ai apărut? zise Scrubb, urâcios (căci avea toate motivele să fie aşa). Ia taci mai bine din gură. Vreau să ascult.

— Nu fi prost, spuse Jill. N-avem timp de pierdut. Vezi vreun vechi prieten pe-aici? Fiindcă trebuie să te duci şi să vorbeşti numaidecât cu el.

— Ce tot îndrugi acolo? zise Scrubb.

— Aslan, Leul, zice că aşa trebuie să faci, insistă Jill cu disperare. M-am văzut eu cu el.

— Oh, zău?! Şi ce-a spus?

— A zis că prima persoană pe care ai s-o vezi în Narnia va fi un vechi prieten şi că trebuie să vorbeşti cu el imediat.

— Păi, n-am mai văzut în viaţa mea pe nimeni de-aici; şi, oricum, nici nu ştiu dacă asta e Narnia.

— Parcă ziceai c-ai mai fost în Narnia, spuse Jill.

— Ba n-ai înţeles tu bine, n-am mai fost.

— Asta-i bună! Nu mi-ai povestit tu...

— Pentru numele lui Dumnezeu, tacă-ţi fleanca şi hai să auzim ce spun ăia.

Regele vorbea cu piticul, însă Jill nu auzea ce spunea. Şi, din câte îşi putea da ea seama, Piticul nu răspundea nimic, încuviinţând şi mişcând doar din cap. Pe urmă, Regele a ridicat glasul şi s-a adresat întregii curţi: însă avea o voce spartă, de om în vârstă, aşa că Jill nu prea înţelegea nimic din discursul lui — mai ales, având în vedere ca se referea la oameni şi la locuri de care ea nu auzise niciodată. Când a isprăvit cu discursul, Regele s-a aplecat şi l-a sărutat pe Pitic pe amândoi obrajii, s-a îndreptat de şale, a ridicat mâna dreaptă, în semn de binecuvântare, şi a pornit, agale, cu paşi şovăielnici, pe estacadă, urcând la bordul corabiei. Curtenii păreau nespus de impresionaţi de plecarea lui. Peste tot se vedeau batiste şi de pretutindeni se auzeau suspine şi plânsete. Estacada a fost ridicată, de pe pupa au răsunat goarnele şi corabia a plecat de la chei. (Era remorcată de o barcă cu vâsle, pe care Jill, însă, nu o vedea.)

— Ei bine — zise Scrubb, însă nu apucă să mai continue, căci în clipa aceea un obiect mare şi alb — Jill crezu o secundă că era un zmeu — apăru plutind prin aer şi ateriză la picioarele lui. Era o bufniţă albă, însă atât de mare, încât, în picioare fiind, era ca un pitic voinic.

A clipit şi a mijit ochii de parcă ar fi avut vederea scurtă, a aplecat capul într-o parte şi a zis cu un glas moale, dar şuierător:

— Bu-huhu, bu-huhu! Voi cine mai sunteţi?

— Pe mine mă cheamă Scrubb, iar ea e Pole, zise Eustace. Vrei, te rog, să ne spui unde ne aflăm?

— Pe tărâmul Narniei, la castelul Regelui din Cair Paravel.

— Cel care tocmai a plecat cu corabia era Regele?

— Exact, exact, spuse Bufniţa cu tristeţe, scuturându-şi capul mare. Dar voi cine sunteţi? E ceva magic cu voi. V-am

văzut când aţi venit: zburaţi. Toată lumea era atât de preocupată de plecarea Regelui, încât nimeni n-a observat. În afară de mine. Din întâmplare, eu v-am văzut: zburaţi.

— Am fost trimişi aici de Aslan, zise Eustace, coborând vocea.

— Bu-huhu, bu-huhu! făcu Bufniţa, înfoindu-şi penele. E cam prea mult pentru mine, când nici nu s-a înserat încă. Nu mă simt în apele mele, decât după ce apune soarele.

— Am fost trimişi să-l găsim pe Prinţul pierdut, interveni Jill, care aşteptase cu nerăbdare să intre şi ea în vorbă.

— Asta o aud prima oară, spuse Eustace. Care Prinţ?

— Aţi face mai bine să veniţi să vorbiţi numaidecât cu Lordul Regent, zise Bufniţa. E cel de acolo, din trăsurica trasă de măgar: Piticul Bunilă. Pasărea se întoarse şi o luă înainte, călăuzindu-i: Huhu! Bu-huhu! Ce mai huhu! Nu pot încă gândi limpede. E prea devreme.

— Cum îl cheamă pe Rege? întrebă Eustace.

— Caspian al X-lea, zise Bufniţa.

Şi Jill se întrebă de ce Scrubb se oprise brusc şi se făcuse livid la faţă. Parcă nu i se păruse niciodată atât de distrus. Dar nu mai apucă să-l întrebe ce păţise, căci ajunseseră la pitic, care luase în mână hăţurile măgarului şi se pregătea să se întoarcă la castel. Mulţimea curtenilor se împrăştiase, pornind toţi în aceeaşi direcţie, unii singuri, alţii câte doi, ba unii în grupuri mici, ca lumea care pleacă de la un meci sau de la o cursă de cai.

— Bu-huhu! Hm! Lordule Regent, zise Bufniţa, aplecându-se un pic, cu ciocul lângă urechea Piticului.

— Ei?! Ce s-a întâmplat? făcu Piticul.

— Doi străini, stăpâne, zise Bufniţa.

— Străini! Ce vrei să spui? se miră Piticul. Eu văd doi pui de om groaznic de murdari. Ce vor?

— Pe mine mă cheamă Jill, zise Jill, vârându-se în faţă. Ardea de nerăbdare să explice cât de importantă era treaba pentru care veniseră.

— Numele fetei e Jill, spuse Bufniţa, cât putea ea de tare.

— Ce-i chestia asta? făcu Piticul. Toate fetele au fost măcelărite! Nu cred o iotă din toată povestea asta. Ce fete? Cine le-a măcelărit?

— Doar o fată, stăpâne, îl lămuri Bufniţa. O cheamă Jill.

— Hai, vorbeşte, vorbeşte odată, spuse Piticul. Termină cu bâzâitul şi pălăvrăgeala asta la urechea mea. Cine a fost măcelărit?

— N-a fost nimeni măcelărit, zbieră Bufniţa.

— Cine?

— NIMENI.

— Bine, bine. Nu-i nevoie să ţipi aşa. Nu-s chiar atât de surd, să ştii. Ce te-a apucat să vii aici să-mi spui că n-a fost nimeni măcelărit? Şi de ce să fi fost măcelărit careva?

— Mai bine spune-i că eu sunt Eustace, zise Scrubb.

— Băiatul e Eustace, stăpâne, zbieră Bufniţa cât o ţinea pliscul.

— Ostaş? zise Piticul, enervat. Păi, o fi. Şi, ce, ăsta-i motiv să-l aduci în faţa justiţiei? Hei?

— Nu ostaş, spuse Bufniţa. EUSTACE.

— Ostatic, da? Habar n-am ce tot îndrugi acolo. Uite ce e, Jupâne Pană-Luminată; când eu eram Pitic tânăr, în ţara asta existau păsări şi lighioane vorbitoare, care chiar puteau vorbi. Nu tu bălmăjeli, nu tu bolboroseli sau şuşoteli din astea. Niciodată, domnul meu. Urnus, cornetul, te rog...

Un mic Faun, care stătuse tăcut lângă Pitic, îi întinse un cornet acustic din argint. Semăna cu o serpentină de alambic, aşa că tubul se încolăcea exact pe după ceafa Piticului. În timp ce îşi monta cornetul, Bufniţa, Pană-luminată, le spuse brusc copiilor în şoaptă:

— M-am mai limpezit niţel la cap. Să nu spuneţi nimic despre Prinţul pierdut. Am să vă explic mai târziu. Nu e bine, nu e bine, bu-huhu! Ce mai huhu!

— Bun, zise Piticul, dacă ai într-adevăr de spus ceva logic şi inteligent, Jupâne Pană-luminată, fă bine şi spune. Trage adânc aer în piept şi nu care cumva să vorbeşti prea repede.

Cu ajutorul copiilor şi în ciuda unui acces de tuse care îl zgâlţâi pe Pitic, Pană-luminată îl lămuri că străinii fuseseră trimişi de Aslan, pentru a vizita curtea Narniei. Piticul ridică iute privirea spre ei, cu o nouă expresie în ochi.

— I-a trimis Leul însuşi, chiar aşa? făcu el. Şi din... mmm... din celălalt Loc... de dincolo de capătul lumii, da?

— Da, stăpâne, răcni Eustace în cornet.

— Un Fiu al lui Adam şi o Fiică a Evei, ai? zise Piticul.

Însă cei de la Şcoala Experimentală nu auziseră de Adam şi Eva, aşa că Jill şi Eustace nu-i putură răspunde la această întrebare. Se părea, însă, că Piticul nici nu băgase de seamă.

— Ei bine, dragii mei, spuse el, luându-i de mână şi înclinând uşor capul. Cu dragă inimă, vă urez bun venit. Dacă mărinimosul Rege, bietul meu Stăpân, nu s-ar fi îmbarcat chiar acum spre cele Şapte Insule, s-ar fi bucurat şi el nespus de venirea voastră. Şi-ar fi adus aminte de tinereţe, măcar o clipă — fie şi numai o clipă. Ei, acum, e vremea să cinăm. Mâine dimineaţă, în plenul sfatului, îmi veţi povesti cu ce treburi aţi venit. Jupâne Pană-luminată, îngrijeşte-te ca oaspeţilor noştri să li se pună la dispoziţie, cu toată cinstea cuvenită, dormitoare, haine potrivite şi toate celelalte de trebuinţă. Şi — Pană-luminată — vreau să-ţi spun ceva doar ţie, la ureche...

Aşa că Piticul îşi lipi gura de capul Bufniţei, intenţionând, negreşit, să-i vorbească în şoaptă: dar, ca toţi surzii, nu ştia să-şi controleze volumul vocii, aşa că amândoi copiii auziră perfect: "Ai grijă să se spele cum trebuie".

Acestea fiind zise, Piticul îşi înghionti măgarul şi porni spre castel, într-un fel de trap clătinat (micul animal era foarte gras), în timp ce Faunul, Bufniţa şi copiii veneau în urmă, ceva mai încet. Soarele apusese şi afară se mai răcorise.

Traversară pajiştea, trecură apoi printr-o livadă până spre Poarta de nord a cetăţii Cair Paravel, care era deschisă. Înăuntru, curtea era acoperită de iarbă. Ferestrele somptuoasei săli din dreapta lor şi cele ale unui grup destul de încâlcit de clădiri, aflate drept în faţă, erau deja luminate. Bufniţa îi conduse înăuntru, unde se ivi o persoană tare încântătoare, pentru a se ocupa de Jill. Nu era cu mult mai înaltă decât Jill, fiind cu mult mai suplă, însă, şi evident deja la maturitate, graţioasă ca o salcie, cu părul mătăsos şi parcă miţos. O conduse pe Jill într-o încăpere rotundă, într-unul dintre foişoare, unde se afla o cădiţă îngropată în pardoseală; în vatra turtită ardea un foc cu lemne mirosind dulceag, iar din tavanul boltit atârna o lampă cu un lanţ de argint. Fereastra dădea spre vest, priveliştea dezvăluind ochiului ciudatul tărâm al Narniei; Jill văzu urmele roşietice ale apusului de soare care mai străluceau încă în spatele munţilor îndepărtaţi. Peisajul acesta o făcea să tânjească după alte aventuri, dându-i certitudinea că acum era doar la începutul lor.

După ce a făcut baie, s-a pieptănat şi şi-a pus hainele care fuseseră pregătite special pentru ea — genul de veşminte plăcute pe piele, care arată frumos, miros frumos şi fac zgomote plăcute când te mişti — ar fi vrut să se ducă să contemple din nou minunata privelişte de afară, numai că a auzit un bubuit în uşă, aşa că a renunţat.

— Intră, zise Jill.

Şi înăuntru îşi făcu apariţia Scrubb, îmbăiat şi îmbrăcat superb cu haine narniene. Numai că, după mutra lui, n-ai fi zis că era prea vesel.

— Oh, în sfârşit am dat de tine, zise el, înfuriat, azvârlindu-se pe un scaun. Nici nu ştii de când te caut.

— Ei bine, iată că m-ai găsit, spuse Jill. Zi şi tu, Scrubb, nu-i aşa că totul e nemaipomenit?!

Uitase pe moment de semne şi de Prinţul pierdut.

— Aha, vasăzică asta e părerea ta? spuse Scrubb; şi după o pauză, adăugă: Regret din tot sufletul că am venit.

— Ei na, de ce naiba?

— Nu pot să suport, zise Scrubb. Să-l văd pe Rege, pe Caspian, ajuns un moşneag, care abia se ţine pe picioare. E... e înspăimântător.

— Dar de ce, cu ce te afectează asta pe tine?

— Oh, nu înţelegi nimic. Sigur, dacă mă gândesc bine, nici n-ai avea cum. Nu ţi-am spus că în lumea asta timpul curge altfel decât la noi?

— Cum adică?

— Timpul pe care îl petreci aici nu consumă nimic din timpul nostru. Pricepi cum vine asta? Oricât de mult timp vom sta aici, ne vom întoarce la Şcoala Experimentală exact în momentul acela, când am plecat...

— N-ar fi prea distractiv…

— Oh, tacă-ţi fleanca! Nu mă mai tot întrerupe. Şi când te întorci în Anglia — în lumea noastră — nu-ţi dai seama cum curge timpul aici. Cine ştie câţi ani trec în Narnia într-un an de-al nostru, de-acasă. Fraţii Pevensie mi-au explicat toate astea, dar, ca un prost ce sunt, n-am ţinut minte. Se pare că au trecut cam şaptezeci de ani — ani narnieni — de când am fost ultima oară aici. Acum pricepi? M-am întors şi l-am găsit pe Caspian moş, bătrân.

— Prin urmare, Regele era vechiul tău prieten! zise Jill. Îi venise în minte un gând oribil.

— Pai, cam aşa cred şi eu, fir-ar să fie de treabă, zise Scrubb, amărât. Dacă ai şti ce prieteni buni am fost! Data trecută era doar cu câţiva ani mai mare decât mine. Şi să-l vezi acum om bătrân cu barba albă, şi să-ţi aduci aminte cum era Caspian în dimineaţa când am capturat Insulele Părăsite, sau când ne-am luptat cu Şarpele de mare — nu, e cumplit, crede-mă. Parcă n-ar fi fost atât de rău nici dacă aflam că a murit.

— Oh, taci din gură, îi zise Jill, nervoasă. E cu mult mai rău decât crezi tu. Am feştelit-o cu primul Semn.

Fireşte că Scrubb n-a priceput nimic. Aşa că Jill i-a povestit despre conversaţia ei cu Aslan, despre cele patru semne şi despre misiunea ce le fusese încredinţată — să-l găsească pe Prinţul pierdut.

— Aşa că ai priceput, încheie ea, ai văzut un vechi prieten, exact cum spunea Aslan, şi ar fi trebuit să te duci numaidecât să vorbeşti cu el. Or, n-ai făcut asta şi totul e acum aiurea, de la bun început.

— Dar de unde era eu să ştiu? zise Scrubb.

— Dacă măcar m-ai fi ascultat un pic, când am încercat să-ţi spun, totul ar fi fost în regulă, îl mustră Jill.

— Da, şi dacă nu te-ai fi prostit pe marginea stâncii, când a fost cât pe-aci să mă omori — da, da — ai auzit bine, să mă omori, şi am să tot repet asta până or să-ţi iasă peri albi, să te saturi — am fi venit aici împreună şi am fi ştiut amândoi ce trebuie făcut.

— Presupun că el a fost prima persoană pe care ai văzut-o, nu? întrebă Jill. Probabil că ai ajuns aici cu multe ore înaintea mea. Eşti sigur că n-ai văzut pe altcineva înainte?

— Am ajuns aici doar cu un minut înaintea ta, îi răspunse Scrubb. Pesemne că pe tine te-a suflat mai repede decât pe mine. Ca să recupereze timpul pierdut: timpul pierdut de tine.

— Eşti o brută, Scrubb, zise Jill. Hei! Asta ce-o mai fi?

Era clopotul castelului care suna de cină, aşa că din fericire s-a pus capăt ciorăvăielii ce risca din clipă în clipă să se transforme într-un scandal de toată frumuseţea. De data asta, amândoi au avut poftă de mâncare.

Cina în măreaţa sală a castelului a fost cel mai minunat lucru pe care îl văzuseră ei vreodată; căci, deşi Eustace mai fusese în lumea aceasta, îşi petrecuse toată vizita pe mare şi nu ştia nimic de splendoarea şi de curtenia narnienilor la ei acasă. Flamurile fluturau de pe acoperiş şi fiecare fel de mâncare era vestit cu goarne şi timpane. S-au servit supe care, doar gândindu-te la ele, îţi lăsa gura apă, peşti delicioşi, vânat, păun, coţofene, îngheţate, jeleuri, fructe, nuci, precum şi tot felul de vinuri şi de răcoritoare din fructe. Până şi Eustace a ovaţionat încântat, recunoscând că era "trăsnet". Şi, după ce s-a terminat cu mâncarea şi cu băutul, un poet orb a venit să cânte vechea baladă a Prinţului Cor, în care se pomeneşte de Aravis şi de calul Bree, numită Calul şi Băiatul; în ea e vorba despre o întâmplare petrecută în Narnia, Calormen şi ţinuturile dintre ele, în Epoca de Aur, când Peter era Marele Rege din Cair Paravel. (N-am timp să v-o spun acum, deşi ar merita auzită.)

Când îşi târau picioarele sus spre dormitoare, căscând de le trosneau fălcile, Jill spuse: "Pun pariu că o să dormim bine la noapte"; căci avuseseră o zi plină. Ceea ce dovedeşte cât de puţin ştim despre ceea ce o să ni se întâmple în continuare.

4. SFATUL BUFNIŢELOR

Ce ciudat e! cu cât ţi-e mai somn, cu atât îţi ia mai mult timp să te bagi în pat; mai ales dacă ai norocul ca în cameră să ardă un foc bun. Jill avea senzaţia că nu putea nici măcar să înceapă să se dezbrace, dacă mai întâi nu stătea un pic jos, în faţa focului. Şi, de îndată ce s-a aşezat, n-a mai avut chef să se ridice, îşi spusese deja de cinci ori "Trebuie să mă culc", când a tresărit auzind o bătaie în geam.

S-a ridicat în picioare, a tras perdeaua şi la început n-a văzut nimic, decât bezna cea mai adâncă. Pe urmă a sărit din loc şi s-a tras înapoi, căci ceva foarte mare se năpustise în fereastră bătând tare în geam. Îi trecu prin cap un gând tare neplăcut: "Dacă prin ţara asta au fluturi uriaşi! Pfui!" Dar, mai apoi, chestia aceea a apărut din nou şi, de data asta, a fost aproape sigură că a văzut un cioc şi că tocmai ciocul acela bătuse în geam. "E o pasăre uriaşă, se gândi Jill. O fi vreun vultur?" Nu prea avea ea chef de vizite, fie ele şi din partea unui

vultur, însă a deschis fereastra şi s-a uitat afară. Numaidecât, fâlfâind zgomotos din aripi, creatura a aterizat pe pervaz, umplând toată fereastra, aşa că Jill a trebuit să se tragă înapoi ca să-i facă loc. Era Bufniţa.

— Ssst, ssst! Bu-huhu, bu-huhu, zise Bufniţa. Nu face gălăgie. Ia spune, chiar vreţi într-adevăr să faceţi ce trebuie să faceţi?

— Te referi la Prinţul pierdut? zise Jill. Da, aşa trebuie. Căci acum îşi aminti de vocea şi de chipul Leului, pe care aproape le uitase în timpul ospăţului şi al recitării din sală.

— Bun! făcu Bufniţa. Atunci, n-avem vreme de pierdut. Trebuie să plecaţi numaidecât de aici. Mă duc eu să-l scol şi pe celălalt om. Pe urmă, vin să te iau şi pe tine. N-ar strica să-ţi schimbi hainele de gală şi să pui ceva cu care să poţi merge la drum. Mă întorc cât ai zice peşte, Bu-huhu!

Şi, fără să aştepte vreun răspuns, a luat-o din loc.

Dacă Jill ar fi fost mai învăţată cu aventurile, ar fi putut eventual pune la îndoială cuvintele Bufniţei, însă aşa nici nu i-a trecut prin minte s-o facă; şi, ademenită de ideea palpitantă a unei evadări în miez de noapte, a uitat şi de somn. Şi-a pus la loc tricoul şi şortul — avea la centură un cuţit de cercetaş, care s-ar fi putut să-i fie de folos — şi a mai adăugat câteva dintre lucrurile lăsate de fata cu păr mătăsos. Şi-a ales o pelerină scurtă, care îi venea până la genunchi şi avea şi glugă ("la fix, dacă plouă", se gândea ea), câteva batiste şi un pieptene. Pe urmă s-a aşezat jos, pregătită să aştepte.

Începuse să-i fie iarăşi somn, când Bufniţa îşi făcu apariţia.

— Suntem gata, zise pasărea.

— N-ar strica să-mi arăţi drumul, spuse Jill. Nu ştiu încă toate culoarele de aici.

— Bu-huhu! făcu Bufniţa. N-o să mergi prin castel. E o idee sortită eşecului. Vei călători pe mine şi vom zbura.

— Oh! exclamă Jill, rămânând cu gura căscată, căci ideea asta nu-i prea surâdea. N-o să fiu prea grea pentru tine?

— Bu-huhu, bu-huhu! Termină cu prostule. Pe celălalt l-am şi cărat. Gata. Dar mai întâi, o să stingem lampa.

De îndată ce lumina se stinse, fâşia de noapte ce se vedea pe fereastră nu mai păru atât de întunecoasă, ci mai degrabă cenuşie. Bufniţa se postă în picioare pe pervazul ferestrei, cu spatele la cameră, şi ridică aripile. Jill trebui să se cocoaţe pe

trupul scurt şi gras al păsării, vârându-şi genunchii sub aripi şi ţinându-se bine. Penele erau nespus de calde şi moi, însă Jill n-avea de ce se prinde cu mâinile. "Mă întreb cum o fi călătorit Scrubb", se gândi Jill. Şi, exact când se gândea la asta, cu un plonjon oribil părăsiră pervazul; aripile îi foşneau pe la urechi, iar aerul nopţii, destul de rece şi umed, îi flutura pe faţă.

Era mult mai luminos decât se aşteptase şi, deşi cerul era întunecat, o fâşie argintie şi lăptoasă se zărea din locul unde luna se ascunsese în spatele norilor. Câmpurile de dedesubt erau cenuşii, iar copacii negri. Bătea vântul — susurând şi înfoind vegetaţia, ceea ce însemna că în curând avea să plouă.

Bufniţa se roti în loc, astfel încât acum castelul se afla în faţa lor. La foarte puţine ferestre se vedea lumină. Zburau drept peste castel, către nord, traversând râul; aerul se făcu mai rece, iar lui Jill i se păru că întrezăreşte imaginea Bufniţei oglindită în apa de dedesubt. Curând, însă, ajunseră pe malul nordic al râului, zburând peste un ţinut împădurit. Bufniţa înhăţă ceva cu pliscul.

— Oh, nu mai face aşa, te rog, zise Jill. Nu te mai smuci aşa. Era cât pe-aci să cad.

— Iartă-mă, spuse Bufniţa. Tocmai am înfulecat un liliac. Nici nu ştii ce bine te întremează la drum scurt un liliac mic şi grăsuţ. Vrei să-ţi prind şi ţie unul?

— Nu, mulţumesc, zise Jill, cutremurându-se toată.

Pasărea zbura acum ceva mai jos, iar un obiect mare şi negru se profila sinistru în faţă, venind spre ei. Jill n-avu vreme decât să vadă că era un turn — un turn parţial ruinat, plin de iederă, i se păru ei — că se şi trezi ghemuită toată pentru a evita arcada unei ferestre, când Bufniţa se strecură înăuntru cu ea în spinare, prin deschizătura plină de pânze de păianjeni şi de iederă, nimerind de la aerul proaspăt al nopţii cenuşii într-un loc întunecos, sus de tot în turn. Mirosea a aer închis şi, în clipa în care se dădu jos din spinarea Bufniţei, Jill pricepu (aşa cum ni se întâmplă adesea) că acolo era mare înghesuială. Iar când din toate direcţiile se auziră glasuri făcând "Bu-huhu! Bu-huhu!", înţelese că înăuntru era plin de bufniţe. Răsuflă uşurată când o astfel de voce spuse:

— Tu eşti, Pole?

— Tu eşti, Scrubb? făcu Jill.

— Bun, zise Pană-luminată. Cred că acum suntem toţi. Hai să ţinem un sfat al bufniţelor.

— Bu-huhu, bu-huhu. Bravo ţie. Exact asta trebuie să facem, ziseră câteva glasuri.

— Doar o clipă, se auzi vocea lui Scrubb. Aş vrea mai întâi să spun ceva.

— Haide, haide, haide, făcură bufniţele; iar Jill adăugă: Dă-i drumul.

— Presupun că voi toţi, băieţilor — adică, bufniţelor, zise Scrubb, presupun aşadar că ştiţi cu toţii că, în tinereţe, Regele Caspian al X-lea a călătorit cu corabia în Capătul de Răsărit al Lumii. Ei bine, am fost cu el în această călătorie pe mare: cu el şi cu Pişpirici, Şoarecele, şi cu Lordul Drinian, cu ei toţi. Ştiu că pare greu de crezut, însă în lumea noastră oamenii nu îmbătrânesc la fel de repede ca în lumea voastră. Iată, aşadar, ce vreau să spun: eu sunt omul Regelui; or, dacă întâmplarea face ca acest sfat al bufniţelor să fie un complot împotriva Regelui, eu nu vreau să am de-a face cu el.

— Bu-huhu, bu-huhu, şi noi suntem toate bufniţele Regelui, ziseră bufniţele.

— Atunci, despre ce-i vorba? întrebă Scrubb.

— Vă lămurim numaidecât, făcu Pană-luminată. Dacă Lordul Regent, Piticul Bunilă, află că vreţi să-l căutaţi pe Prinţul pierdut, n-o să vă lase să mai plecaţi. O să vă ţină încuiaţi şi ferecaţi.

— Mii de tunete! exclamă Scrubb. Doar nu vrei să spui că Bunilă e un trădător? Pe vremuri, când eram pe mare, am auzit o mulţime de lucruri despre el. Caspian — adică, Regele — avea o încredere oarbă în el.

— Oh, nu, se auzi un glas. Bunilă nu e trădător, însă peste treizeci de apărători ai cauzei (cavaleri, centauri, uriaşi buni şi tot soiul de alţi viteji) s-au pornit la vremea lor în căutarea Prinţului pierdut, fără ca vreunul dintre ei să se mai întoarcă vreodată. Aşa că, în cele din urmă, Regele a zis că nu vrea ca narnienii lui curajoşi să piară căutându-i fiul. Prin urmare, acum nu mai are voie nimeni să-l caute.

— Pe noi, nu se poate să nu ne lase, zise Scrubb. Când o să afle cine am fost şi cine m-a trimis.

— Cine ne-a trimis pe amândoi, se băgă şi Jill în vorbă.

— Da, spuse Pană-luminată, cred că e foarte probabil ca aşa să fie. Numai că Regele e plecat. Iar Bunilă va respecta legea. Leal cum altul nu mai întâlneşti, e însă surd ca o babă şi foarte ţâfnos. Nu-l veţi putea convinge nici în ruptul capului că a venit momentul să se facă o excepţie de la regulă.

— Te-ai putea aştepta ca măcar pe noi să ne bage în seamă, întrucât suntem bufniţe şi toată lumea ştie cât de inteligente sunt bufniţele, completă cineva. Numai că a îmbătrânit atât de mult, încât ar fi în stare să zică: "Măi, bobocule. Te ştiu de când erai ou. Nu mă învăţa tu pe mine ce să fac, domn'e. Cap sec ce eşti!"

Bufniţa aceasta imita destul de bine vocea lui Bunilă, aşa că de jur-împrejur răsunau râsetele bufniţei. Copiii începură să-şi dea seama că atitudinea narnienilor faţă de Bunilă semăna cu atitudinea elevilor la şcoală faţă de vreun profesor scorţos, de care tuturor le era un pic frică, de care toată lumea îşi bătea joc, dar pe care îl plăceau cam toţi.

— Şi cât timp va fi plecat Regele? se interesă Scrubb.

— Ce bine ar fi dacă am şti! zise Pană-luminată. S-a zvonit în ultima vreme ca Aslan a fost văzut pe insule — parcă în Terebinthia, cred. Iar Regele a spus că va face o ultimă tentativă, înainte de a muri, de a se vedea faţă în faţă cu Aslan, pentru a-i cere sfatul referitor la cine va fi Rege după el. Teamă ne e, însă, că, dacă nu se va întâlni cu Aslan în Terebinthia, se va duce în continuare spre răsărit, în Cele Şapte Insule şi în Insulele Părăsite, iar de acolo şi mai departe, tot mai departe. Nu pomeneşte niciodată de asta, însă ştim cu toţii că n-a uitat călătoria aceea pe mare, până la Capătul Lumii. Am convingerea că în adâncul inimii lui ar vrea să meargă din nou acolo.

— Înseamnă că n-are nici un sens să-l mai aşteptăm, nu-i aşa? zise Jill.

— Nu, nici un sens, răspunse Bufniţa. Oh, ce mai huhu! Ce păcat că nu l-aţi recunoscut şi nu aţi vorbit cu el numaidecât! Ar fi aranjat totul — probabil v-ar fi dat o armată cu care să porniţi în căutarea Prinţului.

Jill tăcea mâlc, sperând din tot sufletul că Scrubb avea să se poarte cavalereşte, nedivulgând bufniţelor de ce se întâmplase aşa. Aşa a şi fost, sau, în fine, cam aşa. Adică, Scrubb a bombănit doar în barbă: "Păi, nu eu am fost de vină", înainte de a spune cu voce tare:

— Foarte bine. Va trebui să ne descurcăm altfel. Mai vreau însă să aflu ceva. Dacă acest sfat al bufniţelor, cum îi spuneţi voi, e treabă cinstită şi nu vizează nimic rău, de ce naiba e nevoie să fie ţinut aşa în secret — să ne întâlnim într-o ruină în crucea nopţii, şi aşa mai departe?!

— Bu-huhu! Bu-huhu! zbierară câteva bufniţe. Şi unde să ne întâlnim, mă rog? Când altcândva să te întâlneşti, dacă nu noaptea?

— Vedeţi voi, le explică Pană-luminată, majoritatea vieţuitoarelor din Narnia au nişte obiceiuri tare nefireşti. Fac tot felul de lucruri ziua, sub razele arzătoare ale soarelui (pfui!), când toată lumea ar trebui să doarmă. Şi, drept urmare, noaptea sunt atât de oarbe şi de tâmpite, încât nu poţi scoate o vorbă de la ele. Aşa că noi, bufniţele, am căpătat deprinderea de a ne întâlni la ore normale, de unele singure, când vrem să discutăm diverse probleme.

— Am înţeles, zise Scrubb. Bun, acum, hai să continuăm. Povestiţi-ne tot ce ştiţi despre Prinţul pierdut.

Şi atunci, o bufniţă bătrână, alta decât Pană-luminată, s-a apucat să le spună povestea.

Cam cu zece ani în urmă, se pare, pe când era un foarte tânăr cavaler, Rilian, fiul lui Caspian, a plecat călare, cu mama sa, Regina, într-o dimineaţă de mai, spre părţile nordice ale Narniei. Aveau cu ei nenumăraţi nobili şi doamne cu vază; toţi purtau pe cap ghirlande şi frunze verzi, iar la cingătoare le atârnau cornuri; numai că nu aveau dulăi cu ei, căci plecaseră la plimbare, şi nu la vânătoare. Pe la amiază, când era cald, au ajuns la o poieniţă plăcută, cu apă proaspătă de izvor, care ţâşnea din pământ, aşa că au descălecat, au mâncat şi băut în voie bună. După o vreme, Reginei i s-a făcut somn; au aşternut pelerinele pe dâmbul acoperit cu iarbă, iar Prinţul Rilian şi ceilalţi s-au îndepărtat un pic, ca nu cumva să o deranjeze cu poveştile şi cu râsetele lor. Nu după mult timp, un şarpe mare a ieşit din pădurea deasă şi a muşcat-o pe Regină de mână. Toţi au auzit ţipătul ei şi s-au năpustit într-acolo; Rilian a ajuns primul lângă ea. A văzut reptila târându-se de lângă ea şi a pornit pe urmele jivinei, cu sabia scoasă. Lighioana era mare, strălucitoare şi verde ca otrava, aşa că o vedea bine; însă s-a strecurat dispărând printre tufişurile dese, unde el nu o putea ajunge. Aşa că s-a întors lângă mama lui şi i-a găsit pe toţi voind

să-i sară în ajutor. Se agitau însă degeaba, căci, de îndată ce i-a văzut faţa, Rilian şi-a dat seama că nici un leac pe lume n-ar mai fi putut s-o vindece. Cu ultima fărâmă de viaţă, mama lui se căznea să-i mai spună ceva. Nu izbutea însă să vorbească limpede, aşa că şi-a dat duhul fără să-şi fi rostit mesajul. Nu trecuseră nici zece minute de când o auziseră ţipând.

S-au întors la Cair Paravel cu trupul neînsufleţit al Reginei, care a fost jelită de Rilian şi de Rege, la fel ca şi de toată Narnia. Fusese o mare doamnă, înţeleaptă, graţioasă şi fericită, mireasa cu care Regele Caspian venise acasă din răsărit, de la Capătul Lumii. Oamenii spuneau că în venele ei curgea sânge de stele. Pe Prinţ, moartea mamei lui l-a marcat profund. După aceea, şi-a luat obiceiul să cutreiere hotarele de nord ale Narniei în căutarea lighioanei veninoase, pe care voia s-o omoare, răzbunând astfel moartea mamei lui. Nimeni n-a prea dat atenţie acestor expediţii, deşi Prinţul venea întotdeauna obosit şi răvăşit. Cam la o lună după moartea Reginei, unora a început să li se pară că Prinţul era oarecum schimbat. Avea în ochi o expresie de om care are vedenii şi, cu toate că stătea plecat toată ziua, calul nu dădea semne de oboseală. Cel mai bun prieten al lui, printre curtenii ceva mai în vârstă, era Lordul Drinian, care fusese căpitan pe corabia cu care tatăl lui călătorise pe mare, în părţile răsăritene ale pământului.

Într-o seară, Drinian i-a spus Prinţului:

— Alteţa ta va trebui să renunţe în curând la căutarea lighioanei. Te răzbuni doar pe oameni, nu pe jivinele fără minte. Te istoveşti zadarnic.

— Lordul meu, aproape că am şi uitat de lighioană în astea şapte zile.

La care Drinian l-a întrebat de ce, dacă era aşa, continua să cutreiere călare pădurile de nord.

— Lordule, am văzut acolo cel mai frumos lucru care a fost făurit vreodată.

— Bunul meu Prinţ, zise Drinian, ai mărinimia de a mă lăsa să te însoţesc mâine, ca să văd şi eu frumuseţea aceea.

— Cu multă plăcere, îi răspunse Rilian.

Aşadar, a doua zi, la ora potrivită, şi-au înşeuat caii şi au pornit la galop întins spre pădurile din nord, descălecând la acelaşi izvor unde Regina îşi aflase moartea. Lui Drinian i s-a părut ciudat că, dintre toate locurile, Rilian alesese să se

oprească tocmai acolo. Aşa că s-au odihnit în poiană până s-a făcut amiază; şi la amiază Drinian a ridicat privirea şi a dat cu ochii de cea mai frumoasă domniţă pe care o văzuse vreodată. Stătea lângă fântână şi, fără să rostească nici un cuvânt, îi făcea semn cu mâna Prinţului, ca şi cum l-ar fi chemat la ea. Şi fata era înaltă şi semeaţă, strălucitoare şi înveşmântată într-o rochie subţire, verde ca otrava. Iar Prinţul se holba la ea, ca un om care îşi pierduse minţile. Brusc, însă, domniţa s-a făcut nevăzută. Cei doi s-au întors la Cair Paravel. Lui Drinian nu-i putea ieşi din cap că această femeie, în verdele ei strălucitor, era ceva nefast.

Drinian a ezitat mult dacă să-i povestească despre această întâmplare Regelui, însă şi-a ţinut până la urmă gura, întrucât nu voia să se zică despre el că umblă cu vorba şi că e clevetitor. Ce rău i-a părut, însă, după aceea că nu vorbise la timp. Căci, a doua zi, Prinţul Rilian a plecat de unul singur. Şi în noaptea aceea nu s-a întors, iar din acel ceas i s-a pierdut orice urmă, atât în Narnia, cât şi în ţinuturile învecinate, şi nu i-au mai găsit niciodată pălăria, pelerina, calul şi nici nimic altceva. Pe urmă, Drinian, cu o mare amărăciune în suflet, s-a dus la Caspian şi i-a spus: "Stăpâne, ucide-mă, căci sunt un mare trădător; fiindcă prin tăcerea mea ţi-am distrus fiul". Şi i-a povestit totul. După aceea, Caspian a apucat un baltag şi s-a năpustit să-l omoare pe Lordul Drinian, iar acesta stătea ca o stană de piatră, aşteptându-şi moartea, însă după ce a ridicat baltagul, Caspian l-a azvârlit, strigând: "Mi-am pierdut regina şi fiul; să-mi pierd acum şi prietenul?!" Şi s-a aruncat la pieptul Lordului Drinian, îmbrăţişându-l. Mult au mai plâns amândoi, iar prietenia lor a rămas nezdruncinată.

Aceasta era povestea lui Rilian. Când s-a terminat, Jill a spus:

— Pun pariu că şarpele şi femeia aceea erau una şi aceeaşi persoană.

— Chiar aşa, şi noi gândim la fel, strigară bufniţele.

— Numai că noi nu credem că ea l-a ucis pe Prinţ, zise Pană-luminată, fiindcă nici un fel de oase...

— Ştim noi că n-a murit, zise Scrubb. Aslan i-a spus lui Pole că Prinţul e în viaţă.

— Înseamnă că situaţia e şi mai gravă, comentă bufniţa cea mai bătrână. Femeia aia se foloseşte probabil de el pentru a

unelti împotriva Narniei. Demult, demult de tot, chiar la începuturi, o Vrăjitoare Albă a venit din nord şi ne-a acoperit ţara de gheaţă şi zăpadă, vreme de o sută de ani. Noi credem că şi de data asta e vorba cam tot de aşa ceva.

— Foarte bine, atunci, spuse Scrubb. Pole şi cu mine trebuie să-l găsim pe acest prinţ. Ne puteţi ajuta?

— Aveţi vreun indiciu, cât de cât? se interesă Pană-luminată.

— Da, zise Scrubb. Ştim că trebuie sa mergem spre nord. Şi mai ştim ca trebuie să ajungem la ruinele unei cetăţi uriaşe.

Acestea fiind zise, se porni un şuierat general, cu "bu-huhu" din toate părţile; bufniţele îşi foiau picioarele şi se umflau în pene, după care toate începură să vorbească în acelaşi timp. Cât de rău le părea că nu puteau pleca şi ele cu copiii în căutarea Prinţului pierdut.

— Voi vreţi să călătoriţi ziua, iar noi vrem noaptea, ziceau ele. Nu se poate, nu se poate. Vreo două bufniţe au ţinut chiar să sublinieze că nici aici, în turnul ruinat, nu mai era atât de întuneric ca la început şi că sfatul dura deja de o bună bucată de vreme. În realitate, numai ce auziseră pomenindu-se de o călătorie în cetatea ruinată a uriaşilor şi tuturor păsărilor le şi scăzuse entuziasmul, însă Pană-luminată a zis:

— Dacă vor să meargă acolo — în Ettinsmoor — trebuie să-i ducem la unul dintre Oamenii-bălţilor. Numai ei îi pot ajuta.

— Aşa-i, aşa-i. Du-i acolo, spuseră bufniţele.

— Haidem, atunci, zise Pană-luminată. Eu iau unul. Cine-l ia pe celălalt? Trebuie să rezolvăm astă-seară.

— Eu, până la Oamenii-bălţilor, spuse altă bufniţă.

— Eşti gata? o întrebă Pană-luminată pe Jill.

— Cred că Pole a adormit, spuse Scrubb.

5. PUDDLEGLUM

Jill dormea; încă de când începuse sfatul bufniţelor căscase cumplit, iar acum adormise. Nu i-a plăcut deloc când a fost sculată din somn şi s-a trezit lungită pe o duşumea goală, într-un fel de turn plin de praf, cufundat în beznă şi înţesat de bufniţe. I-a plăcut şi mai puţin când a aflat că trebuia să

pornească la drum — şi nu, se părea, pentru a merge la culcare — în spinarea Bufniţei.

— Oh, haide, Pole, curaj, se auzi glasul lui Scrubb. La urma urmei, este o aventură.

— M-am saturat de aventuri, spuse Jill furioasă.

A consimţit, totuşi, să se caţăre în spinarea Bufniţei şi s-a trezit de-a binelea (pentru un timp) în contact cu aerul răcoros al nopţii, când Pană- luminată a ieşit în zbor afară. Luna dispăruse, iar pe cer nu era nici o stea. Departe, în spate, se zărea undeva sus o singură fereastră luminată; fireşte, într-unul dintre turnurile cetăţii Cair Paravel. Văzând-o, o apucă dorul de dormitorul acela minunat, tânjind să se cuibărească în pat, de unde să privească umbrele jucăuşe ale focului pe perete. Îşi vârî mâinile sub pelerină, ghemuindu-se toată. Ce straniu i s-a părut când, nu prea departe de ea, a auzit două voci venind din bezna nopţii; Scrubb stătea de vorbă cu bufniţa lui. "După voce, n-ai zice că e obosit", se gândi Jill. Nu ştia că băiatul avusese parte, cândva, de aventuri măreţe în această lume şi că aerul narnian îi reda puterea şi forţa pe care le avusese când călătorise pe Mările răsăritene, împreună cu Regele Caspian.

Jill trebuia să se ciupească pentru a rămâne trează, căci ştia că, dacă aţipea în spinarea Bufniţei, risca oricând să cadă. Când, în cele din urmă, cele două bufniţe şi-au încheiat zborul, s-a dat jos, înţepenită, de pe Pană-luminată şi s-a trezit drept pe pământ tare. Sufla un vânt rece şi se aflau într-un loc fără copaci.

— Bu-huhu, bu-huhu! strigă Pană-luminată. Puddleglum, scoală-te. Scoală-te, odată. E în legătură cu Leul.

Multă vreme nu s-a auzit nici un răspuns. Pe urmă, de undeva de departe, s-a ivit o lumină palå, care a început să se apropie de ei. O dată cu ea, s-a auzit şi o voce:

— Salutare, bufniţelor! Ce s-a întâmplat? A murit Regele? A debarcat vreun duşman în Narnia? E potop? Au venit balaurii?

Când lumina ajunse la ei, se dovedi a fi un felinar mare de tot. Jill nu prea desluşea cine îl ţine. Părea a fi o fiinţă toată numai picioare şi braţe. Bufniţele vorbeau cu el, explicându-i totul, însă ea era prea obosită pentru a asculta; încercă să se dezmeticească un pic, când îşi dădu seama că îşi luau rămas-bun de la ea. Însă niciodată după acea nu şi-a putut aminti altceva, decât că, la un moment dat, ea şi Scrubb au

intrat, îndoiţi de mijloc, pe o uşă joasă şi că pe urmă (oh, slavă cerului) stăteau deja lungiţi pe ceva moale şi cald, iar o voce spunea:

— Aşa, facem şi noi tot ce putem. Afară, aţi fi înţepenit de frig. Şi v-aţi fi udat leoarcă, în mod sigur. Probabil că n-aţi fi putut închide un ochi; chiar dacă nu e furtună, inundaţie sau, cine ştie, nu ne cade wigwam-ul în cap, cum s-a mai întâmplat pe aici. Aşa că, facem şi noi cum ne pricepem mai bine ca...

Dar Jill a adormit înainte ca vocea să-şi termine fraza.

Când s-au trezit, târziu, a doua zi dimineaţă, copiii au constatat că stăteau lungiţi, la căldurică, pe paturi de paie, într-un loc întunecos şi uscat. Lumina zilei pătrundea înăuntru printr-o deschizătură triunghiulară.

— Unde naiba suntem? întrebă Jill.

— În wigwam-ul unui Om al bălţilor, îi răspunse Eustace.

— Al cui?

— Al unui Om al bălţilor. Nu mă întreba ce înseamnă asta. Aseară, n-am izbutit să-l văd prea bine. Eu, unul, mă scol. Hai să mergem să căutăm fiinţa aia.

— Ce groaznic te simţi când ai dormit îmbrăcat cu hainele de peste zi, zise Jill, aşezându-se în capul oaselor.

— Şi eu tocmai mă gândeam ce bine e că nu trebuie să te mai îmbraci, spuse Eustace.

— Şi nici să nu te mai speli, presupun, adăugă Jill, pe un ton dojenitor.

Dar Scrubb se ridicase în picioare, căscase, se scuturase din toate mădularele şi ieşise târâş afară din wigwam. Jill făcu acelaşi lucru.

Ceea ce descoperiră afară nu semăna deloc cu porţiunea din Narnia pe care o văzuseră în ziua precedentă. Se aflau pe un imens şes neted, brăzdat de nenumărate canale cu apă, între care se aflau nenumărate insuliţe. Acestea erau acoperite cu iarbă tare, fiind mărginite de trestii şi papură. Ici şi colo, papura se întindea pe suprafeţe mari cât un pogon. Stoluri de păsări se lăsau jos şi se ridicau, iar dintre ierburi — raţe, becaţine, buhai-de-baltă, bâtlani. Peste tot erau presărate, la mare distanţă unele de altele, wigwam-uri ca acelea în care îşi petrecuseră noaptea; căci Oamenii- bălţilor sunt fiinţe cărora le place intimitatea. În afară de liziera pădurii, aflată la câţiva kilometri spre sud şi spre vest, nu se zărea nici un copac. Spre

răsărit, mlaştina joasă se întindea până la dunele ce se zăreau la orizont, iar după izul sărat al aerului adus de vântul care sufla dintr-acolo îţi dădeai seama că departe de tot se afla marea. Spre nord, se vedeau dealuri cu colorit pal, pe alocuri fortificate cu stânci mari. În rest, doar mlaştină joasă. Cât de deprimant era, pesemne, locul acesta pe o seară umedă. Văzut însă pe o dimineaţă însorită, cu un vânt proaspăt şi cu văzduhul vibrând de ciripitul păsărilor, pustietatea aceasta părea minunată, revigorantă şi pură. Copiii simţiră că li se ridică moralul.

— Pe unde o fi arătarea aia? zise Jill.

— Omul-bălţilor, spuse Scrubb, mândru parcă de faptul că reţinuse denumirea. Cred — hait! ăla trebuie să fie.

Şi atunci îl văzură amândoi, stând cu spatele la ei şi pescuind, cam la vreo cincizeci de metri distanţă. Le fusese greu să-l desluşească iniţial, întrucât avea aproape aceeaşi culoare ca mlaştina şi, pe deasupra, mai stătea şi neclintit.

— Cred că ar trebui să mergem să vorbim cu el, zise Jill.

Scrubb încuviinţă din cap. Erau amândoi cam agitaţi.

Pe când se apropiau ei aşa, făptura aceea întoarse capul spre ei: avea faţa prelungă şi subţire, cu obrajii supţi, o gură cu buze strâns lipite, nasul ascuţit, şi nici un pic de barbă. Purta o pălărie înaltă şi ţuguiată ca o turlă, cu un bor plat, enorm de lat. Părul, dacă se putea numi aşa, îi atârna peste urechile mari; era de culoare verde-cenuşie şi fiecare şuviţă stătea dreaptă, ca nişte trestii micuţe. Avea un aer grav, tenul tulbure şi negricios, ceea ce te făcea să înţelegi că era genul de persoană care lua totul în serios.

— Bună dimineaţa, Oaspeţilor, zise el. Deşi, când spun bună, nu înseamnă că nu s-ar putea ca mai târziu să plouă, să ningă, să se lase ceaţa sau să tune. Se pare că n-aţi prea dormit, aşa-i?

— Ba nu, am dormit, zise Jill. Am avut o noapte tare plăcută.

— Ah, făcu Omul-bălţilor, scuturând din cap. Înţeleg că ştiţi să profitaţi de orice situaţie, fie ea cât de grea şi neplăcută. Foarte bine. Aţi primit o educaţie bună. Aţi fost învăţaţi să luaţi întotdeauna partea bună a lucrurilor.

— Nu vă supăraţi, noi nu ştim cum vă cheamă, zise Scrubb.

— Numele meu e Puddleglum. Nu contează dacă îl uitaţi. Vi-l spun ori de câte ori e nevoie.

Copiii se aşezară lângă el, unul în stânga lui, celălalt în dreapta. Văzură acum că avea mâini şi picioare foarte lungi, aşa că, deşi la trup nu era cu mult mai mare decât un pitic, când stătea în picioare era mult mai înalt decât majoritatea bărbaţilor. Între degetele de la mâini avea o pieliţă ca la broaşte, la fel şi la picioare; umbla desculţ, lipăind de colo-colo, prin apa nămoloasă. Purta nişte haine de culoarea ţărânei, care îi atârnau larg pe el.

— Încerc să prind nişte ţipari, ca să fac o tocană de ţipari pentru masă, zise Puddleglum. Deşi, nu m-ar mira dacă n-aş pescui nici unul. Şi, oricum, cred că nu v-ar plăcea mâncarea asta.

— De ce să nu ne placă? întrebă Scrubb.

— Păi, nu-i obligatoriu să vă placă ce mâncăm noi, deşi nu mă îndoiesc că puteţi avea neobrăzarea să strâmbaţi din nas. În fine, cât mă căznesc eu să prind peştii, ce-ar fi să încercaţi să aprindeţi focul — nu-i mare scofală! Lemnele sunt în spatele wigwam-ului. S-ar putea să fie ude. Dacă aprindeţi focul în wigwam, o să ne intre tot fumul în ochi. Dacă îl aprindeţi afară, s-ar putea să vină ploaia şi să-l stingă. Poftim cutia mea cu iască. Presupun că nu ştiţi cum se foloseşte.

Scrubb, însă, învăţase cum să folosească iasca în timpul ultimei lui aventuri în Narnia. Copiii s-au dus în fugă până la wigwam, au găsit lemnele (care erau absolut uscate) şi au izbutit să facă focul, fără prea multă greutate. După aceea, Scrubb s-a aşezat jos să-l păzească, iar Jill s-a dus şi s-a spălat cât de cât — nu prea grozav, însă — , în cel mai apropiat canal. Pe urmă, a văzut ea de foc şi s-a dus şi Scrubb să se spele. Amândoi se simţeau acum mult mai curaţi, însă erau lihniţi de foame.

Nu după mult timp, a apărut şi Omul-bălţilor. În ciuda scepticismului de mai devreme, reuşise să prindă vreo doisprezece ţipari, pe care îi curăţase de piele şi îi spălase. A pus totul într-o oală mare, a aţâţat focul şi şi-a aprins pipa. Oamenii-bălţilor fumează un soi ciudat de tutun, foarte greu (unii zic că îl amestecă cu nămol), iar copiii observară că fumul din pipa lui Puddleglum nici nu se ridica parcă în aer. Se prelingea în jos din cupa pipei, împrăştiindu-se deasupra pământului ca o negură. Era foarte negru şi Scrubb a început să tuşească.

— Bun, zise Puddleglum. O să dureze îngrozitor de mult până se fac ţiparii ăia, or voi s-ar putea să leşinaţi de foame tot aşteptând masa. Am cunoscut o fetiţă — dar mai bine nu vă spun povestea asta. S-ar putea să vă deprime, ceea ce nu doresc nici în ruptul capului. Deci, ca să nu vă mai gândiţi la foame, am putea foarte bine să discutăm despre planurile noastre.

— Da, de acord, spuse Jill. Ne poţi ajuta să-l găsim pe Prinţul Rilian?

Omul-bălţilor îşi supse obrajii, scofâlcindu-i incredibil de mult.

— Nu ştiu dacă s-ar putea numi ajutor, răspunse el. Nu ştiu dacă cineva ar putea fi efectiv de ajutor. Raţiunea ne face să înţelegem că e puţin probabil să putem ajunge foarte departe în nord, în acest anotimp al anului, când iarna nu e departe. Şi, după cum arată totul, va fi o iarna timpurie. Dar asta nu trebuie să vă descurajeze. E foarte probabil ca, având în vedere duşmanii care ne vor ieşi în cale, munţii pe care va trebui să-i trecem, râurile pe care le vom traversa, faptul că ne vom mai rătăci, că nu vom mai avea ce mânca şi că ne vor durea picioarele îngrozitor, nici să nu ne mai pese de vreme. Şi, chiar dacă nu ajungem acolo unde trebuie, oricum vom fi suficient de departe, încât să nu trebuiască să ne întoarcem în pripă.

Amândoi copiii remarcaseră că vorbise la persoana întâi plural, şi nu la persoana a doua plural, aşa că exclamară amândoi în cor:

— Vii cu noi?

— Oh, da, bineînţeles. Vedeţi voi, aşa trebuie. Nu cred că Regele se va mai întoarce în Narnia, acum că a plecat prin locuri străine; şi să nu uităm că, la plecare, avea o tuse tare urâtă. Pe urmă mai e şi Bunilă. Se duce şi el repede. Iar după seceta cumplită din vara asta, recolta va fi foarte proastă. Şi nu m-ar mira dacă ne-ar ataca duşmanii. Ţine-ţi minte cuvintele mele.

— Şi de unde o să pornim? întrebă Scrubb.

— Păi, zise Omul-bălţilor vorbind foarte rar, toţi cei care au plecat până acum în căutarea Prinţului Rilian au pornit de la izvorul unde Lordul Drinian a văzut-o pe domniţă. Majoritatea s-au dus spre nord. Şi, cum nici unul nu s-a mai întors vreodată, n-avem de unde şti pe unde au mers.

— Trebuie să începem prin a găsi cetatea ruinată a uriaşilor, zise Jill. Aşa a zis Aslan.

— Să începem prin a o găsi! se miră Puddleglum. N-avem voie să începem prin a o căuta?

— Ba da, asta am vrut să zic şi eu, făcu Jill. Şi pe urmă, după ce o găsim...

— Da, cu condiţia să o şi găsim, zise Puddleglum, pe un ton foarte sec.

— Dar nu ştie nimeni unde e? întrebă Scrubb.

— Eu nu ştiu pe nimeni, zise Puddleglum. Dar nici nu zic că n-am auzit de Cetatea Ruinată. Nu se pleacă, însă, de la izvor. Trebuie traversat întâi Ettinsmoor. Acolo e Cetatea Ruinată. Însă am fost şi eu ca atâţia alţii departe, în direcţia aceea, şi n-am văzut nici o ruină, aşa că n-aş vrea să vă dezamăgesc.

— Unde e Ettinsmoor? întreba Scrubb.

— Uitaţi-vă încolo, spre nord, zise Puddleglum, arătând cu pipa. Vedeţi dealurile şi bucăţile alea de stâncă? De-acolo începe Ettinsmoor. Însă până acolo mai e un râu; râul Shribble. Fără nici un fel de pod, fireşte.

— Cred că o să găsim noi un vad pe unde să-l trecem, zise Scrubb.

— Da, există vaduri, recunoscu Omul-bălţilor.

— Poate o să întâlnim oameni la Ettinsmoor, care or să ne spună pe unde s-o luăm, zise Jill.

— Ai dreptate, oameni vom întâlni, răspunse Puddleglum.

— Ce fel de oameni locuiesc acolo? întrebă ea.

— Nu am eu căderea să spun că în felul lor nu sunt în regulă, îi răspunse Puddleglum. Cu condiţia să-ţi şi placă felul lor.

— Bine, dar ce sunt, de fapt? insistă Jill. Există atâtea creaturi ciudate în ţara asta. Vreau să zic, sunt animale, păsări, pitici sau ce sunt?

Omul-bălţilor fluieră lung.

— Pfui, asta-i bună! făcu el. Cum, nu ştiţi? Credeam ca v-au spus bufniţele. Sunt nişte uriaşi.

Jill se înfioră. Nu-i plăcuseră niciodată uriaşii, nici măcar în cărţi, iar o dată îi apăruse unul într-un coşmar. Pe urmă, se uită la Scrubb, care se făcuse cam verde la faţă, şi se gândi în sinea ei: "Pun pariu că-i e mai frică decât mie". Ceea ce îi mai dădu curaj.

— Regele mi-a povestit demult, zise Scrubb — atunci când am călătorit cu el pe mare — că i-a înfrânt în război pe uriaşii ăia şi i-a pus să-i plătească bir.

— Perfect adevărat, spuse Puddleglum. Între noi e pace, ce-i drept. Atâta vreme cât nu trecem râul Shribble, nu ne fac nici un rău. Dincolo însă, de cealaltă parte, pe Moor... Oricum, nu se ştie niciodată. Dacă nu dăm nas în nas cu vreunul, dacă nu ne vede nimeni, s-ar putea să ajungem foarte departe pe tărâmul lor.

— Ce atâta tevatură! spuse Scrubb, pierzându-şi cumpătul, cum se întâmplă adesea când eşti speriat. Nu se poate să fie dracul chiar atât de negru, zău! Aşa ai făcut şi cu paturile din wigwam, când ai zis că sunt tari, aşa ai făcut şi cu lemnele, când ai zis că sunt ude. Nu cred că Aslan ne-ar fi trimis în misiunea asta, dacă n-ar fi existat şanse de izbândă.

Se aştepta ca făptura mlaştinii să-i răspundă ţâfnos, însă Puddleglum spuse doar:

— Ăsta e stilul, Scrubb. Aşa se vorbeşte. Ia-o cum trebuie şi nu te supăra. Trebuie să avem toţi grijă să ne ţinem firea, având în vedere greutăţile prin care vom fi nevoiţi să trecem împreună. N-are nici un rost să ne certăm, să ştii. În orice caz, e bine să ne stăpânim. Ştiu că, îndeobşte, expediţiile astea se sfârşesc aşa: oamenii se înjunghie unii pe alţii, pe cuvântul meu, înainte ca treaba să fie făcută, însă cu cât reuşim să ne înfrânăm mai mult timp...

— Păi, dacă chiar crezi că e zadarnic, îl întrerupse Scrubb, poate că mai bine nu vii cu noi. Pole şi cu mine putem merge singuri, aşa-i, Pole?

— Taci din gură şi nu fi prost, se grăbi Jill să-l pună la punct, îngrozită că Omul-bălţilor l-ar fi putut lua în serios.

— Nu-ţi pierde curajul, Pole, spuse Puddleglum. Vin şi eu, asta e absolut sigur. Nu pierd eu o ocazie ca asta. O să-mi prindă bine. Toţi zic — mă refer la ceilalţi Oameni ai bălţilor — că sunt prea fluşturatic; că nu iau nimic în serios. Mi-au tot zis asta de nenumărate ori. "Puddleglum, făceau ei, prea eşti încrezut, fanfaron şi optimist. E timpul să bagi la cap că viaţa nu se rezumă doar la tocăniţă de broaşte şi plăcintă cu ţipari. Ţi-ar trebui ceva să te dezmeticeşti şi să-ţi vină mintea la cap. Ţi-o spunem doar spre binele tău, Puddleglum." Asta mi-au zis. Aşa că o treabă ca asta — o călătorie spre nord, exact când începe

iarna, în căutarea unui Prinţ care probabil nici nu e acolo, trecând înainte pe la o cetate ruinată, pe care nimeni n-a văzut-o vreodată — îmi convine de minune. Dacă nici chestia asta n-o să mă potolească, atunci nu ştiu ce să mai zic, zău aşa. Şi îşi frecă încântat mâinile ca de broască, de parcă s-ar fi pregătit să plece la o petrecere sau la o pantomimă. Şi acum, continuă el, hai să vedem ce mai fac ţiparii noştri.

Mâncarea a fost delicioasă, iar copiii s-au servit cu câte două porţii mari fiecare. La început, lui Puddleglum nu i-a venit să creadă că le plăcuse, iar când, văzând cât au mâncat, n-a mai avut încotro şi a trebuit să-i creadă, a sucit-o iar, spunând că probabil plăcinta avea să le cadă rău la stomac.

— Ce e bun pentru Oamenii-bălţilor poate fi otravă pentru oameni, zise el.

După-masă, au băut ceai în cutii de tablă (cum fac muncitorii pe şantier), iar Puddleglum a sorbit de multe ori dintr-o sticlă neagră pătrată. I-a îmbiat şi pe copii să bea din ea, însă lor li s-a părut ceva foarte rău la gust.

Şi-au petrecut restul zilei făcând pregătiri pentru a putea pleca devreme, a doua zi dimineaţă. Fiind de departe cel mai voinic, Puddleglum a spus că va căra trei pături, cu o bucată mare de slănină înfăşurată înăuntru. Jill trebuia să care restul de ţipari, nişte biscuiţi şi o cutie cu iască. Scrubb urma să ducă pelerina lui şi a lui Jill, când nu le purtau. Scrubb (care învăţase să umble cu armele, când navigase spre răsărit cu Caspian) a primit un arc bun de-al lui Puddleglum, iar acesta şi-a luat altul, şi mai bun chiar; deşi, zicea el, având în vedere vântul năprasnic, corzile ude de arc, lumina proasta şi degetele degerate, nu prea existau şanse să nimerească ceva. Atât el cât şi Scrubb aveau săbii — Scrubb o luase pe cea care îi fusese lăsată special în camera lui din Cair Paravel, însă Jill a trebuit să se mulţumească doar cu cuţitul ei. Era să se lase cu scandal pe această temă, însă de îndată ce au început să se ciondănească, Omul-bălţilor şi-a frecat mâinile şi a zis:

— Ahaha, eram sigur. Aşa se întâmplă de obicei când pleci într-o astfel de aventură.

La care au amuţit amândoi.

Toţi trei s-au dus devreme la culcare, în wigwam. De data asta, copiii chiar au dormit prost. Şi asta fiindcă Puddleglum, după ce a spus "N-ar strica să încercaţi să dormiţi; deşi nu cred

că o să putem închide ochii toată noaptea", a început instantaneu să sforăie atât de tare, încât atunci când Jill a izbutit în cele din urmă să adoarmă, a visat toată noaptea doar perforatoare, bormaşini, cascade, alternând cu trenuri expres care treceau prin tunele.

6. PRIN CRUNTELE PUSTIETĂŢI ALE NORDULUI

Pe la nouă dimineaţa, a doua zi, trei siluete singuratice traversau Shribble, păşind cu grijă pe bancurile de nisip şi pe pietre. Râul, foarte zgomotos, nu era adânc, aşa că până şi Jill, când a ajuns pe malul nordic, nu se udase decât până la genunchi. Cam la cincizeci de metri în faţă, terenul începea să urce spre platoul înalt şi pustiu, abrupt peste tot şi adesea stâncos.

— Cred că ăsta e drumul! spuse Scrubb, arătând spre stânga, adică spre vest, unde un râu curgea în jos de pe platou, printr-o strungă nu prea adâncă.

Însă Puddleglum a scuturat din cap.

— Majoritatea uriaşilor locuiesc pe lângă strunga asta, zise el. Strunga e ca un fel de stradă pentru ei. Mai bine o luăm drept înainte, chiar dacă e ceva mai abrupt.

Au găsit un loc pe unde să se caţăre, iar în vreo zece minute ajunseseră, gâfâind, în vârf. După ce au aruncat o privire plină de alean spre ţinutul neted al Narniei, s-au întors cu faţa spre nord. Podişul vast şi pustiu se întindea la nesfârşit, în sus, cât vedeai cu ochii; în stânga, terenul era stâncos. După părerea lui Jill, acesta era probabil capătul defileului uriaşilor, aşa că nu prea avea chef să se uite într-acolo. Au pornit la drum.

Păşeau pe un pământ moale, plăcut la mers; era o zi de iarnă, cu un soare palid şi stins. Pe măsură ce înaintau, peisajul era din ce în ce mai pustiu: auzeai ţipătul nagâţilor şi mai vedeai din când în când câte un şoim. Când s-au oprit pe la mijlocul dimineţii, într-o vâlcea lângă un râu, ca să se odihnească un pic şi să bea nişte apă, Jill a constatat că începeau să-i placă aventurile, ceea ce le-a împărtăşit şi tovarăşilor ei.

— N-am avut încă nici o aventură, remarcă Omul-bălţilor.

Când continui să mergi după ce ai făcut un prim popas ca dimineaţa la şcoală după recreaţie sau ca atunci când

călătoreşti pe calea ferată, după ce ai schimbat trenul — nu mai e niciodată ca atunci când ai pornit la drum. Când s-au pus din nou în mişcare, Jill a remarcat că marginea stâncoasă a defileului era parcă mai aproape acum. Iar stâncile nu mai erau atât de turtite, ci mult mai drepte. De fapt, semănau cu nişte mici turnuri de stâncă. Şi ce forme ciudate aveau!

"Părerea mea e, se gândi Jill, că toate poveştile despre uriaşi provin de la stânci din astea caraghioase. Dacă vii aici când e aproape întuneric, ai putea crede cu uşurinţă că maldărele astea de pietroaie sunt nişte uriaşi. Ia te uită la asta! Cu umflătura aia în vârf, parcă ar avea cap, zău aşa. Sigur, nu se prea potriveşte cu corpul, care e cam mic, dar pentru un uriaş hidos e perfect. Şi chestiile alea stufoase — cred că sunt bălării şi cuiburi de păsări — parcă ar fi părul şi barba pocitaniei ăsteia. Iar bucăţile alea ieşite în afară, de o parte şi de cealaltă, seamănă cu nişte urechi. Sunt oribil de mari, dar aşa au uriaşii urechile, ca de elefant. Şi... o-o-o-h!..."

I-a îngheţat sângele în vene. Pocitania se mişca. Era un uriaş de-adevăratelea. Nu încăpea nici o îndoială; îl văzuse cum întorsese capul, îi zărise faţa mare, tâmpă şi buhăită. Toate chestiile alea erau uriaşi, şi nu stânci. Să tot fi fost vreo patruzeci-cincizeci, înşiraţi unul după altul; era limpede că stăteau cu picioarele pe fundul defileului şi cu coatele rezemate pe marginea lui, aşa cum te sprijini de un zid — ca nişte oameni trândavi, pe o dimineaţă frumoasă, după micul dejun.

— Ţineţi-o tot înainte, le şopti Puddleglum, care îi observase şi el. Nu vă uitaţi la ei. Şi, pentru nimic în lume, nu alergaţi. Asta i-ar face să se ia numaidecât după noi.

Aşa că îşi văzură de drum, prefăcându-se că nu îi remarcaseră pe uriaşi. Era ca atunci când treci pe lângă poarta unei case unde e un câine rău, doar că acum situaţia părea mult mai grea. Zeci şi zeci de uriaşi. Nu păreau supăraţi — dar nici blajini — sau cumva interesaţi de ce se întâmpla. Nu dădeau nici un semn că i-ar fi văzut pe călători.

Pe urmă — vâj-vâj-vâj — un obiect greu zbură şuierând prin aer şi un bolovan mare căzu trosnind cam la douăzeci de paşi în faţa lor. Şi după aceea — buf! — altul, la vreo cinci metri în spate.

— În noi vor să lovească? întrebă Scrubb.

— Nu, zise Puddleglum. Am fi mult mai în siguranţă dacă asta ar urmări; încearcă să nimerească în chestia aia — movila de pietre din dreapta. Dar n-or să reuşească. Sunt nişte ţintaşi foarte slabi. În dimineţile când e frumos, se fac că aruncă la ţintă, singura distracţie pe care sunt în stare s-o priceapă cu minţile lor proaste.

A fost groaznic. Şirul de uriaşi părea nesfârşit; şi pietrele continuau să le zboare vâjâind pe deasupra capului, unele căzând foarte aproape de ei. Lăsând la o parte această primejdie concretă, doar dacă le vedeai feţele şi le auzeai glasurile te apuca o spaimă cumplită. Jill încerca să nu se uite la ei.

Cam după vreo douăzeci şi cinci de minute, uriaşii au început parcă să se certe. Ciondăneala a pus capăt azvârlitului la ţintă, însă nu era nicidecum plăcut să te afli în preajma unor uriaşi care se ciorovăiesc. Zbierau şi se răţoiau unii la alţii, rostind cuvinte lungi, fără nici un înţeles, cam de douăzeci de silabe fiecare. Făceau spumă la gură, vorbeau scâlciat şi ţopăiau de furie, iar fiecare săritură de-a lor zgâlţâia pământul ca o bombă. Se pocneau unul pe altul în cap, cu nişte ciocane de piatră mari şi grosolane; însă aveau ţeasta atât de tare, încât ciocanele ricoşau numaidecât, astfel încât monstrul care izbise scăpa ciocanul din mână şi urla de durere fiindcă se lovise la degete. Era însă atât de nătărău, încât după un minut era în stare s-o ia de la capăt. Până la urmă, bătaia lor s-a dovedit a fi un lucru bun, căci cam după o oră toţi uriaşii se loviseră atât de rău, încât se aşezaseră jos, plângând. În poziţia asta, capetele le ajungeau sub marginea defileului, încât cei trei călători nici nu-i mai vedeau; dar Jill i-a tot auzit urlând, hohotind de plâns şi jelindu-se, chiar şi după ce se îndepărtaseră cu peste un kilometru de locul acela.

Seara, şi-au instalat tabăra sub cerul liber, pe podişul pustiu, iar Puddleglum le-a arătat copiilor cum să profite cât mai bine de pături, dormind spate în spate, (în poziţia asta, îţi ţii cald reciproc şi poţi folosi simultan ambele pături.) Dar, chiar şi aşa, era foarte frig, iar pământul era tare şi gloduros. Omul-bălţilor le-a spus că s-ar simţi mult mai confortabil, dacă s-ar gândi ce frig îi aştepta mai încolo, mult spre nord; numai că nici asta nu i-a înveselit prea mult.

Au călătorit multe zile prin Ettinsmoor, păstrând slănina şi trăind în principal din păsările sălbatice de pe platou (care, fireşte, nu erau păsări vorbitoare), împuşcate de Eustace şi de Puddleglum. Jill era cam invidioasă pe Eustace, fiindcă ştia să tragă cu puşca; băiatul învăţase asta în călătoria lui cu Regele Caspian. Cum platoul era brăzdat de nenumărate ape curgătoare, n-au suferit niciodată de sete. Jill se gândea că în cărţile unde se povesteşte că oamenii trăiesc din ce vânează, nu se pomeneşte niciodată cât de scârbos şi urât e să smulgi penele şi să cureţi păsările moarte şi cât de rău îţi îngheaţă degetele. Important era însă că nu s-au mai prea întâlnit cu uriaşii. I-a văzut la un moment dat un uriaş, care însă a izbucnit în hohote răsunătoare de râs, după care a plecat duduind să-şi vadă de treburile lui.

Cam în a zecea zi, au ajuns într-un loc unde relieful arăta altfel. Se găseau în capătul nordic al platoului, de unde priveau în josul unei pante lungi şi abrupte ce ducea pe un altfel de tărâm, mult mai sălbatic şi sinistru. În valea de la capătul pantei erau stânci: dincolo de ele, se zărea un ţinut cu munţi înalţi, prăpăstii întunecoase, vâlcele stâncoase, râpi atât de adânci şi înguste, încât nu vedeai unde se termină, şi râuri care se revărsau din cheiuri zgomotoase, curgând mohorâte în adâncuri negre. Inutil de spus că Puddleglum a fost cel care le-a arătat un petic de zăpadă, pe pantele din depărtare.

— Nu m-ar mira să fie mai multă zăpadă pe latura nordică a munţilor, adăugă el.

Le-a luat ceva timp să coboare panta, iar când au ajuns jos au constatat că se aflau în vârful stâncilor, iar că la picioarele lor curgea un râu de la vest la est. De o parte şi de alta, apa era străjuită de prăpăstii; era verde la culoare şi negricioasă, plină de vârtejuri şi de cascade. Vuietul râului zgâlţâia pământul până sus la ei.

— Partea bună e, zise Puddleglum, că dacă ne frângem gâtul coborând stânca, nu mai riscăm să ne înecăm în râu.

— Ce zici de asta? făcu Scrubb dintr-o dată, arătând în susul apei, spre stânga.

Se uitară toţi trei şi văzură ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să-l vadă — un pod. Şi ce mai pod! Un singur arc uriaş care îmbrăţişa defileul dintr-un vârf de stâncă în celălalt; iar partea de mijloc a arcului se înălţa cu mult peste vârfurile

stâncilor, aidoma domului catedralei Sfântul Paul deasupra străzii.

— Păi, ăsta-i un pod pentru uriaşi! exclamă Jill.

— Sau un pod de vrăjitor, mai degrabă, spuse Puddleglum. Într-un loc ca ăsta, trebuie să fim atenţi la vrăji. Cred că e vorba de o capcană. Nu m-ar mira să se preschimbe în ceaţă şi să se topească, exact când vom ajunge la jumătatea drumului pe el.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fi atât de pesimist, zise Scrubb. De ce naiba n-ar fi un pod ca lumea?

— Cum îţi poţi închipui că uriaşii pe care i-am văzut au avut atâta minte, încât să construiască aşa ceva? zise Puddleglum.

— Dar dacă l-au construit alţi uriaşi? remarcă Jill. Adică, nişte uriaşi care au trăit acum o sută de ani şi care au fost mult mai deştepţi decât ăştia moderni de acum. Poate că e vorba de aceiaşi care au clădit şi cetatea uriaşilor, pe care o căutăm noi. Ceea ce ar însemna că suntem pe drumul bun — vechiul pod care duce la cetatea străveche!

— Ce minte sclipitoare, Pole! zise Scrubb. Aşa e, sunt sigur. Hai să mergem.

Prin urmare, s-au întors şi au pornit spre pod. Iar când au ajuns la el, şi-au dat seama că era tare solid. Pietrele masive erau la fel de mari ca acelea de la Stonehenge şi fuseseră, pesemne, cioplite şi tăiate cândva de meşteri iscusiţi, deşi acum erau crăpate şi sfărâmicioase. Balustrada fusese, pare-se, acoperită cu sculpturi bogate, din care se mai păstrau ceva urme; feţe şi siluete de uriaşi făcute în relief, minotauri, sepii, cârcâiaci şi zei îngrozitori. Puddleglum tot nu avea încredere în podul acela, însă se învoi să-l treacă împreună cu copiii.

Urcuşul până la mijlocul arcului de pod a fost lung şi anevoios; în multe locuri, pietrele mari căzuseră, lăsând goluri oribile prin care vedeai jos, la treizeci de metri dedesubt, apele înspumate ale râului. Au văzut un vultur care le-a zburat pe sub picioare. Şi cu cât ajungeau mai sus, cu atât frigul se înteţea, iar vântul sufla; de abia se mai puteau ţine pe picioare. Parcă tot podul se scutura în rafalele puternice. Când au ajuns în vârf, de unde se putea vedea cealaltă parte a podului, care cobora, zăriră un fel de vechi drum pentru uriaşi, care pătrundea adânc în inima munţilor. Multe pietre lipseau din caldarâm, iar printre cele rămase crescuseră smocuri mari de iarbă. Şi, venind călare

spre ei, pe acest drum străvechi, erau două fiinţe, de talie adultă, umană, absolut normală.

— Continuaţi. Mergeţi spre ei, zise Puddleglum. E foarte probabil ca orice făptură întâlnită într-un asemenea loc să se dovedească a fi duşmănoasă, însă nu trebuie să le dăm impresia că ne e teamă.

Când au ajuns să păşească pe iarba care li se aşternea la picioare la capătul podului, cei doi străini erau destul de aproape. Un cavaler, în armură din cap până în picioare, cu viziera coifului lăsată în jos. Armura şi calul erau de culoare neagră; pe scut n-avea nici un blazon, iar pe suliţă nu flutura nici un steguleţ. Cealaltă persoană era o doamnă pe un cal alb, atât de drăguţ, încât îţi venea să-l pupi pe nas şi să-i dai numaidecât o bucăţică de zahăr, însă doamna care călărea pe şa cu picioarele într-o parte şi era îmbrăcată cu o rochie lungă şi vaporoasă, de un verde uluitor, era şi mai frumoasă.

— Ziua bună, drrrumeţilor, le strigă ea cu un glas dulce ca ciripitul suav al păsărelelor, cu un încântător tril de "r". Cam tinerei pentru a vă aventura într-un pustiu ca ăsta.

— Ei, asta e situaţia, doamnă, ce să facem! zise Puddleglum foarte înţepat şi prudent.

— Căutăm cetatea ruinată a uriaşilor, spuse Jill.

— Cetatea rrruinată? făcu Doamna. Cam straniu. Şi ce veţi face dacă o veţi găsi?

— Trebuie să..., începu Jill, însă Puddleglum o întrerupse.

— Vă rog să mă iertaţi, Doamnă, însă nu vă cunoaştem şi nici pe prietenul dumneavoastră — cam tăcut, aşa-i — şi nici dumneavoastră nu ne cunoaşteţi pe noi. Aşa că am prefera să nu discutăm treburile noastre cu nişte străini. Nu credeţi că în curând o să avem parte de o ploicică?

Doamna râse: cel mai profund şi cel mai muzical râs pe care vi l-aţi putea închipui.

— Ei bine, copii, zise ea, v-aţi luat cu voi un ghid bătrân, tare înţelept şi grav. Fiecare cu părerea lui, însă. Am auzit adesea numele Cetatea Ruinată, însă n-am întâlnit pe nimeni care să-mi spună încotro se află. Drumul acesta duce la oraşul şi castelul Harfang, unde locuiesc Uriaşii Blajini. Sunt tot atât de blânzi, politicoşi, cuminţi şi curtenitori, pe cât sunt de proşti, răi, sălbatici şi capabili de toate porcăriile cei din Ettinsmoor. Şi, nu ştiu dacă în Harfang veţi putea afla noutăţi despre Cetatea

Ruinată, însă în mod sigur veţi beneficia de o găzduire excelentă. Înţelept ar fi să iernaţi acolo sau, cel puţin, să zăboviţi câteva zile ca să vă mai odihniţi. Veţi găsi băi aburinde, paturi moi şi vetre cu focuri jucăuşe; şi de patru ori pe zi, masa vi se va aşterne cu fripturi, plăcinte, dulciuri şi vinuri alese.

— Extraordinar! exclamă Scrubb. Asta mai zic şi eu viaţă! Ce nemaipomenit să dormi iarăşi într-un pat adevărat!

— Da, şi să faci o baie fierbinte, zise Jill. Credeţi că ne vor pofti să rămânem? În fond, noi nici nu ne cunoaştem.

— Spuneţi-le doar, le răspunse Doamna, că Doamnă cu Caftan Verde îi salută prin intermediul vostru şi că le-a trimis doi copii drăgălaşi, din sud, pentru Ospăţul Toamnei.

— Oh, mulţumim, mulţumim din suflet, ziseră în cor Jill şi Scrubb.

— Aveţi însă grijă, le spuse Doamna. Indiferent de ziua când veţi ajunge în Harfang, să nu veniţi la uşă prea târziu. Căci cei de-acolo îşi închid porţile la câteva ceasuri de la amiază şi la castel au obiceiul să nu deschidă nimănui, după ce au tras zăvorul, indiferent cât de tare ar bate.

Copiii i-au mulţumit din nou, cu sclipiri în priviri, iar Doamna le-a făcut cu mâna, în semn de rămas-bun. Omul-bălţilor şi-a scos pălăria ţuguiată şi a făcut o plecăciune foarte rigidă. După care, Cavalerul tăcut şi Doamna au dat pinteni cailor şi au pornit să urce podul, în tropot năvalnic de copite.

— Ehehei! făcu Puddleglum. Ce n-aş da să ştiu de unde vine şi unde se duce Doamna asta. Nu te-ai aştepta să întâlneşti o asemenea persoană în Ţara Uriaşilor, aşa-i? Nu mai pot de curiozitate.

— Prostii! zise Scrubb. Mie mi s-a părut de-a dreptul nemaipomenită. Şi gândeşte-te numai la bucatele alea delicioase şi la camerele încălzite! Sper că nu mai e mult de mers până la Harfang.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, spuse Jill. Ce rochie superbă avea! Şi ce cal!

— Oricum, eu tot aş vrea să ştiu mai multe despre ea, se încăpăţână Puddleglum.

— Eu, una, am vrut s-o întreb, zise Jill. Dar cum să fac asta, când n-ai vrut să-i spui nimic despre noi?

— Da, zise Scrubb. Şi de ce-ai fost aşa de scorţos şi scârbos? Nu ţi-a plăcut de ei?

— De ei? zise Omul-bălţilor. Care ei? Eu n-am văzut decât o persoană.

— Pe Cavaler nu l-ai văzut? întrebă Jill.

— Am văzut o armură, spuse Puddleglum. De ce n-a scos nici o vorbă?

— Probabil că s-a sfiit, spuse Jill. Sau poate că se mulţumeşte doar să se uite la ea şi să-i audă glasul. Aşa aş face şi eu în locul lui.

— Mă întreb, remarcă Puddleglum, ce s-ar vedea dacă am ridica vizorul coifului şi ne-am uita înăuntru.

— Ei drăcie, făcu Scrubb. Gândeşte-te ce formă avea armura aia! Ce altceva să fie înăuntru decât un om?!

— Şi dacă e un schelet? întrebă Omul-bălţilor, cu o veselie sinistră. Sau poate, mai adăugă el după ce se gândi un pic, nu e nimic înăuntru. Adică, nimic ce ar putea fi văzut. Ceva invizibil.

— Zău aşa, Puddleglum, zise Jill, cutremurându-se de groază, ai nişte idei oribile. Cum de îţi poate trece aşa ceva prin minte?!

— Ia mai dă-l încolo cu ideile lui cu tot! zise Scrubb. Întotdeauna se aşteaptă la ce-i mai rău şi întotdeauna nu are dreptate. Hai să ne gândim mai bine la Uriaşii blajini şi să ajungem cât mai repede la Harfang. Tare aş vrea să ştiu cât avem de mers până acolo.

Iar acum au avut prima dintre certurile acelea prezise de Puddleglum; şi până atunci se întâmplase adesea ca Jill şi Scrubb să se ciondănească şi să se răţoiască unul la celălalt, însă de data asta s-a produs prima sfadă serioasă. Puddleglum nu era de acord nici în ruptul capului să meargă la Harfang. Zicea că habar n-avea cum se putea ca un uriaş să fie "blajin" şi că, oricum, semnele lui Aslan nu pomeniseră nimic în legătură cu vreun popas la uriaşi, fie ei blajini au ba. Pe de altă parte, copiii, cărora li se făcuse lehamite de vânt şi ploaie, de păsări scheletice prăjite la foc de tabără şi de dormit pe pământul tare şi rece, erau absolut decişi să-i viziteze pe Uriaşii Blajini. În cele din urma, Puddleglum s-a învoit să meargă, însă cu o condiţie. Jill şi Scrubb trebuiau să-i promită solemn că, dacă nu le dădea voie, ei n-aveau să le spună Uriaşilor Blajini că veneau din

Narnia şi că îl căutau pe Prinţul Rilian. I-au făcut această promisiune şi s-au pornit la drum.

După discuţia cu Doamna, situaţia s-a înrăutăţit în două moduri diferite. În primul rând, ţinutul era mult mai accidentat. Drumul străbătea nesfârşite văi înguste, prin care sufla năprasnic un vânt dinspre nord, biciuindu-le permanent obrajii. Lemne de foc nu se mai găseau şi nici vâlcele ferite în care să campeze, cum era pe platou. Solul era pietros, de te dureau picioarele cumplit, ziua când mergeai, dar şi noaptea când te odihneai.

În al doilea rând, indiferent ce urmărise Doamna când le povestise despre Harfang, efectul concret asupra copiilor a fost negativ. Nu le mai stătea gândul la nimic decât la paturi, băi, mese delicioase şi la cât de minunat avea să fie să poată sta din nou într-o casă. Nu mai pomeneau deloc de Aslan şi nici de Prinţul pierdut. Iar Jill a renunţat la obiceiul de a repeta în gând semnele, în fiecare seară şi dimineaţă. La început, şi-a găsit scuza că era prea obosită, dar curând a uitat complet de ceea ce îşi propusese cândva. Şi, deşi ar fi fost de aşteptat ca perspectiva de a petrece minunat la Harfang să-i înveselească, în realitate începuseră să se autocompătimească şi să fie din ce în ce mai ţâfnoşi şi mai arţăgoşi unul cu celălalt şi cu Puddleglum.

În cele din urmă, într-o după-amiază au ajuns într-un loc unde defileul prin care mergeau se lărgea, de o parte şi de cealaltă înălţându-se păduri de brad întunecoase. Privind în faţă, au constatat că trecuseră printre munţi; înaintea lor se aşternea o câmpie pustie şi stâncoasă; dincolo de ea, se zăreau munţi cu vârfurile acoperite de zăpadă. Însă, între ei şi munţii aceia îndepărtaţi, se afla o colină joasă, cu un podiş turtit şi neregulat.

— Uite! Uite! strigă Jill, arătând peste câmpie; şi acolo, de dincolo de colina teşită, în amurgul întunecat, zăriră lumini. Lumini! Nu lumina lunii, nici focuri, ci un şir vesel şi primitor de ferestre luminate. Cine n-a fost în pustietatea sălbatică, zi şi noapte, săptămâni de-a rândul, n-are cum înţelege ce au simţit ei atunci.

— Harfang! strigară Scrubb şi Jill, veseli şi entuziasmaţi; "Harfang", repetă şi Puddleglum, pe un ton sumbru şi ursuz. Dar a mai adăugat şi "Ia te uită! Gâşte sălbatice!", luându-şi numaidecât arcul de pe umăr. A doborât cu el o gâscă mare şi

grasă. Se făcuse prea târziu ca să mai încerce să ajungă la Harfang în acea zi. Dar au făcut focul şi au mâncat bine, nemaifiindu-le atât de frig când s-au culcat. După ce s-a stins focul, s-a făcut tare răcoare, iar când s-au sculat a doua zi dimineaţă, păturile de pe ei erau ţepene şi îngheţate.

— Ce mai contează! zise Jill, bătând din picioare să se încălzească. Diseară facem o baie fierbinte!

7. COLINA CU ŞANŢURI CIUDATE

Fără de tăgadă, în ziua aceea vremea a fost tare afurisită. Deasupra, pe cerul fără pic de soare, se îngrămădeau nori doldora de ninsoare; sub tălpi, pământul era negru şi îngheţat bocnă; şi sufla un vânt aprig şi geros, de simţeai că-ţi smulge pielea de pe tine. Când au ajuns jos pe câmpie, au constatat că această parte a drumului era mult mai deteriorată. Trebuiau să păşească cu grijă ocolind tot felul de pietroaie sfărâmate, printre bolovani şi peste pietriş: ce calvar pentru picioarele lor! Şi, cu toate că obosiseră cumplit, din cauza frigului nu s-au încumetat să facă nici un popas.

Cam pe la ora zece, a început să ningă cu fulgi firavi, care se aşterneau pe braţul lui Jill. După zece minute, ninsoarea s-a înteţit de-a binelea. Iar după douăzeci de minute, pământul se făcuse alb, acoperit de zăpadă. După o jumătate de oră, s-a pornit un viscol năprasnic, care se părea că avea să dureze toată ziua, biciuindu-le feţele de nici nu mai vedeau pe unde calcă.

Pentru a înţelege ce a urmat, nu trebuie să uitaţi nici o clipă că aproape nu mai puteau vedea din cauza ninsorii şi a viscolului. Apropiindu-se de colina joasă, care îi despărţea de locul unde văzuseră ferestrele luminate, n-au putut avea o imagine de ansamblu asupra ei. De-abia dacă vedeau la câţiva paşi înainte, şi asta dacă mijeau bine ochii. Inutil să mai spun că nu vorbeau deloc.

Când au ajuns la poalele colinei, au întrezărit un fel de pietre mari de o parte şi de cealaltă — pietre aproape pătrate dacă te uitai atent la ele, ceea ce nici unul n-a făcut; îi preocupa mai mult stânca din faţă, care le bloca drumul. Era înaltă cam de un metru şi jumătate. Omul-bălţilor, având picioarele lungi, a

sărit fără nici o greutate pe ea, după care i-a ajutat şi pe ceilalţi să se suie. Cum stratul de zăpadă pe stâncă era destul de gros, copiii s-au udat rău de tot, nu însă şi Puddleglum. Pe urmă, au avut parte de un urcuş tare abrupt — Jill a căzut o dată — pe o porţiune cam de o sută de metri, după care au ajuns la o a doua stâncă în formă de lespede. La intervale absolut neregulate, au întâlnit în total patru astfel de stânci.

Când s-au căţărat anevoios pe a patra stâncă de acest fel, au înţeles că ajunseseră în fine în vârful colinei teşite. Până acum, panta îi ferise cât de cât de viscol; aici, au avut parte de toată furia vântului. Căci colina, în mod cu totul ciudat, era într-adevăr foarte turtită în vârf, aşa cum li se păruse şi de la distanţă: un podiş neted şi mare, unde viscolul era la el acasă; în majoritatea locurilor, zăpada nici nu se aşternuse, căci vântul o tot spulbera de pe jos, în rafale învolburate, care le nimereau drept în faţă. Iar în jurul picioarelor, li se încolăceau mici vârtejuri de zăpadă, aşa cum se întâmplă uneori pe gheaţă, la patinoar. Şi, într-adevăr, în multe locuri suprafaţa solului era netedă ca gheaţa. Partea proastă era că platoul acesta era brăzdat în toate direcţiile de dâmburi şi troiene ciudate, care formau pe alocuri pătrate şi dreptunghiuri. Peste toate astea trebuia să te caţeri cu greu; ca înălţime, variau între jumătate de metru şi aproximativ un metru, iar ca grosime măsurau cam vreo doi metri. Pe partea nordică a fiecărui dâmb, zăpada forma mormane adânci; şi după fiecare urcuş din acesta, coborai în mormanul de zăpadă şi te udai leoarcă.

Căznindu-se să răzbată înainte, cu gluga trasă pe frunte, cu capul înfipt în piept şi cu degetele îngheţate, bine vârâte pe sub pelerină, Jill a întrezărit şi alte lucruri stranii pe acest podiş oribil — nişte chestii în dreapta ei care semănau vag cu un fel de coşuri de fabrică, iar în stânga ei, o stâncă ascuţită şi imensă, mai dreaptă decât este orice stâncă îndeobşte. N-a interesat-o, însă, deloc ce văzuse şi n-a dat nici o atenţie. Nu se gândea decât la mâinile ei îngheţate (la fel ca şi nasul, bărbia şi urechile), la baia fierbinte şi la patul bun care o aşteptau la Harfang.

Brusc, picioarele i-au patinat pe o porţiune de vreun metru şi, spre groaza ei, s-a trezit alunecând la vale într-o prăpastie neagră şi îngustă ce se ivise ca din senin în calea ei. Într-o jumătate de secundă, a ajuns pe fundul văgăunii. Era ca într-un

fel de şanţ sau tranşee, lată doar de vreun metru. Şi, deşi căzătura o zdruncinase rău, a remarcat, răsuflând uşurată, că scăpase de vânt; căci pereţii şanţului se înălţau sus, deasupra ei. Ce-a mai remarcat după aceea, fireşte, au fost chipurile îngrijorate ale lui Scrubb şi Puddleglum, care se uitau jos la ea, de pe marginea şanţului.

— Te-ai lovit, Pole? zbieră Scrubb.

— Nu m-ar mira să-şi fi rupt ambele picioare, urlă şi Puddleglum.

Jill se ridică în picioare, explicându-le că nu păţise nimic, dar că trebuiau să o ajute să iasă de acolo.

— Ce-i chestia asta în care ai căzut? întrebă Scrubb.

— E un fel de şanţ sau s-ar putea să fie un fel de drum care s-a surpat, zise Jill. E o scobitură foarte dreaptă.

— Da, mii de tunete! zise Scrubb. Şi duce spre nord! Să fie oare un fel de drum? Dacă da, am putea scăpa de vântul ăsta infernal, mergând acolo. E multă zăpadă pe fund?

— Deloc. N-apucă să intre aici, căci e spulberată toată deasupra.

— Şi mai încolo cum e?

— O clipită; mă duc să văd, spuse Jill. Şi porni prin şanţ, dar nu ajunse prea departe şi constată că "drumul" cotea brusc la dreapta. Ceea ce le comunică, urlând, şi celorlalţi.

— Şi ce e după colţ? întrebă Scrubb.

Întâmplarea făcea că Jill reacţiona la pasajele întortocheate şi la locurile subterane întunecate, fie ele şi suficient de aproape de suprafaţă, la fel cum reacţiona şi Scrubb când vedea o margine de stâncă înaltă. N-avea, aşadar, nici cea mai mică intenţie de a da colţul de una singură; mai ales, când l-a auzit pe Puddleglum răcnind din spate:

— Ai grijă, Pole. Locul ăsta poate duce foarte bine într-o peşteră de balaur. Iar într-o ţară a uriaşilor, nu-i exclus să existe râme şi gângănii uriaşe.

— Cred că şanţul ăsta nu duce prea departe, zise Jill, venind repede înapoi.

— Ba eu, unul, mă duc să văd, zise Scrubb. Aş vrea şi eu să ştiu ce-ai vrut să spui când ai zis că "nu duce prea departe".

Aşa că s-a aşezat pe marginea şanţului (toată lumea era acum prea udă, ca să se mai sinchisească dacă se mai uda un pic) şi şi-a dat drumul jos. Împingându-se pentru a-şi face loc, a

trecut pe lângă Jill şi, deşi n-a zis nimic, Jill era convinsă că sesizase cât de frică îi era. S-a luat imediat după el, având însă grijă nu care cumva să treacă din greşeală în faţa lui.

Explorarea lor s-a dovedit, totuşi, o mare dezamăgire. Au dat colţul la dreapta, mergând încă vreo câţiva paşi înainte. După care li s-au ivit mai multe variante: drept înainte sau brusc la dreapta.

— N-are nici un rost s-o luăm pe aici, zise Scrubb, privind spre dreapta, fiindcă am ajunge înapoi — la sud. Aşa că a continuat să meargă drept înainte, dar şi de data asta, după câţiva paşi au dat de o a doua cotitură la dreapta; însă, acum, nu mai exista nici o altă variantă, căci şanţul se înfunda brusc.

— Degeaba, bombăni Scrubb.

Fără să mai piardă vremea, Jill s-a răsucit în loc şi a pornit înapoi, prin şanţ. Când au ajuns la locul unde Jill căzuse înăuntru, Omul-bălţilor, cu braţele lui lungi, i-a tras afară, fără nici o greutate.

Ce groaznic era, însă, acolo sus. Jos, în fantele înguste ale şanţului, aproape că li se dezgheţaseră şi urechile. Putuseră vedea clar şi respira uşor, auzindu-se unul pe celălalt, fără să fie nevoie să mai urle. Ce nenorocire să se trezească înapoi în gerul acela năprasnic! Şi ce dur li s-a părut când Puddleglum s-a trezit tocmai atunci să spună:

— Mai ştii care erau semnele alea, Pole? Pe care ar trebui să-l urmărim acum?

— Oh, asta-i bună! Dă-le dracu' de semne, zise Pole. Era o chestie cu cineva care pomenea, parcă, numele lui Aslan. Să dea naiba, însă, dacă mă apuc eu acuma să înşir toată povestea.

După cum vedeţi, încurcase ordinea semnelor. Şi asta fiindcă renunţase să le mai repete în fiecare seară. Le mai ştia încă, desigur, dacă îşi dădea osteneala să se gândească bine; numai că nu-şi mai ştia lecţia "ca pe apă", încât să o poată debita în ordinea corectă, dintr-o dată ca la comandă şi fără să se gândească. Întrebarea lui Puddleglum a necăjit-o, fiindcă în sinea ei Jill era înciudată pe ea însăşi că nu mai ştia atât de bine lecţia spusă de Leu. Amărăciunea asta, la care se mai adăuga jalea de a fi atât de îngheţată şi de obosită, au făcut-o să spună: "Dă-le dracu' de semne". Or, de fapt, ea nu gândea aşa.

— Oh, ăsta venea în continuare? zise Puddleglum. Nu cumva le-ai cam încurcat ordinea? Părerea mea e că dealul ăsta, locul ăsta neted şi turtit pe care ne aflăm, merită osteneala de a fi privit mai bine. Aţi remarcat...

— Ei bravo! zise Scrubb. Te-ai şi găsit când să admiri peisajul! Pentru numele lui Dumnezeu, hai mai bine să mergem.

— Oh, uite, uite, uite, strigă Jill, arătându-le ceva.

Se întoarseră şi văzură. Ceva mai încolo spre nord şi mult mai sus decât podişul pe care stăteau, apăruse un şir de lumini. De data asta se vedea mult mai clar decât în seara precedentă că era vorba de nişte ferestre: ferestre mai mici, care te duceau cu gândul la dormitoare minunate, şi ferestre mai mari, care te făceau să visezi la săli măreţe, cu focul arzând iute în şemineu şi cu supe fierbinţi şi muşchi de vită delicios, aburind pe masă.

— Harfang! exclamă Scrubb.

— Perfect, zise Puddleglum. Dar ce spuneam eu era că...

— Oh, taci din gură, se enervă Jill. Nu trebuie să pierdem nici o clipă. Ai uitat? Ne-a spus Doamna că porţile se închid devreme. Trebuie neapărat, dar neapărat, să ajungem acolo la timp. Murim dacă rămânem pe-afară pe o noapte ca asta.

— Păi, încă nu s-a înnoptat, începu Puddleglum; însă amândoi copiii spuseră "Haidem" şi porniră, poticnindu-se, înainte, pe podişul alunecos, cât puteau ei de iute cu picioruşele lor. Omul-bălţilor s-a luat după ei, vorbind în continuare; însă acum, mergând cu vântul în faţă, să fi vrut şi tot nu l-ar fi putut auzi. Şi, oricum, nici nu voiau. Se gândeau la băi, paturi şi băuturi calde, iar perspectiva de a ajunge prea târziu la Harfang şi de a rămâne pe dinafară li se părea absolut insuportabilă.

Cu toată graba lor, le-a luat mult timp să traverseze vârful teşit al colinei. Iar după aceea, au mai avut de urcat şi de coborât câteva stânci. În cele din urmă, totuşi, au ajuns la poalele colinei şi au putut vedea cum arăta Harfang.

Se înălţa pe un colţ de stâncă şi, în ciuda nenumăratelor turnuri, era mai degrabă o casă uriaşă decât un castel. În zidul exterior, se aflau ferestre foarte aproape de sol — ceea ce nu vezi niciodată la o fortăreaţă serioasă. Ba, ici şi colo, erau tot felul de uşiţe ciudate, aşa că părea absolut simplu să intri şi să ieşi din castel, fără să trebuiască să treci prin curte. Toate astea le-au ridicat moralul lui Jill şi Scrubb. Locul li se părea acum mai prietenos şi nu atât de ameninţător.

La început, stânca aceea i-a cam speriat, fiind tare înaltă şi abruptă, însă numaidecât au remarcat că exista o altă cale de acces, în stânga, mult mai uşoară, şi că drumul mergea şerpuind în sus într-acolo. După călătoria pe care o făcuseră până aici, urcuşul a fost groaznic, iar Jill a fost la un pas de a se da bătută. Pe ultima sută de metri, Scrubb şi Puddleglum au trebuit să o ajute. În cele din urmă, au ajuns în faţa porţii castelului. Grilajul cu ţepi era ridicat, iar poarta — deschisă.

Oricât de obosit ai fi, îţi trebuie ceva curaj ca să te îndrepţi spre uşa unui uriaş, în ciuda tuturor avertizărilor prealabile împotriva acestui Harfang, Puddleglum a fost cel care s-a dovedit mai viteaz.

— Fiţi calmi, zise el. Orice ar fi, nu arătaţi cât sunteţi de înspăimântaţi. Am făcut cea mai mare tâmpenie venind aici; dar dacă tot am ajuns, hai să înfruntăm totul cu fruntea sus.

Acestea fiind zise, păşi peste pragul porţii, ajungând sub o arcadă unde ecoul îi amplifica vocea; de aici, strigă cât de tare putea el.

— Hei! Portarul! Au sosit oaspeţi care caută găzduire.

Şi, aşteptând să se întâmple ceva, îşi scoase pălăria şi scutură stratul gros de zăpadă de pe bor.

— Pe-onoarea mea, îi şopti Scrubb lui Jill. O fi el pesimist, dar are mult curaj — şi tupeu.

Se deschise o uşă, prin care se zărea strălucirea delicioasă a unui foc, şi afară ieşi Portarul. Jill îşi muşcă buzele, de teamă să nu urle. Nu era un uriaş tocmai enorm; ceea ce înseamnă că era ceva mai înalt decât un măr, dar nicidecum la fel de înalt cât un stâlp de telegraf. Avea părul roşu zbârlit, un pieptar de piele bătut peste tot cu plăci de metal pentru a fi folosit pe post de cămaşă de zale; avea genunchii goi (şi tare păroşi) şi un fel de moletiere pe picioare. Aplecându-se de mijloc, holbă ochii la Puddleglum.

— Ce fel de arătare mai eşti şi tu? zise el.

Jill îşi luă inima în dinţi:

— Vă rog, spuse ea, urlând în sus spre uriaş. Doamna cu Caftan Verde îl salută pe Regele Uriaşilor Blajini şi ne-a trimis pe noi, doi copii din sud, şi pe acest Om al bălţilor (îl cheamă Puddleglum), aici la voi, la Ospăţul Toamnei. — Dacă nu vă deranjează, fireşte, mai adăugă ea.

— O-ho! zise Portarul. Păi, aşa mai stăm de vorbă. Haideţi înăuntru, omuleţilor, haideţi înăuntru. Intraţi în căsuţa paznicului, până îi trimit vorbă Maiestăţii sale. Se uită la copii curios. Sunteţi vineţi la faţă, spuse el. Nu ştiam că asta e culoarea lor. Dar nici nu-mi pasă, de fapt. Oricum, sunteţi tare drăguţi. Cine se aseamănă se adună, parcă aşa se zice.

— Suntem vineţi de frig, spuse Jill. Culoarea noastră nu e de fapt asta.

— Atunci, haideţi înăuntru să vă încălziţi. Haideţi, prichindeilor, zise Portarul.

Intrară după el în căsuţa paznicului. Şi, deşi a fost cumplit să audă cum se trânteşte uşa aia mare în spatele lor, au uitat repede de toată spaima când au văzut ceea ce tânjeau să vadă de la cina din seara precedentă — un foc. Şi ce mai foc! Ai fi zis că ardeau acolo pe puţin patru-cinci copaci întregi; dogoarea era atât de mare, încât nu se puteau apropia decât până la câţiva metri de foc. Se trântiră toţi trei pe pardoseala de cărămidă, cât mai aproape posibil de dogoreala flăcărilor, oftând adânc.

— Hei, flăcăule, îi zise Portarul altui uriaş care stătea în fundul camerei, holbându-se la musafiri de ziceai că nu mai avea mult şi îi ieşeau ochii din cap. Ia dă fuga cu mesajul ăsta la Casă. Şi repetă ceea ce îi spusese Jill. Uriaşul mai tânăr, după ce se mai zgâi o dată şi trase un hohot de râs, ieşi din odaie.

— Ia ascultă, broscoiule, îi zise Portarul lui Puddleglum, după cum arăţi ţi-ar prinde bine ceva sa te mai înveseleşti. Şi scoase o sticlă neagră, care semăna foarte bine cu cea a lui Puddleglum, dar cam de vreo douăzeci de ori mai mare. Ia să vedem noi, ia să vedem noi, zise Portarul. Dacă îţi dau o cană, rişti să te îneci în ea. Ia să vedem noi. Solniţa asta cred că e perfectă. Să nu pomeneşti de asta la Casă. Riscăm să tot plouă cu argintărie aici, or, nu e vina mea.

Solniţa nu prea semăna cu ale noastre, fiind mai îngustă şi mai dreaptă; era o cupă perfectă pentru Puddleglum, când uriaşul a pus-o jos lângă el. Copiii se aşteptau ca Puddleglum să refuze, ştiut fiind că nu avea deloc încredere în Uriaşii Blajini, însă îl auziră bombănind:

— Cam târziu să ne mai gândim la precauţii, acum că am intrat înăuntru şi uşa s-a închis în urma noastră. Pe urmă, adulmecă licoarea. Miroase bine, zise el. Dar aşa tot nu-mi dau seama. Mai bine să mă conving, şi luă o înghiţitură. E şi bună la

gust, spuse el. Dar poate aşa pare la prima înghiţitură. Cum o fi la mai multe? Şi sorbi cu nesaţ. Ah! zise el. Dar aşa o fi până la fund? şi mai luă o duşcă. Nu m-ar mira ca la fund să fie vreo porcărie, spuse el, după care bău tot. Vedeţi voi, ăsta e un test. Dacă mă chircesc tot, sau plesnesc ori mă transform în şopârlă sau mai ştiu eu ce, veţi şti că nu trebuie să luaţi nimic din ce vă oferă ei.

Însă uriaşul, care era mult prea sus pentru a auzi ce tot bombănise Puddleglum în barbă, se prăpădea de râs:

— Măi Broscoiule, dar eşti bărbat, pe cuvânt. Mi-a plăcut cum l-ai dat pe gât.

— Nu sunt bărbat... Omul-bălţilor, replică Puddleglum, cu vocea cam confuză. Şi nici broască: Omul-bălţilor.

În clipa aceea, uşa se deschise în spatele lor şi uriaşul mai tânăr intră, spunând:

— Trebuie să meargă numaidecât în camera tronului.

Copiii se ridicară în picioare, însă Puddleglum rămase aşezat, îndrugând alandala:

— Omul-bălţilor. Omul-bălţilor. Un foarte respectabil Om al bălţilor. Respectomalbălţilor.

— Arată-le drumul, flăcăule, spuse uriaşul Portar. Pe Broscoi ia-l mai bine în braţe. A băut ceva mai mult decât trebuia.

— N-am nimic, zise Puddleglum. Şi nu sunt broască, dar deloc broască. Sunt un repectalbălţilor.

Însă uriaşul flăcău îl prinse de mijloc şi le făcu semn copiilor să-l urmeze. Şi traversară curtea în felul acesta înjositor. Puddleglum, strâns bine în pumnul uriaşului şi zvârlind vag din picioare, semăna categoric cu o broască. Dar n-avură când să remarce toate astea, căci, în scurt timp, intrară pe uşa măreaţă a castelului principal — amândurora bătându-le inima mai iute decât de obicei — şi, după ce tropăiră din picioruşe, pe câteva coridoare, aproape alergând, ca să ţină pasul cu uriaşul, se treziră clipind din ochi în lumina orbitoare a unei încăperi enorme, unde lămpi superbe străluceau frumos, iar focul ardea duduind în cămin, toate aceste sclipiri reflectându-se în ornamentele aurite de pe tavan şi cornişe. În dreapta şi în stânga, stăteau în picioare nenumăraţi uriaşi, toţi în nişte mantii minunate; şi pe două tronuri, în celălalt capăt al sălii, şedeau două persoane imense — Regele şi Regina.

Cam la şase metri de tronuri se opriră. Scrubb şi Jill făcură stângaci tentativa de a se înclina (pe fete nu le învaţă la Şcoala Experimentală cum să facă reverenţe), iar uriaşul îl puse jos cu grijă pe Puddleglum, unde acesta se prăbuşi ca o cârpă. Cu mădularele lui lungi, semăna, la drept vorbind, cu un păianjen mare.

8. CASA HARFANG

Dă-i drumul, Pole, fă-ţi numărul, îi şopti Scrubb.
Jill constată că avea gura atât de uscată, încât nu putea rosti nici un cuvânt. Dădea din cap cu disperare, uitându-se la Scrubb.

Gândind în sinea lui că n-avea s-o ierte niciodată (şi nici pe Puddleglum, de altminteri), Scrubb îşi umezi buzele şi strigă în sus, spre Regele uriaş.

— Dacă nu vă e cu supărare, Sire, Doamna cu Caftan Verde vă salută prin intermediul nostru şi ar vrea să ne primiţi la Ospăţul Toamnei.

Uriaşii Rege şi Regină se uitară unul la celălalt, dând din cap cu subînţeles, şi zâmbiră într-un fel care nu-i prea plăcu lui Jill. Îi plăcea de Rege mai mult decât de Regină. Avea o barbă frumoasă şi cârlionţată, un nas drept ca de vultur, iar pentru un uriaş era destul de chipeş. Regina era îngrozitor de grasă, cu bărbie dublă şi nişte obraji dolofani foarte pudraţi, ceea ce nu-i deloc drăguţ, cu atât mai mult cu cât e vorba de o persoană de zece ori mai mare decât dimensiunile normale. Pe urmă, Regele scoase limba şi-şi linse buzele. Asta face oricine; numai că limba lui era atât de mare şi de roşie şi a ieşit la iveală atât de brusc, încât Jill a rămas pur şi simplu şocată.

— Oh, ce copii buni! zise Regina. ("Poate că până la urmă ea e cea amabilă şi drăguţă", se gândi Jill.)

— Da, într-adevăr, spuse Regele. Nişte copii excelenţi. Fiţi bine veniţi la curtea noastră. Daţi-mi mâna.

Şi întinse mâna dreaptă, absolut enormă — foarte curată şi plină de inele pe toate degetele, dar şi cu nişte unghii groaznic de ascuţite. Era mult prea mare ca să poată da mâna cu copiii, aşa că se mulţumi să dea mâna cu braţul lor.

— Dar chestia aia ce mai e? întrebă Regele, arătând spre Puddleglum.

— Respectombălţi, zise Puddleglum.

— Oh! urlă Regina, adunându-şi fustele pe lângă glezne. Ce oribil e! Şi e viu.

— E tare de treabă, Maiestatea ta, pe cuvântul meu, se grăbi Scrubb să zică. O să vă placa mai mult de el când o să-l cunoaşteţi. Sunt absolut sigur de asta.

Sper că n-o să vă pierdeţi tot interesul în privinţa lui Jill, pentru restul cărţii, dacă am să vă spun că în clipa aceea a început sa plângă. Avea o mulţime de scuze pentru asta. Picioarele, mâinile, urechile şi nasul abia începuseră să i se mai dezgheţe; zăpada topită îi picura de pe haine; nu mâncase şi nu băuse nimic aproape toată ziua; iar picioarele o dureau atât de rău, încât simţea că avea să se prăbuşească din clipă în clipă. Oricum, pe moment efectul a fost excelent, căci Regina a zis:

— Oh, biata copilă! Doamne, ce greşeală să ţinem oaspeţii în picioare. Repede, luaţi-i, daţi-le mâncare, vin, duceţi-i să se îmbăieze. Alinaţi-o pe fetiţă. Daţi-i acadele, păpuşi, doctorii, daţi-i tot ce credeţi — şodouri şi bomboane, ceai de chimen şi jucării; cântaţi-i cântece de leagăn. Nu mai plânge, fetiţo, că n-ai să mai fii bună de nimic când vine ospăţul.

Vă puteţi imagina, desigur, cât de indignată a fost Jill când s-a pomenit de jucării şi de păpuşi; şi, cu toate că acadelele şi bomboanele nu-i displăceau întru totul, spera din suflet să i se aducă ceva mai solid şi mai consistent. Totuşi, spusele caraghioase ale Reginei au avut rezultate nemaipomenite, căci Puddleglum şi Scrubb au fost numaidecât luaţi de jos de nişte majordomi gigantici, iar Jill de către o uriaşă doamnă de onoare, fiind duşi pe sus în camerele lor.

Odaia lui Jill era mare cam cât o biserică şi ar fi fost destul de sinistră, dacă focul n-ar fi duduit în vatră, iar pe podea nu ar fi fost aşternut un covor roşu, foarte gros. Şi aici i s-au întâmplat tot felul de lucruri încântătoare. A fost încredinţată fostei doici a Reginei, care era, din punctul de vedere al uriaşilor, o bătrânică aproape gârbovită de ani, iar din punctul de vedere al oamenilor, o uriaşă suficient de scundă, cât să poată umbla printr-o cameră obişnuită, fără să dea cu capul de tavan. Era tare pricepută, deşi Jill ar fi preferat să nu tot plescăie din limbă şi să nu tot spună chestii de genul: "Oh la-la! Hopa sus, fetiţa" şi "Puişor mic şi scump" sau "Gigea, păpuşa mea". A umplut cu apă fierbinte o cadă de picioare, din cele folosite de uriaşi, şi a ajutat-o pe Jill să se bage înăuntru. Dacă ştii să înoţi (or, Jill ştia), o baie de uriaş este ceva nemaipomenit. Şi prosoapele de uriaşi, deşi cam aspre şi scorţoase, sunt tare bune, fiindcă sunt cât ditamai pogonul. De fapt, nici n-ai de ce să te ştergi cu ele; e suficient să te tot răsuceşti şi să te înfăşori în ele în faţa focului, ceea ce e teribil de distractiv. Şi, când s-a isprăvit cu toată

toaleta, Jill a fost îmbrăcată cu haine uscate, curate şi călduroase, nişte veşminte splendide, poate un pic cam mari pentru ea, însă evident croite pentru fiinţe omeneşti, şi nu pentru uriaşe, "Păi, dacă Femeia în Caftan Verde vine pe-aici, înseamnă că sunt obişnuiţi cu musafiri de mărimea noastră", se gândea Jill.

A avut curând ocazia să constate că raţionase corect, căci în cameră s-au adus o masă şi un scaun potrivite pentru un om adult, precum şi cuţite, furculiţe şi linguri, adecvate ca mărime. Ce minunată senzaţie să te simţi curat şi să poţi sta la căldurică! Era în continuare desculţă şi îi plăcea nemaipomenit de mult să calce pe covorul acela uriaş. Masa — pe care presupun că ar trebui să o numim cină, deşi era aproape ora de ceai — a constat din supă de cocoş cu praz, friptură de curcan, budincă fierbinte, castane coapte şi fructe la discreţie.

Singurul inconvenient era că Doica intra şi ieşea în permanenţă, iar de fiecare dată când intra aducea câte o jucărie gigantică — o păpuşă imensă, mai mare decât Jill, un cal de lemn pe rotile, cam cât un elefant, o tobă care semăna cu un rezervor de gaz şi un miel miţos. Erau obiecte grosolane, prost lucrate şi vopsite în culori stridente, iar Jill nu suporta să le vadă în faţa ochilor. Îi tot spunea Doicii că nu le voia, însă Doica zicea:

— Ţ-ţ-ţ-ţ-ţ. Or să-ţi placă, după ce te mai odihneşti un pic. Haide, nănică acum. Păpuşica mea scumpă.

Patul nu era de uriaş, ci doar unul mare cu baldachin, cum mai vezi pe la hotelurile de modă veche; şi părea foarte mic în încăperea aceea enormă. Ce fericită a fost să sară în el, cu o tumbă!

— Mai ninge, Doică? întrebă ea, somnoroasă.

— Nu. Acum plouă, puicuţa mea, zise uriaşa. Ploaia o să spele toată zăpada asta păcătoasă. Şi păpuşica mea scumpă va putea ieşi mâine afară, să se joace!

După care, o înveli bine pe Jill şi îi spuse noapte bună.

Ce poate fi mai oribil decât să te pupe o uriaşă! Asta a fost şi părerea lui Jill, numai că a adormit în cinci minute.

Ploaia a continuat toată seara şi toată noaptea, stropind şi biciuind ferestrele castelului, dar Jill n-a auzit nimic, căci a dormit adânc, sărind peste ora cinei, dormind mai departe până după miezul nopţii. A urmat, apoi, cel mai încremenit ceas al

nopţii, când nimic nu mai mişca în casa uriaşilor în afară de şoareci. Şi, în acel ceas, Jill a avut un vis. Se făcea că s-a trezit tot în camera aceea şi că a văzut focul arzând mocnit, cu jar roşu, iar la lumina focului a zărit imensul cal de lemn. Şi calul s-a urnit singur din loc şi a venit pe rotile, traversând covorul, până la capul ei. Dar acum nu mai era un cal, ci un leu mare cât un cal. Şi, pe urmă, n-a mai fost un leu de jucărie, ci un leu adevărat, Leul Adevărat, exact cum îl văzuse pe munte, dincolo de Capătul Lumii. Şi camera s-a umplut de miresma încântătoare a tuturor lucrurilor frumos mirositoare. Jill avea, totuşi, mintea tulburată, deşi nu-şi dădea seama de ce, iar lacrimile îi şiroiau pe obraji, udând perna. Leul i-a spus să repete semnele, iar ea a constatat că le uitase pe toate. În clipa aceea, a copleşit-o o groază sinistră. Şi Aslan a luat-o între fălci (îi simţea buzele şi răsuflarea, dar nu şi colţii) şi a dus-o la fereastră, punând-o să se uite afară. Luna strălucea sus pe cer; şi scrise cu litere somptuoase, de-a curmezişul lumii sau al cerului (nu-şi dădea prea bine seama), erau cuvintele SUB MINE. După aceea, visul a pierit, iar când Jill s-a trezit, foarte târziu a doua zi dimineaţă, nu şi-a mai amintit nici măcar că visase.

Se sculase, se îmbrăcase şi mâncase deja micul dejun în faţa focului, când Doica a deschis uşa şi a spus:

— Prietenii păpuşicii dulci au venit să se joace cu ea.

Înăuntru au intrat Scrubb şi Omul-bălţilor.

— Hei, ia te uită! Bună dimineaţa, zise Jill. Nu-i nostim? Cred că am dormit vreo cincisprezece ore. Dar mă simt mai bine, voi nu?

— Eu, da, spuse Scrubb, însă Puddleglum zice că îl doare capul. Ia te uită! — sub fereastra ta e o banchetă. Dacă ne suim pe ea, putem vedea afară.

Şi, în doi timpi şi trei mişcări au fost toţi sus. Şi, cum s-a uitat pe geam, Jill a exclamat:

— Oh, cât de îngrozitor!

Soarele strălucea şi, în afară doar de vreo câteva mormane, zăpada dispăruse, topindu-se din cauza ploii. Dedesubt, aşternut ca o hartă, se afla vârful teşit al colinei pe care se căzniseră să o traverseze ieri după-amiază; văzută din castel, îţi dădeai seama, fără putinţă de tăgadă, că era vorba de ruinele unei cetăţi uriaşe. Era turtită şi teşită, cum observă Jill acum, fiindcă mai era încă pavată, deşi pe alocuri pavajul era

spart. Dâmburile acelea în zigzag erau ceea ce mai rămăsese din zidurile unor clădiri colosale, care fuseseră pesemne, cândva, palatele şi templele uriaşilor. Mai era încă în picioare o fâşie de zid, înalt cam de o sută cincizeci de metri; era ceea ce ei i se păruse a fi o stâncă înaltă şi ascuţită. Obiectele acelea care i se păruseră un fel de coşuri de fabrică erau în realitate nişte stâlpi enormi, frânţi la înălţimi inegale; bucăţile rupte zăceau pe jos, ca nişte copaci doborâţi, făcuţi dintr-un fel de piatră monstruoasă. Pietrele acelea mari ca nişte lespezi, pe care se căţăraseră în partea nordică a colinei — şi deopotrivă, fără îndoială, şi celelalte pietre-lespezi, pe care se căţăraseră în partea sudică — erau resturile unor scări uriaşe. Şi, pentru a pune capac la toate, cu litere mari şi negre pe mijlocul pavajului erau înşirate cuvintele SUB MINE.

Cei trei călători se uitară unul la altul consternaţi şi, după un fluierat scurt, Scrubb spuse ceea ce gândeau toţi:

— Am feştelit-o cu al doilea şi al treilea semn.

Şi, în clipa aceea, Jill îşi reaminti brusc de vis.

— E vina mea, zise ea, pe un ton deznădăjduit. Am — am renunţat să mai repet semnele în fiecare seară. Dacă mi-ar fi stat gândul la ele, mi-aş fi dat seama că e vorba de o cetate, chiar şi cu toată ninsoarea aia.

— Ba eu sunt mai vinovat, spuse Puddleglum. Eu mi-am dat seama sau, în fine, aproape. Mi s-a părut că seamănă extraordinar de mult cu o cetate ruinată.

— Tu eşti singurul care n-ai nici o vină, interveni Scrubb. Fiindcă tu ai încercat să ne opreşti.

— Dar n-am încercat, totuşi, suficient de mult, spuse Omul-bălţilor. Şi, de fapt, nici n-aveam de ce să încerc. Trebuia pur şi simplu s-o fi făcut: vă înhăţam pe fiecare cu câte o mână şi vă opream locului.

— Adevărul e, remarcă Scrubb, că eram atât de ahtiaţi să ajungem în locul acesta, încât nu ne mai păsa de nimic. Cel puţin, ştiu că aşa a fost cu mine. De când ne-am întâlnit cu femeia aceea însoţită de cavalerul care nu vorbea, nu ne-a mai stat gândul la nimic altceva. Aproape că am şi uitat de Prinţul Rilian.

— Nici nu m-ar mira, spuse Puddleglum, ca asta să fi fost şi intenţia ei.

— Ce nu prea înţeleg eu este cum de n-am văzut scrisul acela? zise Jill. Sau poate că a apărut de-abia aseară, după ce am trecut noi. Să-l fi pus Aslan acolo, în timpul nopţii? Am avut un vis tare ciudat.

Şi le-a povestit ce visase.

— Mă, cap sec ce eşti! exclamă Scrubb. Ba am văzut scrisul. Am umblat prin el. Nu te-ai prins? Am intrat în litera E din MINE. Drumul surpat, cum ziceai tu. Am mers pe latura de jos a literei E, spre nord, am luat-o la dreapta în sus — am ajuns la o altă cotitura la dreapta — asta e latura din mijloc — şi pe urmă am mers spre colţul din stânga sus sau (dacă vrei) colţul nord-estic al literei, după care ne-am întors. Ca nişte cretini sadea ce suntem, conchise el, izbind violent cu piciorul în băncuţa de sub fereastră. După care, continuă: Aşa că n-are nici un rost, Pole. Ştiu la ce te gândeşti, fiindcă şi eu mă gândesc la acelaşi lucru. Te gândeşti ce bine ar fi fost dacă Aslan ar fi pus instrucţiunile de pe pietrele cetăţii ruinate, doar după ce noi am trecut pe-acolo. Căci, în cazul ăsta, vina ar fi fost a lui, şi nu a noastră. Ţi-ar conveni, aşa-i? Ei bine, nu. Trebuie să recunoaştem cu toată sinceritatea. N-am avut decât patru semne după care să ne orientăm, iar cu primele trei am feştelit-o.

— Adică, eu am feştelit-o, zise Jill. Ăsta-i adevărul. De când m-ai adus aici, eu am stricat totul. Oricum — îmi pare groaznic de rău, să ştii. Dar care sunt instrucţiunile? SUB MINE nu mi se pare prea clar.

— Ba e suficient de clar, zise Puddleglum. Înseamnă că trebuie să-l căutăm pe Prinţ sub cetatea aceea.

— Dar cum să facem asta? întrebă Jill.

— Da, asta-i întrebarea, făcu Puddleglum, frecându-şi palmele mari, ca de broască. Cum să mai facem asta acum? Fireşte, dacă ne-ar fi stat mintea la treabă, când am fost pe Cetatea Ruinată, ni s-ar fi dat vreun indiciu — am fi găsit o uşiţă, o pivniţă, vreun tunel, ne-am fi întâlnit poate cu cineva care să ne ajute. Poate chiar cu Aslan însuşi (nu se ştie niciodată). Am fi ajuns noi cumva sub pietrele alea de pavaj. Instrucţiunile lui Aslan sunt întotdeauna folositoare, fără nici o excepţie, însă, cum să mai facem asta acum — e deja altă chestiune.

— Păi, va trebui pur şi simplu să ne întoarcem acolo, presupun, zise Jill.

— Simplu, nu-i aşa? spuse Puddleglum. Pentru început, ce-ar fi să încercăm să deschidem uşa?

Şi, uitându-se cu toţii la uşă, şi-au dat seama că nici unul dintre ei nu putea ajunge la clanţă şi, chiar dacă ar fi ajuns, tot n-ar fi putut s-o clintească din loc.

— Crezi că n-or să ne lase dacă îi rugăm? zise Jill.

Şi nimeni nu spuse, însă toată lumea se gândi: "Puţin probabil să ne dea voie".

Urâtă treabă. Puddleglum era categoric împotriva ideii de a le spune uriaşilor motivul real pentru care veniseră şi să le ceară voie să plece; şi, fireşte, copiii nu puteau spune nimic, fără permisiunea lui, întrucât aşa îi făgăduiseră. Şi toţi trei erau absolut siguri că n-aveau nici o şansă să fugă noaptea din castel. Odată ajunşi în camerele lor, cu uşile închise, rămâneau prizonieri până dimineaţa. Puteau cere, desigur, să li se lase uşile deschise, dar asta risca să dea naştere la tot felul de suspiciuni.

— Singura noastră şansă, zise Scrubb, este să încercăm s-o ştergem ziua. Oare după-amiaza uriaşii ăştia nu dorm şi ei? — şi dacă ne putem furişa jos în bucătărie, poate găsim acolo deschisă uşa din spate, ce ziceţi?!

— Greu să numeşti asta Şansă, remarcă Omul-bălţilor. Dar la alta nici n-avem cum spera.

Realitatea e că planul lui Scrubb nu era chiar atât de lipsit de speranţă, pe cât s-ar părea. Dacă vrei să ieşi dintr-o casă fără să fii văzut, mijlocul după-amiezii este într-un fel un moment mai propice decât mijlocul nopţii. E mult mai probabil ca uşile şi ferestrele să fie deschise; iar dacă eşti prins, n-ai decât să pretinzi că nu voiai să mergi departe şi că, de fapt, n-aveai nici un plan anume, (în schimb, e tare greu să-i convingi pe uriaşi sau pe adulţi de aşa ceva, dacă te prind sărind fereastra de la dormitor la unu noaptea.)

— Trebuie să-i facem să-şi piardă vigilenţa, zise Scrubb. Să ne prefacem că ne place să fim aici şi că abia aşteptăm să vină Ospăţul Toamnei.

— Ăsta e mâine seară, spuse Puddleglum. L-am auzit eu pe unul.

— M-am prins, făcu Jill. Trebuie să ne prefacem că suntem teribil de entuziasmaţi şi să le tot punem întrebări. Oricum, ăştia ne cred absolut infantili, aşa că nici n-o să fie greu.

— Veseli, zise Puddleglum, cu un oftat adânc. Asta va trebui să fim. Veseli. Ca şi cum n-am avea nici o grijă pe lumea asta. Ghiduşi. Tinerilor, am remarcat eu că n-aveţi întotdeauna moralul prea ridicat. Vă uitaţi la mine şi faceţi ce fac eu. Voi fi vesel. Uite-aşa — şi afişă un rânjet oribil. Şi ghiduş — la care făcu o tumbă absolut jalnică; învăţaţi voi repede, dacă staţi cu ochii pe mine. Ei şi-aşa sunt de părere că sunt un tip caraghios. Presupun că aţi crezut că aseară m-am cam cherchelit, însă vă asigur — în fine, în mare aşa a fost — că doar mă prefăceam. Intuiam eu că, într-un fel, atitudinea asta va prinde bine.

Ori de câte ori au discutat după aceea despre aventurile lor, copiii n-au putut fi niciodată siguri că această ultimă afirmaţie era perfect adevărată; însă erau siguri că Puddleglum crezuse că era adevărată, atunci când o făcuse.

— Bine. "Vesel", ăsta e cuvântul, zise Scrubb. Cum să facem să ne deschidă uşa careva? În timp ce ne prostim şi facem pe veselii, trebuie să aflăm cât mai multe despre castelul ăsta.

Din fericire, exact în acel moment uşa s-a deschis şi Doica uriaşă a dat buzna înăuntru, spunând:

— Hei, păpuşelele mele! N-aţi vrea să veniţi să vedeţi cum Regele şi suita lui pleacă la vânătoare?! Ce spectacol frumos!

Fără să piardă vremea, au zbughit-o pe lângă ea, coborând treptele în fugă. Nu le-a fost greu să se orienteze, întrucât lătrăturile copoilor, sunetul cornurilor şi glasurile uriaşilor i-au ghidat perfect, aşa că în câteva minute au şi ajuns în curte. Uriaşii erau toţi pe jos, căci în această parte a lumii nu există cai uriaşi, aşa că vânătoarea uriaşilor se face mergând pe jos; ca şi vânătoarea cu câini beagle în Anglia. Copoii erau şi ei de mărime normală. La început, când a văzut că nu erau cai deloc, Jill a fost cumplit de dezamăgită, căci era convinsă că Regina cea grasă n-avea să meargă niciodată la vânătoare pe jos; or, tare rău ar fi fost să rămână toată ziua acasă. Pe urmă, însă, o văzu pe Regină într-un fel de lectică, purtată pe umeri de şase tineri uriaşi. Tâmpita de babetă era îmbrăcată toată în verde şi avea un corn, care îi atârna într-o parte. Vreo douăzeci-treizeci de uriaşi, inclusiv Regele, se adunaseră acolo, pregătiţi să meargă la vânătoare; discutau şi râdeau, de te asurzeau pur şi simplu; şi dedesubt de tot, mai aproape de nivelul lui Jill, câinii dădeau din cozi, lătrau şi ţi se vârau în palmă cu boturile lor

umede. Puddleglum tocmai se pregătea să adopte ceea ce el numea o atitudine veselă şi jucăuşă (care, dacă ar fi fost remarcată, s-ar fi putut să strice totul), când Jill afişă cel mai copilăresc şi mai drăgălaş zâmbet posibil, dădu fuga spre lectica Reginei şi strigă în sus spre ea:

— Oh, vă rog! Doar nu plecaţi, sper? Vă întoarceţi, nu-i aşa?

— Da, draga mea, spuse Regina. Mă întorc diseară.

— Oh, ce bine! Nemaipomenit! zise Jill. Şi nu-i aşa că avem voie şi noi să venim mâine seară la ospăţ? Abia aşteptăm să se facă mâine seară! Şi ce mult ne place aici. Nu-i aşa că putem, cât sunteţi voi plecaţi, să ne plimbăm prin tot castelul? Te rog, spune da.

Regina a spus da, însă râsul tuturor curtenilor aproape i-a acoperit vocea.

9. CUM AU DESCOPERIT CEVA CE MERITA ŞTIUT

Ceilalţi au recunoscut, după aceea, că Jill fusese admirabilă în acea zi. De îndată ce Regina şi restul vânătorilor s-au pus în mişcare, Jill s-a apucat să facă un tur al castelului şi să pună tot felul de întrebări, însă într-un fel atât de candid şi de copilăresc, încât nimeni n-ar fi putut-o bănui de vreo stratagemă secretă. Deşi gura nu-i tăcea nici o clipă, nu s-ar fi putut spune că vorbea: mai degrabă gângurea şi chicotea. Le făcea ochi dulci tuturor — grăjdarilor, portarilor, menajerelor, doamnelor de onoare şi lorzilor bătrâni, cărora le trecuse vremea de a mai merge la vânătoare. Suporta să fie pupată şi pipăită de nenumărate uriaşe, multora fiindu-le parcă milă de ea şi spunându-i "Mititica de ea", deşi nici una nu i-a explicat de ce o compătimeau aşa. S-a împrietenit în mod special cu bucătăreasa şi a descoperit ceva capital: pe o uşă de la oficiu puteai ieşi afară prin zidul exterior, fără să mai trebuiască să traversezi curtea şi să treci pe lângă ghereta porţii mari. La bucătărie s-a prefăcut pofticioasă şi a gustat din tot felul de bucate, pe care bucătăreasa şi ajutoarele ei i le ofereau încântate. Sus, printre doamnele nobile, a întrebat cum avea să fie îmbrăcată la marele ospăţ, cât de târziu i se va da voie să stea şi dacă putea să danseze cu un uriaş foarte, foarte mic. Şi

pe urmă (o lua cu călduri, ori de câte ori îşi amintea după aceea) îşi lăsa capul pe umăr cu expresia aceea tâmpă care adulţilor, uriaşi sau ba, li se pare tare drăguţă, îşi scutura buclele, se bâţâia fandosindu-se şi spunea: "Oh, abia aştept să vină mâine seară, dumneavoastră nu? Credeţi că timpul va trece repede până atunci?" Şi toate uriaşele ziceau că era absolut adorabilă: iar unele dintre ele se tamponau la ochi cu nişte batiste enorme, ca şi cum le-ar fi venit să plângă.

— Tare scumpi sunt la vârsta asta, îi zise o uriaşă alteia. E aproape păcat...

Atât Scrubb, cât şi Puddleglum şi-au dat toată silinţa, numai că fetele se pricep mai bine decât băieţii la chestii din astea. Iar băieţii, şi ei, la rândul lor, sunt mai descurcăreţi decât Oamenii-bălţilor.

La vremea prânzului, s-a petrecut ceva ce i-a făcut pe toţi trei să fie şi mai nerăbdători să plece din Castelul Uriaşilor Blajini. Au mâncat în marea sală, la o măsuţă a lor, lângă cămin. La o masă mai mare, cam la vreo douăzeci de metri, luau prânzul vreo doisprezece uriaşi bătrâni. Conversau zgomotos şi strident, încât în scurt timp copiii nici nu i-au mai băgat în seamă, obişnuindu-se cu gălăgia, aşa cum faci cu sirenele sau cu sunetele străzii. Mâncau vânat rece, un fel de bucate cum Jill nu mai gustase niciodată, dar care îi plăcea.

Brusc, Puddleglum s-a întors spre ei; era atât de palid, încât vedeai paloarea sub culoarea pământie a tenului. Le-a zis:

— Nu mai mâncaţi nici o înghiţitură.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebară ceilalţi doi în şoaptă.

— N-aţi auzit ce-au zis uriaşii aia? "Ce moale e ciozvârta asta de vânat, a zis unul dintre ei. — Înseamnă că cerbul a fost un mincinos, a spus altul. — Păi, de ce? a întrebat primul. — Oh, a făcut celălalt. Se pare că atunci când l-au prins a zis: «Nu mă omorâţi, am carnea tare. N-o să vă placă gustul meu»."

Câteva clipe, Jill nu sesiză înţelesul acestui dialog. Pricepu însă numaidecât, când Scrubb căscă ochii îngrozit şi spuse:

— Prin urmare, am mâncat dintr-un cerb vorbitor.

Această descoperire n-a avut tocmai acelaşi efect asupra tuturor. Jill, care era nouă în acea lume, regreta soarta sărmanului cerb şi considera că uriaşii făcuseră o mare porcărie ucigându-l. Scrubb, care mai fusese în acea lume şi avusese ca prieten drag cel puţin un animal vorbitor, se simţea îngrozit; aşa

cum reacţionezi în faţa unei crime. Lui Puddleglum, însă, narnian din naştere, i se făcuse rău şi îl luase cu leşin, simţindu-se ca un om care ar fi aflat că mâncase un biet prunc.

— Ne-am atras asupra noastră mânia lui Aslan, zise el. Asta se întâmplă dacă nu respecţi semnele. Cred că suntem blestemaţi. Dacă ne-ar fi îngăduit, cel mai bun lucru pe care l-am putea face ar fi să luăm cuţitele astea şi să ni le împlântăm în inimă.

Şi, treptat, până şi Jill a ajuns să îmbrăţişeze punctul lui de vedere. Oricum, nici unul nu mai avea chef de mâncare. Aşa că, de îndată ce li s-a părut că nu riscă nimic, s-au furişat tiptil afară.

Se apropia acum momentul zilei în care îşi puseseră speranţa să poată evada, aşa că deveniră toţi nervoşi şi agitaţi. Se foiau de colo-colo pe coridoare, aşteptând ca atmosfera să se liniştească. După-masă, uriaşii au zăbovit îngrozitor de mult în sufragerie. Chelul le povestea ceva. După ce s-a terminat şi cu asta, cei trei călători au pornit agale spre bucătărie. Dar acolo era încă plin de uriaşi sau, oricum, în oficiu, unde se spălau vasele şi totul era pus la loc. Ce chin a fost să aştepte până ce uriaşii şi-au terminat treaba, unul câte unul, ştergându-se pe mâini şi plecând. În cele din urmă, în încăpere n-a mai rămas decât o uriaşă bătrână. Se tot învârtea de colo până colo, fără nici un rost şi, în final, cei trei călători şi-au dat seama cu groază că baba n-avea nici cea mai mică intenţie să plece.

— Ei, scumpii mei, le zise ea. Am cam isprăvit cu treaba. Hai să punem ceainicul acolo şi să bem fiecare câte o cană bună de ceai. Acum mă pot odihni şi eu un pic. Uitaţi-vă numai în oficiu, ca nişte păpuşici cuminţi ce sunteţi, şi spuneţi-mi dacă uşa din spate e deschisă.

— Da, este, spuse Scrubb.

— Bun. O las întotdeauna deschisă pentru biata Puss să poată intra şi ieşi.

Pe urmă s-a aşezat pe un scaun şi şi-a proptit picioarele pe un altul.

— Ce-aş mai trage un pui de somn, zise uriaşa. Numai de nu s-ar întoarce prea repede afurisiţii ăia de vânători.

Moralul li se ridică spectaculos când uriaşa pomeni de pofta de a trage un pui de somn, dar le scăzu dramatic când auziră de vânători.

— Dar de obicei când se întorc? întrebă Jill.

— Nu ştii niciodată, zise uriaşa. Haideţi; duceţi-vă şi fiţi cuminţi un pic, scumpişorilor.

Se retraseră în celălalt capăt al bucătăriei, de unde s-ar fi refugiat numaidecât în oficiu, dacă uriaşa nu s-ar fi aşezat ţeapănă pe scaun, cu ochii deschişi, vânând o muscă.

— Staţi pe loc până suntem siguri că a adormit, şopti Scrubb. Altminteri stricăm totul.

Se ghemuiră, aşadar, toţi trei în capătul bucătăriei, cu ochii la pândă, aşteptând. Se gândeau cu groază că vânătorii se puteau întoarce din clipă în clipă. Iar uriaşa nu avea astâmpăr. Când credeau că a adormit, iară o apuca foiala.

"Nu mai suport", se gândea Jill. Ca să-şi distragă atenţia, începu să se uite în jurul ei. Exact în faţă era o masă mare şi curată, cu două teancuri de farfurii curate şi cu o carte deschisă. Farfurii de uriaşi, fireşte. Jill se gândi că se putea instala foarte confortabil într-una dintre ele. Pe urmă, se cocoţă pe bancheta de lângă masă ca să se uite la carte. Şi citi:

"RAŢĂ SĂLBATICĂ. Aceasta pasăre delicioasă poate fi gătită în nenumărate feluri."

"O carte de bucate", se gândi Jill, fără prea mult interes, şi aruncă o privire peste umăr. Uriaşa ţinea ochii închişi, dar nu s-ar fi zis ca dormea de-a binelea. Jill se uită din nou la carte. Era concepută alfabetic; la următorul paragraf, simţi că inima i se opreşte în loc:

> "OM. Acest mic biped elegant este considerat de multă vreme drept o delicatesă. Constituie un fel de mâncare tradiţională la Ospăţul Toamnei şi se serveşte între peşte şi carne. Fiecare om..."

Însă Jill nu suportă să citească mai departe. Se răsuci în loc. Uriaşa se trezise şi avea un acces de tuse. Jill îi înghionti pe ceilalţi doi, arătându-le cartea. Se urcară şi ei pe banchetă, aplecându-se peste paginile uriaşe. Scrubb încă citea despre cum se prepară şi se găteşte mâncarea de om, când Puddleglum îi arătă paragraful următor. Iată cum suna:

> "OMUL-BĂLŢILOR. Unii specialişti resping cu totul acest animal ca nepotrivit pentru consumul

uriaşilor, întrucât este aţos şi miroase a nămol. Mirosul poate fi, totuşi, în mare parte înlăturat, dacă..."

Jill îi atinse uşor pe picioare. Toţi trei se uitară în spate, la uriaşă. Avea gura uşor deschisă, iar din nas îi ieşea un zgomot care lor le părea mai frumos decât orice muzică; sforăia. Şi, acum, marea artă a fost să meargă tiptil în vârful picioarelor, dar nu prea repede, abia mai îndrăznind să respire, să treacă prin oficiu (un oficiu de uriaşi pute oribil) şi să iasă în cele din urmă afară, sub soarele palid al acelei după-amieze de iarnă.

Se aflau în vârful unei cărărui pietroase, care cobora foarte abrupt. Şi, slava cerului, pe partea dreapta a castelului, de unde se vedea Cetatea Ruinată. În câteva minute, ajunseră pe drumul larg râpos ce ducea în jos de la poarta principală a castelului. Puteau fi văzuţi de la oricare dintre ferestrele de pe acea parte. Să fi fost doar una, hai — două, chiar şi numai cinci ferestre, ar fi existat mult mai multe şanse ca nimeni să nu se uite afară. Numai că nu erau cinci, ci aproape cincizeci de ferestre. Totodată, îşi dădură seama, acum, că pe drumul pe care se aflau, ca şi pe terenul dintre ei şi Cetatea Ruinată nu exista nici un loc unde să se poată ascunde, peste tot fiind doar ierburi aspre, pietricele şi pietroaie teşite. Şi mai rău, însă, era că purtau hainele date de uriaşi; în afară de Puddleglum, căruia nimic altceva nu-i venea bine. Jill era îmbrăcată cu o mantie de un verde strident, cam lungă pentru ea, având pe umeri o pelerină purpurie, cu bordură din blană albă. Scrubb avea ciorapi lungi purpurii, o tunică şi o manta de culoare albastră, o sabie cu mâner de aur şi o beretă cu pene.

— Ce pestriţi şi coloraţi sunteţi amândoi, bombăni Puddleglum. Ideal ca să fiţi văzuţi mai bine într-o zi de iarnă ca asta. Nici cel mai prost arcaş din lume nu v-ar rata dacă ar fi să tragă în voi. Şi, fiindcă tot a venit vorba de arcaşi, să vedeţi ce rău o să ne pară că n-avem arcurile cu noi. Nu sunt şi cam subţiri hainele astea ale voastre?

— Ba da, eu am şi îngheţat, zise Jill.

Cu câteva minute înainte, când erau în bucătărie, se gândea că dacă izbuteau să iasă din castel, evadarea lor era ca şi rezolvată. În momentul de faţă, îşi dădea seama că abia acum urma ce era mai primejdios.

— Calmi, fiţi calmi, le spuse Puddleglum. Nu priviţi înapoi. Nu mergeţi prea repede. Orice ar fi, nu alergaţi. Ca şi cum am merge la o plimbare, astfel încât, dacă ne vede cineva, să nu intre la bănuieli. Dacă arătăm ca nişte evadaţi, s-a zis cu noi.

Lui Jill, distanţa până la Cetatea Ruinată i se părea neînchipuit de lungă. Dar încetul cu încetul se apropiau de destinaţie. Pe urmă, s-a auzit un zgomot. Lui Scrubb şi lui Puddleglum li s-a tăiat respiraţia. Jill, care habar n-avea ce sunet era acela, zise:

— Ce-i asta?

— Un corn de vânătoare, şopti Scrubb.

— Nici acum să nu alergaţi, spuse Puddleglum. Doar când vă zic eu.

De data asta, Jill nu s-a putut abţine să nu privească peste umăr. La o distanţă cam de jumătate de kilometru, se zăreau vânătorii, venind de undeva din stânga, în spatele lor.

Au continuat să meargă. Brusc, s-a auzit un vacarm de glasuri de uriaşi: îi strigau.

— Ne-au văzut. Fugiţi, zise Puddleglum.

Jill îşi adună fustele lungi — ce oribil să alergi cu aşa ceva — şi o luă la fugă. Primejdia era evidentă. Auzea clar sunetele cornurilor. Auzea vocea Regelui, tunând: "După ei, după ei, altminteri rămânem fără plăcinta de om, mâine".

Rămăsese ultima, împiedicându-se în rochie, alunecând pe pietrele care îi fugeau de sub tălpi; părul îi intra în gură şi simţea junghiuri în piept de la atâta alergat. Copoii se apropiaseră mult. Acum trebuia să urce în fugă povârnişul colinei, care ducea la prima treapta din scara uriaşă. Habar n-avea ce urmau să facă după ce ajungeau acolo sau dacă sus existau mai multe şanse să scape. Numai că nu se gândea la asta acum. Se simţea ca un animal hăituit; cu haita pe urmele ei, trebuia să alerge până cădea jos.

Omul-bălţilor era în faţă. Când ajunse la prima treaptă de jos, se opri, privind un pic spre dreapta şi, brusc, se vârî într-o mică crăpătură de sub scară. Dispărând înăuntru, cu picioarele alea lungi, semăna leit cu un păianjen. Scrubb şovăi, după care se făcu nevăzut şi el. Gâfâind şi clătinându-se, Jill ajunse în acelaşi loc, cam după un minut. Era o gaură tare urâtă — o crăpătură între pământ şi piatră, lungă cam de un metru şi nu mai înaltă de vreo treizeci de centimetri. Trebuia să te trânteşti

cu faţa în jos şi să te târăşti pe burtă. Ceea ce nu era chiar atât de simplu. Se aştepta ca dulăii să-şi înfigă colţii în ea, până să apuce să se vâre înăuntru.

— Haide, repede, repede. Nişte pietre. Astupaţi intrarea, rosti pe întuneric Puddleglum, de undeva de lângă ea.

Înăuntru era beznă, în afară de lumina cenuşie ce venea de la crăpătura prin care intraseră târâş. Cei doi munceau din greu. Mânuţele lui Scrubb şi mâinile mari, ca de broască, ale Omului-bălţilor se profilau negre în contrast cu lumina, îngrămădind cu disperare piatră peste piatră. Pe urmă, înţelese şi ea cât de important era ce făceau ei, aşa că începu să bâjbâie după pietroaie. Până ca dulăii să ajungă să latre şi să chelălăie la gura peşterii, izbutiseră să astupe destul de bine crăpătura; şi acum, fireşte, nu mai era nici un pic de lumină.

— Mergeţi mai în adâncime, repede, zise vocea lui Puddleglum.

— Hai să ne ţinem de mâini, spuse Jill.

— Bună idee, aprobă Scrubb.

Nu le-a fost însă uşor să ajungă să se prindă de mâini, pe întunericul acela. Câinii amuşinau de cealaltă parte a barierei de pietre.

— Hai să încercăm să vedem dacă putem sta în picioare, sugeră Scrubb.

Au încercat şi au constatat că puteau. După care, cu Puddleglum în faţă, ţinând mâna întinsă în spate spre Scrubb şi cu Scrubb ţinând şi el mâna întinsă în spate spre Jill (care şi-ar fi dorit enorm să fie ea în mijloc, şi nu în coada şirului), au început să bâjbâie cu picioarele, poticnindu-se pe bezna dinăuntru. Pe jos, numai pietre care le fugeau de sub tălpi. Pe urmă, Puddleglum a dat de un perete de stâncă. S-au întors un pic la dreapta şi au continuat să meargă. Au urmat alte nenumărate întortocheturi şi cotituri. Jill îşi pierduse orice simţ de orientare şi habar n-avea în ce direcţie era gura peşterii.

— Întrebarea e, se auzi glasul lui Puddleglum din întunericul din faţă, dacă, analizând bine situaţia, n-ar fi mai bine să ne întoarcem (dacă putem) şi să le oferim uriaşilor un regal la ospăţul ăla al lor, în loc să ne rătăcim în pântecele unui deal unde, mai mult ca sigur, există balauri, găuri adânci, fumuri otrăvitoare, apă şi — Auu! Dă drumul la mâna! Salvaţi-vă. Eu...

După aceea, totul s-a petrecut repede. S-a auzit un ţipăt sălbatic, un zgomot ca un hârşâit de ţărână şi pietriş, un zdrăngănit de pietre, iar Jill s-a trezit alunecând, alunecând înnebunitor, din ce în ce mai repede, pe o pantă ce devenea din ce în ce mai abruptă. Nu era o pantă netedă şi tare, ci una plină de pietre mici şi de moloz. Chiar dacă ai fi izbutit să stai în picioare, tot n-ar fi folosit la nimic. Căci, oriunde ai fi pus piciorul pe panta aceea, pietrişul ţi-ar fi fugit de sub picioare, antrenându-te la vale. Aşa că Jill stătea aproape lungită. Şi, cu cât alunecau mai departe, cu atât răscoleau mai multe pietre, astfel încât acea rostogolire generală (incluzându-i aici şi pe ei) devenea tot mai năvalnică, mai zgomotoasă, mai plină de praf şi murdărie. După ţipetele ascuţite şi înjurăturile trase de ceilalţi, Jill înţelese că multe dintre pietrele dislocate de ea îi loveau tare pe Scrubb şi pe Puddleglum. Iar acum, aluneca ameţitor, fiind convinsă că jos avea să ajungă toată numai bucăţele.

Ceea ce, totuşi, nu s-a întâmplat. Era toată numai vânătăi, iar chestia aceea lipicioasă de pe faţa ei era sânge. Iar în jurul ei (şi parţial peste ea) era un asemenea morman de pământ răscolit, prundiş şi pietre mari, încât nici nu se putea ridica în picioare. Era atât de întuneric, încât nici nu mai conta dacă aveai ochii închişi sau deschişi. Nici un zgomot. Şi acesta a fost cel mai cumplit moment pe care Jill îl trăise vreodată. Dacă era singură? dacă ceilalţi... Pe urmă, a auzit mişcări în jurul ei. Şi, în scurt timp, toţi trei, cu glasuri tulburate, explicau că nici unul dintre ei nu părea să-şi fi rupt ceva.

— Nu mai putem urca noi pe chestia aia înapoi, zise glasul lui Scrubb.

— Aţi băgat de seamă cât e de cald? întrebă vocea lui Puddleglum. Asta înseamnă că suntem foarte jos. Poate la vreo adâncime de aproape un kilometru şi jumătate.

Nimeni nu spunea nimic. La un moment dat, ceva mai târziu, Puddleglum a adăugat:

— Mi-am pierdut cutia cu iască.

După o altă pauză lungă, Jill a zis:

— Mi-e groaznic de sete.

Nimeni nu propunea ceva, fiind absolut evident că nu era nimic de făcut. Pe moment, nu pricepeau toată gravitatea situaţiei, fiind foarte obosiţi.

Mult, mult timp după aceea, surprinzându-i de-a binelea, se auzi o voce complet necunoscută. Înţeleseră numaidecât că nu era acea unică voce pe lume, pe care fiecare dintre ei nădăjduise în taină să o audă: vocea lui Aslan. Nu. Glasul acesta era mat şi searbăd — aproape, dacă vă daţi seama ce vreau să spun, un fel de glas din adâncul beznei.

— Ce vă aduce pe-aici, făpturi din Lumea-de-deasupra?

10. CĂLĂTORII FĂRĂ SOARE

Cine-i acolo? strigară cei trei drumeţi.

Eu sunt, Păzitorul Hotarelor Subpământene, iar aici cu mine sunt o sută de Oameni-de-pământ, bine înarmaţi. Spuneţi-mi cine sunteţi şi ce vă aduce în împărăţia Adâncurilor.

— Am căzut aici din întâmplare, spuse Puddleglum, ceea ce nu era departe de adevăr.

— Mulţi cad, dar puţini se mai întorc pe tărâmurile însorite, zise glasul. Pregătiţi-vă acum să veniţi cu mine la împărăteasa Adâncurilor.

— Ce vrea de la noi? întrebă Scrubb, cu precauţie.

— Nu ştiu, răspunse vocea. Dorinţa ei nu se discută niciodată.

În timp ce rostea aceste cuvinte, se auzi un zgomot ca un fel de explozie înăbuşită şi numaidecât o lumină rece, de culoare cenuşie cu un pic de albastru în ea, invadă caverna. Orice speranţă că afirmaţia potrivit căreia se aflau acolo o sută de persoane înarmate să fi fost doar o lăudăroşenie se spulberă imediat. Jill se trezi clipind din ochi şi holbându-se la o mulţime densă. Erau de toate mărimile, de la mici gnomi de nici treizeci de centimetri înălţime, până la siluete falnice, mai înalte decât un bărbat. Toţi aveau în mână nişte furci cu trei dinţi, toţi erau îngrozitor de palizi şi stăteau încremeniţi ca nişte statui. În afară de aceste trăsături comune, erau foarte diferiţi unii de alţii; unii aveau cozi, alţii nu; unii aveau bărbi mari, în timp ce alţii aveau faţa rotundă şi netedă, mare cât un bostan. Vedeai nasuri lungi şi ascuţite, nasuri moi şi lungi, ca nişte cotloane mici şi nasuri mari şi rotunde. Câţiva aveau un singur corn în mijlocul frunţii, însă, într-o anumită privinţă, toţi semănau: cele o sută de chipuri erau cumplit de triste. Erau atât de trişti, încât după

prima privire, Jill uită aproape să-i mai fie frică de ei. Avea parcă chef să-i înveselească.

— Ei da! făcu Puddleglum, frecându-şi palmele. Exact ce-mi trebuia. Păi, dacă nu învăţ de la flăcăii ăştia să iau viaţa în serios, nu ştiu de la cine aş mai putea învăţa. Uitaţi-vă un pic la tipul ăla cu mustaţă de morsă — sau la ăla cu...

— Ridicaţi-vă, zise căpetenia Oamenilor-de-pământ.

N-aveau încotro. Cei trei drumeţi se ridicară cu greutate şi se luară de mână. În momente ca astea e bine să simţi atingerea unui prieten. Şi Oamenii-de-pământ îi înconjurară lipăind cu picioarele lor mari şi moi, unele având zece degete, altele douăsprezece, iar altele nici unul.

— În pas de marş, zise Păzitorul; ceea ce şi făcură.

Lumina aceea rece venea de la o sferă mare pusă în vârful unui stâlp, pe care îl ducea cel mai înalt dintre gnomi, în capul procesiunii. La razele ei mohorâte au putut constata că se aflau într-o cavernă naturală; pereţii şi tavanul erau plini de umflături, strâmbi şi cu crestături adânci, ce alcătuiau o mie de forme fantastice, iar pardoseala din pietre cobora în pantă. Pentru Jill era mai rău decât pentru ceilalţi, fiindcă ea nu putea suferi locurile subterane întunecoase. Iar atunci când, pe măsură ce înaintau, peştera a început să devină tot mai joasă şi mai îngustă, şi când, în cele din urmă, purtătorul de lumină s-a dat la o parte, iar gnomii, unul câte unul, s-au încovoiat (cu excepţia celor foarte scunzi) şi au păşit într-o mică crăpătură întunecoasă, făcându-se nevăzuţi, Jill a simţit că nu mai poate suporta.

— Nu pot intra acolo! Nu pot! Nu pot! Nu vreau! spunea ea, gâfâind.

Fără să zică nimic, Oamenii-de-pământ şi-au coborât furcile, îndreptându-le spre ea.

— Fii cuminte, Pole, spuse Puddleglum. Cum îţi închipui tu că vlăjganii ăia s-ar târî înăuntru acolo, dacă spaţiul nu s-ar mări după aceea?! Nu uita că şi statul sub pământ are partea lui bună: în primul rând, aici nu te plouă.

— Oh, nu înţelegi nimic. Nu pot, se smiorcăi Jill.

— Gândeşte-te ce-am simţit eu pe stânca aia, Pole, spuse Scrubb. Ia-o înainte, Puddleglum, eu vin ultimul, după ea.

— Perfect, zise Omul-bălţilor, proptindu-şi mâinile şi genunchii în pământ. Ţine-te bine de călcâiele mele, Pole, iar

Scrubb o să se ţină de ale tale. În felul ăsta o să ne fie bine la toţi.

— Asta numeşti tu "a-ţi fi bine"?

Dar se aşeză şi ea în patru labe, după care începură să se târască pe coate. Ce loc oribil! Trebuia să te târăşti pe burtă o veşnicie parcă, dar în realitate poate doar vreo cinci minute. Şi era îngrozitor de cald. Jill simţea că se sufocă. În cele din urmă, însă, în faţă se ivi o lumină palidă, tunelul începu să se lăţească, devenind tot mai înalt, şi ieşiră afară, încinşi, murdari şi tulburaţi, trezindu-se într-o peşteră atât de mare, încât nici nu semăna cu o peşteră adevărată.

Înăuntru era o strălucire moale şi difuză, astfel încât nu mai era nevoie de felinarul ciudat al Oamenilor-de-pământ. Pe jos era un fel de muşchi catifelat, din care creşteau nenumărate forme stranii, ca nişte copaci înalţi cu ramuri, însă flasci ca nişte ciuperci. Erau la prea mare distanţă unele de altele, pentru a forma o pădure; dispunerea lor semăna mai degrabă cu un parc. Lumina (cenuşie-verzuie) venea parcă atât de la aceste forme stranii, cât şi de la muşchiul de pe jos, nefiind însă suficient de puternică pentru a ajunge până în tavan, care era, pesemne, foarte sus. Au fost puşi să traverseze locul acela lin, moale şi letargic. Era foarte trist, dar scăldat într-un fel de tristeţe calmă, aidoma unei muzici suave.

Au trecut, aici, pe lângă zeci de animale bizare, care zăceau pe gazon; Jill nu-şi dădea seama dacă erau moarte sau doar dormeau. Majoritatea aduceau a balauri sau a lilieci; Puddleglum nu ştia ce erau.

— Trăiesc toate aici? îl întrebă Scrubb pe Păzitor.

Acesta păru tare surprins că băiatul i se adresase, însă îi răspunse:

— Nu. Toate sunt vieţuitoare care au ajuns din Lumea-de-deasupra, prin genuni şi peşteri, în Împărăţia Adâncurilor. Mulţi vin aici jos, dar puţini sunt cei care se mai întorc pe tărâmurile însorite. Se spune că se vor deştepta cu toţii când va veni sfârşitul lumii.

Gura i se închise ca o cutie, după ce spuse asta, iar în liniştea impunătoare a peşterii copiii simţiră că nu mai aveau curajul să vorbească. Desculţi, gnomii păşeau pe muşchi, fără să facă nici un zgomot. Nici un fel de vânt, nici o pasăre, nici un susur de apă. Nici un sunet de respiraţie dinspre animalele

bizare. După ce au străbătut aşa câţiva kilometri, au ajuns la un perete de stâncă, iar în el se afla o arcadă boltită, care ducea în altă grotă. Nu era, totuşi, atât de greu de intrat, cum fusese ultima oară, aşa că Jill a putut pătrunde chiar fără să fie nevoie să coboare capul. Au ajuns, astfel, într-o peşteră mai mică, lungă şi îngustă, cam de forma şi de mărimea unei catedrale. Iar aici, întins aproape pe toată lungimea acelui interior, un om enorm dormea buştean. Era cu mult mai mare decât oricare dintre uriaşi, numai că nu avea faţa ca de uriaş, ci un chip nobil şi frumos. Pieptul i se ridica şi îi cobora uşor sub barba ca de zăpadă, care îl acoperea până la brâu. Deasupra lui plutea o lumină pură, ca de argint (nimeni nu vedea de unde venea).

— Ăsta cine mai e? întrebă Puddleglum.

Şi trecuse atâta timp de când nimeni nu mai scosese o vorbă, încât Jill s-a mirat cum de Puddleglum a avut tupeul să o facă.

— E Moş Timpul, care a fost cândva Rege în Lumea-de-deasupra, zise Păzitorul. Iar acum s-a cufundat în Împărăţia Adâncurilor şi visează la toate lucrurile care se fac în Lumea-de-deasupra. Mulţi se cufundă aici, dar numai câţiva sunt cei care se mai întorc pe tărâmurile însorite. Se zice că se va trezi când va veni sfârşitul lumii.

Şi din peştera aceea au trecut în alta, pe urmă în alta şi iar în alta, şi tot aşa până ce Jill a încurcat numărătoarea, însă tot timpul coborau, fiecare grotă fiind mai jos decât precedenta, încât ajungeai să te sufoci la gândul greutăţii şi adâncimii pământului de deasupra ta. În cele din urmă, au ajuns într-un loc unde Păzitorul a poruncit să se aprindă iarăşi felinarul acela mohorât. După aceea, au intrat într-o peşteră atât de spaţioasă şi de întunecată, încât nu se vedea nimic din ea, în afară de fâşia de nisip palid din faţa lor, care se întindea până la apa cea stătătoare. Şi acolo, lângă un mic ponton, se afla o corabie fără catarg şi fără pânze, însă cu multe vâsle. Li s-a spus să urce la bordul ei, fiind călăuziţi spre prova, unde se afla un spaţiu gol în faţa vâslaşilor, cu o banchetă de-a lungul parapetului.

— Ce-aş vrea eu să ştiu, zise Puddleglum, e dacă cineva din lumea noastră — adică din Lumea-de-deasupra — a mai făcut vreodată călătoria asta?

— Mulţi s-au suit în corăbii, de pe plaje nisipii, replică Păzitorul, dar...

— Da, ştiu, îl întrerupse Puddleglum. "Dar puţini sunt cei care s-au întors pe tărâmurile însorite." Nu-i nevoie să mai repeţi. Eşti genul de persoană care are doar o idee: una şi fixă.

Copiii se ghemuiră lângă Puddleglum. Când erau sus, pe pământ, ziceau despre el că era tare pesimist, însă acum el era pentru ei singura alinare. Pe urmă, felinarul pal a fost atârnat la mijlocul vasului, Oamenii-de- pământ s-au instalat la vâsle, iar corabia s-a pus în mişcare. Felinarul nu lumina prea departe. Privind în faţă, nu vedeau decât suprafaţa netedă a apei întunecate, ce se pierdea într-o bezná desăvârşită.

— Oh, ce-o să se-ntâmple cu noi? zise Jill, deznădăjduită.

— Haide, Pole, nu mai fi aşa deprimată, o îmbărbătă Omul-bălţilor. Nu uita un lucru. Suntem pe făgaşul cel bun. Trebuia să mergem sub Cetatea Ruinată, or noi suntem acum sub ea. Urmăm din nou instrucţiunile.

Nu după mult timp, li s-a dat de mâncare — un fel de prăjituri moi şi turtite, care n-aveau nici un gust. Şi pe urmă, încetul cu încetul, au adormit. Când s-au trezit, însă, totul era exact la fel; gnomii vâsleau în continuare, corabia aluneca plutind pe apă, iar în faţă era aceeaşi beznă înfricoşătoare. Nici unul nu şi-a mai putut aminti după aceea de câte ori s-au trezit şi au adormit, de câte ori au mâncat şi au adormit iar. Cel mai groaznic, însă, era faptul că începeai să ai senzaţia că ai trăit dintotdeauna pe corabia aceea, în întunericul acela nemărginit, şi să te întrebi dacă soarele, cerul albastru, vântul şi păsările nu erau cumva doar un vis.

Îşi pierduseră aproape orice speranţă şi ajunseseră să nu le mai fie frică de nimic, când, în cele din urmă, au zărit în faţă lumini: nişte lumini lugubre, ca şi aceea de la felinarul lor. Apoi, dintr-o dată, una dintre aceste lumini s-a apropiat şi au văzut că treceau pe lângă o corabie. După aceea, s-au mai întâlnit cu câteva corăbii. Pe urmă, cu ochii holbaţi de simţeau că le sar din cap, au văzut la licărirea câtorva lumini din faţă forme ce semănau cu nişte cheiuri, ziduri, turnuri şi mulţimi în mişcare. Dar tot nu se auzea nici un zgomot.

— Mii de tunete! exclamă Scrubb. O cetate! Şi, curând, constatară cu toţii că avea dreptate.

Era, însă, o cetate ciudată. Luminile erau atât de puţine şi aşezate atât de departe una de alta, încât în lumea noastră n-ar fi fost potrivite nici pentru un cătun cu case răzleţe. Puţinul pe

care îl puteai, totuşi, întrezări cu aceste lumini te ducea cu gândul la un mare port maritim. Într-un loc, vedeai o mulţime de corăbii care încărcau sau descărcau; în altă parte, baloţi de stofă şi depozite; în alt loc, ziduri şi stâlpi ce sugerau nişte palate şi temple măreţe; şi peste tot, oriunde cădea lumina, mulţimi nesfârşite — sute de Oameni-de-pământ, îmbrâncindu-se unii în alţii, mergeau uşurel, fiecare cu treburile lui, pe străzi înguste, în piaţete spaţioase sau sus, pe nişte scări impozante. Pe măsură ce corabia se apropia, au constatat că mişcarea lor necontenită crea un zgomot stins, ca un fel de murmur continuu; nicăieri, însă, nu se auzeau cântece, strigăte, clopote sau zdrăngănit de roţi. În Cetate era linişte şi aproape la fel de întuneric ca într-un muşuroi de furnici.

În cele din urmă, corabia lor a fost trasă şi amarată la o dană de acostare. Cei trei călători au fost debarcaţi şi conduşi sus, în Cetate. Gloate de Oameni-de-pământ, unul nesemănând cu altul, se frecau de ei pe străzile aglomerate, iar lumina tristă cădea pe nenumărate feţe triste şi groteşti. Nici unul însă nu se sinchisea de prezenţa străinilor. Fiecare gnom părea ocupat şi trist deopotrivă, deşi Jill n-a putut afla niciodată de ce erau atât de ocupaţi, însă mişcarea lor nesfârşită, în timp ce se îmbrânceau şi se grăbeau, şi umbletul acela moale continuau neîntrerupt.

În cele din urmă, au ajuns la ceea ce părea a fi un grandios castel, deşi doar câteva ferestre erau aprinse. Aici, au fost conduşi înăuntru, au traversat o curte şi au urcat multe scări. În felul acesta, au ajuns în final la o cameră mare, cu lumină mohorâtă. Însă, într-un colţ — oh, ce bucurie! — era o arcadă cu o lumină complet diferită; o lumină caldă, gălbuie şi nemăsluită, cum emană lămpile folosite de oameni. La această lumină, în interiorul arcadei, se vedeau primele trepte ale unei scări ce urca întortocheat între nişte pereţi de piatră. Lumina venea parcă de sus. Doi Oameni- de-pământ stăteau postaţi de o parte şi de cealaltă a bolţii, ca nişte santinele sau ca nişte lachei.

Păzitorul se duse la aceştia şi le spuse, ca şi cum ar fi rostit o parolă:

— Mulţi se scufundă în Lumea-de-dedesubt.

— Dar puţini sunt cei care se mai întorc pe tărâmurile însorite, îi răspunseră ei, ca în semn de recunoaştere.

Pe urmă, toţi trei îşi apropiară capetele şi discutară ceva. În cele din urmă, unul dintre cei doi gnomi de serviciu spuse:

 Înălţimea sa, împărăteasa, e plecată la treburile ei domneşti. Cred că, până se întoarce acasă, cel mai bine e să-i ţinem la închisoare pe aceşti locuitori ai Lumii-de-deasupra. Puţini sunt cei care se mai întorc pe tărâmurile însorite.

În acel moment, conversaţia a fost întreruptă de ceea ce lui Jill i s-a părut cel mai încântător zgomot din lume. Venea de deasupra, din capul scărilor; şi era o voce omenească, limpede, răsunătoare, vocea unui tânăr.

— Ce-i cu tărăboiul ăsta, Mullugutherum? strigă glasul acela. Pământeni din Lumea-de-deasupra, ha? Aduceţi-i numaidecât sus la mine!

— Rog pe înălţimea ta să nu uite, începu Mullugutherum, însă vocea de sus îi reteză vorba.

— Nu te mai ruga atât şi fă cum îţi spun eu, boşorog mormăit ce eşti. Adu-i sus, strigă glasul.

Mullugutherum clătină din cap, le făcu semn călătorilor să-l urmeze şi începu să urce scara. Cu fiecare treaptă, lumina sporea. Pe pereţi, atârnau tapiserii de preţ. În capul scărilor, lumina strălucea aurie prin draperiile subţiri. Oamenii-de-pământ desfăcură draperiile şi se traseră deoparte. Cei trei trecură înăuntru. Se aflau într-o încăpere frumoasă, cu multe tapiserii; focul ardea strălucitor într-un cămin curat, iar vinul roşu şi cristalul sclipeau pe masă. Un tânăr blond se ridică să-i întâmpine. Era chipeş şi părea deopotrivă îndrăzneţ şi blând, deşi dacă te uitai bine la faţa lui îţi dădeai seama că ceva nu era în regulă cu el. Era îmbrăcat în negru şi, ca aspect general, semăna cu Hamlet.

— Bun venit, Pământenilor din Lumea-de-deasupra! strigă el. Dar ia staţi un pic! Măi să fie! Eu pe voi doi, frumoşii mei copii, ca şi pe educatorul vostru v-am mai văzut. Nu cu voi trei ne-am întâlnit lângă podul de la hotarele ţinutului Ettinsmoor, când eram cu Stăpâna mea?

— Oh... tu erai cavalerul negru care n-a scos nici o vorbă?! exclamă Jill.

— Şi doamna aceea era împărăteasa Adâncurilor? întrebă Puddleglum, pe un ton nu prea prietenos.

Şi Scrubb, care era de aceeaşi părere, izbucni şi el:

— Păi, dacă ea a fost, mare măgărie a făcut trimiţându-ne la un castel cu uriaşi care voiau să ne mănânce. Ce rău i-am făcut, mă rog?

— Cum?! zise Cavalerul negru, încruntându-se. Dacă n-ai fi un războinic atât de fraged, Băiete, să ştii că pentru afirmaţia asta ne-am fi luptat până la moarte. Nu suport ca Stăpâna mea să fie vorbită de rău. Însă, de asta poţi fi sigur: indiferent ce ţi-a spus, n-a făcut-o cu rea intenţie. N-o cunoşti. Are toate virtuţile — e sinceră, milostivă, statornică, blândă, curajoasă. Ştiu eu ce vorbesc. Numai bunătatea pe care mi-a arătat-o mie şi pentru care n-am cum s-o răsplătesc şi e o admirabilă dovadă. Dar o veţi cunoaşte, o veţi iubi mai târziu. Până una alta, însă, ce vă aduce în Împărăţia Adâncurilor?

Şi, până ca Puddleglum s-o poată opri, lui Jill îi scăpă:

— Te rog frumos, noi încercăm să-l găsim pe Prinţul Rilian din Narnia.

După care, îşi dădu seama ce risc înspăimântător îşi asumase; oamenii aceştia puteau fi duşmani. Cavalerul însă nu părea deloc interesat.

— Rilian? Narnia? zise el nepăsător. Narnia? Ce ţară mai e şi asta? N-am auzit niciodată numele ăsta. Pesemne că e la vreo mie de leghe de părţile acelea din Lumea-de-deasupra pe care le cunosc eu. Ce fantezie ciudată, să vă apucaţi să-l căutaţi pe acest — cum ziceai că îl cheamă? — Billian? Trillian? în împărăţia Stăpânei mele. Din câte ştiu eu, nu există o asemenea persoană aici. La care râse foarte zgomotos, iar Jill se gândi în sinea ei: "Oare asta nu-i în regulă cu el? Să fie niţel cam tâmpit?"

— Ni s-a spus să căutăm un mesaj pe pietrele Cetăţii Ruinate, zise Scrubb. Şi am văzut cuvintele SUB MINE.

Cavalerul râse şi mai cu poftă decât înainte.

— Ce v-aţi mai păcălit, spuse el. Cuvintele astea nu înseamnă nimic pentru ceea ce vă interesează pe voi. Dacă aţi fi întrebat-o pe Stăpâna mea, ar fi putut să vă povăţuiască mai bine. Cuvintele astea două reprezintă ceea ce a rămas dintr-un text mai lung, care pe vremuri, cum ea îşi aminteşte prea bine, consta din aceste versuri:

Deşi sub pământ sunt şi făr' de tron, străine,
Pe când trăiam, demult, Pământul tot era sub mine.

Din aceste cuvinte, e limpede că un mare rege al vechilor uriaşi, care zace îngropat acolo, a pus să se cioplească asta în piatră, peste mormântul lui; cum unele pietre s-au mai sfărâmat, iar altele au fost luate pentru construcţii noi şi în scrijeliturile din piatră au intrat pietrişuri şi moloz, acum nu se mai pot citi decât acele două cuvinte. Ce idee trăsnită pe capul vostru să vă închipuiţi că au fost scrise pentru voi!

Explicaţia aceasta a fost ca un duş rece pentru Scrubb şi Jill; căci li se părea foarte probabil ca acele cuvinte să nu aibă nici o legătură cu misiunea lor, fiind vorba de o confuzie regretabilă, apărută din pură întâmplare.

— Nu ascultaţi ce spune, zise Puddleglum. Nu există nici o pură întâmplare. Ghidul nostru este Aslan; iar el a fost aici când uriaşul Rege a pus să se cioplească literele. Şi el ştia tot ce avea să se întâmple cu ele; inclusiv asta.

— Dar longeviv trebuie să mai fie ghidul ăsta al vostru, amice, zise Cavalerul, cu acelaşi râs ciudat care pe Jill începea să o cam irite.

— Păi, acelaşi lucru se poate spune şi despre Stăpâna ta, dacă mai ţine minte versurile, aşa cum au fost ele iniţial, îi răspunse Puddleglum.

— Eşti foarte isteţ, broscoiule, spuse Cavalerul, bătându-l pe Puddleglum pe umăr şi râzând iarăşi. Ai ţintit direct adevărul. Da, Stăpâna mea e de rasă divină, iar pentru ea anii sau moartea nu există. De aceea, îi sunt cu atât mai recunoscător pentru nemărginita mărinimie pe care mi-a arătat-o mie, un biet muritor nevrednic. Căci, aflaţi, domnilor, că sunt un om atins de o stranie năpastă şi că nimeni în locul înălţimii sale, împărăteasa, n-ar fi avut atâta răbdare cu mine. Răbdare, am zis? E mult mai mult decât atât. Mi-a făgăduit un mare regat în Lumea-de-deasupra şi, când voi fi rege, mi-a promis că se va mărita cu mine. Dar povestea asta e prea lungă ca să v-o spun în timp ce voi staţi aici, în picioare, lihniţi de foame. Hei, ia auziţi! Aduceţi nişte vin şi mâncare de Pământeni de sus, pentru oaspeţii mei! Domnilor, luaţi loc, vă rog. Micuţă domnişoară, stai jos în jilţul acesta. Vă voi depăna toată povestea mea.

11. ÎN CASTELUL ÎNTUNECAT

După ce s-au adus bucatele (plăcintă de porumbel, şuncă rece, salată şi prăjituri) şi şi-au tras toţi scaunele la masă, apucându-se să mănânce, Cavalerul a continuat:

— Trebuie să înţelegeţi, prieteni, că nu ştiu nimic despre cine am fost şi de unde am venit în această Lume întunecată. De când mă ştiu, parcă, am locuit mereu la curtea acestei împărătese divine; am convingerea însă că ea m-a salvat de la o vrajă rea şi că, dintr-o nemărginită mărinimie, m-a adus aici, la ea. (Măi, Picior-de-broască, ai paharul gol. Dă-mi voie să ţi-l umplu.) Varianta asta mi se pare foarte probabilă, căci şi acum chiar sunt ţinut sub o vrajă, de care doar ea mă poate dezlega. În fiecare noapte, la o anumită oră, mintea mi se schimbă groaznic, iar după minte mi se schimbă şi trupul. La început, devin furios şi turbat, de-aş fi în stare să mă năpustesc la cei mai buni prieteni şi să-i omor, dacă n-aş fi legat fedeleş. Şi, la scurt timp după aceea, mă preschimb într-un fel de şarpe mare, lacom, crâncen şi înfricoşător. (Domnule, te implor să mai iei un piept de porumbel.) Aşa mi-au spus ceilalţi şi sunt sigur că nu mint, căci Stăpâna mea zice acelaşi lucru. Eu, unul, habar n-am ce mi se întâmplă, căci după ce trece ora aceea blestemată mă trezesc cu înfăţişarea mea normală, teafăr la minte, fără să-mi amintesc nimic de criza aceea josnică — doar că sunt un pic mai istovit. (Micuţă domnişoară, mănâncă o prăjitură cu miere. Sunt special aduse pentru mine dintr-un tărâm barbar, din capătul sudic al lumii.) Maiestatea sa, împărăteasa, ştie prin magiile ei că voi fi eliberat de această vrajă în clipa în care ea mă va face rege al unei ţări din Lumea-de- deasupra şi îmi va pune coroana pe cap. Ţara este aleasă, precum şi locul pe unde vom ieşi afară. Supuşii ei, Oamenii-de-pământ, au muncit zi şi noapte, săpând un drum pe sub ţara asta, şi au ajuns atât de departe şi atât de sus cu tunelul lor, încât nu cred că sunt mai mult de vreo zece metri până la iarba pe care păşesc locuitorii din acel ţinut. Soarta acelor Pământeni de sus este pecetluită. Împărăteasa s-a dus personal la săpături în seara asta şi aştept un mesaj de la ea, ca să plec şi eu. Pe urmă, tavanul subţire din pământ, care mă desparte de regatul meu, va fi străpuns şi, cu ea drept călăuză şi cu o mie de Oameni-de-pământ în urma mea, voi da năvală înarmat, luându-i prin surprindere pe duşmanii noştri, le

voi ucide dregătorii, le voi sfărâma fortăreţele şi, negreşit, în mai puţin de o zi voi fi încoronat rege.

— Mare ghinion pe capul lor! zise Scrubb.

— Ce flăcău deştept şi iute la minte! exclamă Cavalerul. Pe onoarea mea, nu m-am gândit niciodată aşa până acum. Înţeleg perfect ce vrei să spui. Câteva clipe păru uşor, foarte uşor tulburat; dar, după aceea se lumină la faţă şi izbucni din nou în râs, strigând: Ia mai dă-le naibii de scrupule! Nu vi se pare comic şi ridicol cum îşi văd ei de treburile lor, fără nici măcar să viseze că sub câmpurile şi podelele lor liniştite, doar la un stânjen dedesubt, o mare armată e pregătită să se reverse asupra lor, ca o fântână arteziană? Şi ei nici măcar nu bănuiesc! Păi, zău aşa, până şi ei, după ce le-o trece şocul de-a fi fost înfrânţi, or să se prăpădească de râs, gândindu-se la ce-au păţit.

— Mie nu mi se pare deloc nostim, spuse Jill. Cred că vei fi un tiran hain.

— Ce? făcu Cavalerul, râzând în continuare şi mângâind-o pe cap, într-un mod care o scotea din sărite. Domnişorica noastră e un politician versat? Nu te teme, drăguţa mea. Voi cârmui acea ţară după sfaturile Stăpânei mele, care va fi atunci şi Regina mea. Cuvântul ei va fi lege pentru mine, aşa cum cuvântul meu va fi lege pentru poporul pe care îl voi fi cucerit.

— Acolo de unde vin eu, zise Jill, căreia Cavalerul îi era din ce în ce mai nesuferit, lumea n-are o părere prea bună despre bărbaţii ţinuţi sub papuc de neveste.

— Altfel vei gândi când vei avea şi tu bărbat, ascultă-mă pe mine, spuse Cavalerul, căruia toată discuţia asta i se părea foarte amuzantă. Cu stăpâna mea, însă, situaţia e altfel. Sunt fericit să nu-i ies din cuvânt, având în vedere că ea m-a salvat de la o mie de primejdii. Nici o mamă pe lumea asta nu s-ar fi chinuit cu mai multă duioşie pentru copilul ei, cum a făcut-o împărăteasa pentru mine. Păi, vedeţi numai cum, cu toate grijile şi problemele pe care le are, iese adesea cu mine în Lumea-de-deasupra, ca să-mi obişnuiesc ochii cu lumina soarelui. Iar în aceste ocazii trebuie să merg îmbrăcat tot în armură şi cu vizorul coifului coborât, ca să nu mă vadă nimeni la faţă; şi n-am voie să vorbesc cu nimeni. Căci, prin arta magiei, a descoperit că lucrul acesta ar împiedica eliberarea mea din cumplita vrajă care mă apasă. Păi, spuneţi şi voi, o asemenea femeie nu-i demnă de toată adoraţia unui bărbat?

— Mda, pare o doamnă tare drăguţă, într-adevăr, zise Puddleglum, pe un ton ce sugera că, de fapt, gândea exact pe dos.

Până să isprăvească de mâncat, erau zdrobiţi de oboseală din cauza sporovăielii Cavalerului. Puddleglum se gândea: "Ce-o tot fi învârtind vrăjitoarea aia cu prostovanul ăsta?" Scrubb se gândea: "Un copil mare, asta e: legat de fusta femeii ăleia; mare dobitoc!" Şi Jill se gândea: "De multă vreme n-am mai întâlnit un porc de om atât de prost, de înfumurat şi de egoist". Când s-a terminat însă masa, dispoziţia Cavalerului se schimbase. Nu-i mai ardea de râs.

— Prieteni, zise el, mi se apropie ora. Mi-e ruşine că o să mă vedeţi aşa, dar totodată mi-e groază să rămân singur. În curând, vor veni să mă lege cu mâinile şi picioarele de scaun. Vai, aşa trebuie, din păcate; căci în furia mea, cum zic ei, aş distruge tot ce mi-ar ieşi în cale.

— Îmi pare groaznic de rău de vraja asta, desigur, zise Scrubb, dar spune-mi ce-or să ne facă nouă tipii ăia, când vor veni să te lege? Parcă ziceau că or să ne bage la închisoare. Or, nouă nu ne plac defel locurile alea întunecate. Am prefera să stăm aici cu tine... e mult mai bine... dacă se poate.

— Te-ai gândit foarte bine, zise Cavalerul. Obiceiul e ca nimeni, în afară de împărăteasă, să nu stea cu mine în ora aceasta neagră. Atâta grijă şi consideraţie are pentru reputaţia mea, încât nu vrea ca alte urechi, decât ale ei, să audă cumva cuvintele pe care le rostesc în delirul meu. Nu cred că îmi va fi uşor să-mi conving gnomii, care mă asistă, să vă lase cu mine. Se şi aud, parcă, paşii lor uşori cum urcă scările. Intraţi pe uşa asta, de-aici: duce în alte camere de-ale mele. Şi, ori mă aşteptaţi acolo să vin şi eu după ce mă dezleagă; ori, dacă vreţi, vă întoarceţi şi staţi cu mine cât mă ţine nebunia asta.

I-au urmat instrucţiunile şi au ieşit din cameră, pe o uşă care până atunci nu se deschisese. Au avut plăcerea să constate, ieşind, că nu nimeriseră în beznă, ci pe un coridor luminat. Au încercat diferite uşi şi au găsit (ceea ce le trebuia cu disperare) apă să se spele şi chiar o oglindă.

— Nici măcar nu ne-a propus să ne spălam înainte de masă, zise Jill, ştergându-se pe faţă. Un porc egoist şi egocentrist.

— Ce facem? Mergem înapoi să vedem cum e cu vraja sau stăm aici? spuse Scrubb.

— Eu, una, votez pentru a sta aici, zise Jill. Nu prea am chef să văd aşa ceva. Totuşi, curiozitatea îi dădea şi ei ghes.

— Ba nu, ne întoarcem, spuse Puddleglum. Am putea obţine ceva informaţii, ceea ce pentru noi ar fi capital. Sunt sigur că împărăteasa aia e o vrăjitoare şi o vrăjmaşă. Iar supuşii ei, Oamenii-de-pământ, ar fi în stare oricând să ne dea cu ceva în cap. În viaţa mea nu mi-a mirosit mai mult a primejdie, minciuni, vrăjitorii şi trădare ca în locul ăsta. Trebuie să căscăm bine ochii şi urechile.

Se întoarseră pe coridor şi împinseră uşor uşa, deschizând-o.

— E în regulă, zise Scrubb, vrând să spună că nu era nici un Om-de- pământ prin preajmă. Pe urmă, se întoarseră toţi trei în camera unde mâncaseră.

Uşa principală era acum închisă, ascunzând astfel draperia prin care trecuseră la venire. Cavalerul era aşezat pe un ciudat jilţ de argint, de care era legat la glezne, la genunchi, la coate, la încheieturile mâinilor şi la mijloc. Avea broboane de sudoare pe frunte şi pe chipul lui se citea angoasa.

— Intraţi, prieteni, zise el, ridicând repede privirea, încă nu m-a apucat criza. Nu faceţi zgomot, căci i-am spus şambelanului ăluia iscoditor că v-aţi băgat în pat. Da... simt că mă apucă. Repede! Ascultaţi cât mai sunt stăpân pe mine. Când o să fiu în plină criză, s-ar putea să vă implor cu cerul şi pământul, cu rugăminţi şi ameninţări, să mă dezlegaţi de aici. Aşa mi s-a zis că fac. Vă voi face în fel şi chip, alintându-vă şi înjurându-vă. Fiţi tari şi astupaţi-vă urechile. Căci atâta timp cât sunt legat, sunteţi şi voi în siguranţă. Dar, daca m-aş ridica de pe jilţul asta, întâi m-ar apuca turbarea, iar după aceea — se înfioră de groază — m-aş preschimba într-un şarpe oribil.

— Nu te teme. Nu te vom dezlega, zise Puddleglum. Nu ţinem s-avem de-a face cu oameni furioşi şi apucaţi; şi nici cu şerpi.

— Nici în ruptul capului, ziseră Scrubb şi Jill în acelaşi timp.

— Totuşi, mai adăugă Puddleglum, în şoaptă. Hai să nu fim atât de siguri. Mai bine să avem grijă. Ştiţi bine că am încurcat-o până acum cu toate semnele. Tipul va fi viclean, sunt convins de asta. Putem avea încredere unul în altul? Sunteţi de acord să

promitem că, indiferent ce spune, nu ne vom atinge de funiile alea? Indiferent ce spune, aţi priceput?

— Sigur că da! zise Scrubb.

— Poate să zică şi să facă ce vrea el, că pe mine tot n-o să mă poată îndupleca, spuse Jill.

— Ssst! Se întâmplă ceva, zise Puddleglum.

Cavalerul gemea. Era alb ca varul şi se zvârcolea sub funii. Şi, fie că îi era milă de el, fie poate din altă pricină, Jill se gândi că acum era mult mai drăguţ decât înainte.

— Ah, se vaită el. Vrăji, vrăji... Ce apăsător, ce încâlcit, rece şi lipicios e păienjenişul ăsta de farmece rele! Să fii îngropat de viu. Să fii târât sub pământ, jos, în bezna de nepătruns... câţi ani sunt de atunci?... Am trăit zece sau o mie de ani în groapa asta? Înconjurat de nişte oameni-viermi. Oh, îndurare! Lăsaţi-mă să plec, lăsaţi-mă să mă duc înapoi! Să simt vântul şi să văd cerul... Ştiam un mic iaz. Când priveai în el, vedeai toţi copacii cum creşteau din apă cu susul în jos, toţi verzi, şi sub ei, adânc, foarte adânc, cerul albastru.

Vorbise cu voce joasă; acum ridică privirea, cu ochii holbaţi la ei şi rosti tare şi răspicat:

— Repede! Sunt teafăr la minte. În fiecare noapte mă fac teafăr la minte. Dacă m-aş putea ridica de pe scaunul ăsta vrăjit, mintea mi-ar rămâne mereu limpede. Aş fi iarăşi om. Însă în fiecare noapte ei mă leagă, şi în fiecare noapte ratez ocazia. Dar voi nu-mi sunteţi duşmani. Nu sunt prizonierul vostru. Repede! Tăiaţi funiile astea!

— Staţi pe loc! Potoliţi-vă, le zise Puddleglum celor doi copii.

— Vă implor, ascultaţi-mă, zise Cavalerul, căznindu-se să fie calm. V-au spus cumva că, dacă sunt dezlegat de pe scaunul ăsta, am să vă omor şi am să mă preschimb în şarpe? Văd după feţele voastre că aşa e. Ce minciună! Doar în ceasul acesta sunt în toate minţile; vrăjit sunt în restul zilei. Voi nu sunteţi Oameni-de-pământ şi nici vrăjitoare. De ce sunteţi de partea lor? Fiţi buni, vă rog, şi tăiaţi-mi funiile!

— Fiţi cuminţi! Fiţi cuminţi! Fiţi cuminţi! îşi spuseră cei trei călători, unul altuia.

— Oh, aveţi inimi de piatră, zise Cavalerul. Credeţi-mă, vedeţi în faţa voastră un biet om sărman, care a suferit mai mult decât ar putea suporta un muritor. Ce rău v-am făcut, încât să

treceţi de partea duşmanilor mei şi să mă chinuiţi atât? Şi minutele fug. Acum mă puteţi salva; după ce trece acest ceas, voi fi din nou tont şi cretin — jucăria şi căţeluşul, ba nu, pionul şi unealta celei mai afurisite vrăjitoare care a fost zămislită vreodată de blestemele oamenilor. Şi tocmai în noaptea asta, când ea e plecată! Mă privaţi de o şansă, pe care s-ar putea să n-o mai am niciodată.

— Ce groaznic! Mai bine rămâneam în cealaltă cameră până se termina, spuse Jill.

— Cuminte! zise Puddleglum.

Prizonierul ţipa acum strident.

— Daţi-mi drumul, n-auziţi?! Daţi-mi sabia. Sabia mea! Când voi scăpa de aici, mă voi răzbuna pe Oamenii-de-pământ, încât împărăţia Adâncurilor mă va pomeni o mie de ani de acum încolo!

— Acum începe să delireze, zise Scrubb. Sper că nodurile sunt bine strânse.

— Da, spuse Puddleglum. Dacă ar scăpa, ar fi de două ori mai puternic decât în mod normal. Or, eu cu sabia mea n-aş putea face nimic. Ne-ar rupe pe amândoi cu ea cu tot, cât ai zice peşte; iar Pole ar rămâne de una singură să se descurce cu şarpele.

Prizonierul se încorda acum atât de tare, încât funia îi intra în carne, la încheieturile mâinilor şi la glezne.

— Aveţi grijă! zicea el. Aveţi grijă! Într-o noapte, chiar le-am rupt. Numai că atunci vrăjitoarea era aici. De data asta, însă, n-ar mai putea să vă ajute. Eliberaţi-mă acum, vă sunt prieten. Altminteri, vă devin duşman de moarte.

— Viclean, nu-i aşa? zise Puddleglum.

— O dată pentru totdeauna! spuse prizonierul. Vă rog fierbinte să mă dezlegaţi! Pentru toate temerile şi pentru toate iubirile, pentru toate cerurile strălucitoare din Lumea-de-deasupra, în numele măreţului Leu, în numele lui Aslan, vă cer...

— Oh! ţipară cei trei călători, de parcă s-ar fi lovit rău.

— Ăsta e semnul, spuse Puddleglum.

— Aşa sună semnul, cu cuvintele astea, remarcă Scrubb ceva mai prudent.

— Oh, ce ne facem? zise Jill.

Cumplită întrebare. La ce mai folosise că îşi promiseseră unul altuia ca, orice s-ar întâmpla, să nu-l elibereze pe Cavaler, dacă acum erau gata să facă asta de cum îl auziseră prima oară pomenind un nume drag lor? Pe de altă parte, ce rost mai avusese să înveţe semnele, dacă n-aveau de gând să le respecte? Şi, totuşi, să fi vrut Aslan într-adevăr ca ei să dezlege pe cineva — fie şi pe un lunatic — care cerea asta în numele lui? Să fie doar o pură întâmplare? Şi dacă împărăteasa Adâncurilor ştia de semne şi îl pusese pe Cavaler să înveţe acest nume, doar ca să-i prindă în cursă? Dar, dacă acesta era efectiv semnul adevărat... Cu primele trei, o zbârciseră; nu mai îndrăzneau s-o zbârcească şi cu al patrulea semn.

— Oh, de-am şti măcar ce-i de făcut! zise Jill.

— Eu cred că ştim, spuse Puddleglum.

— Adică tu crezi că va fi bine dacă îl dezlegăm? întrebă Scrubb.

— Asta nu ştiu, îi răspunse Puddleglum. Vezi tu, Aslan nu i-a spus lui Pole ce-o să se întâmple. Nu i-a spus decât ce să facă. Aşa că nu m-ar mira dacă tipul ne-ar spinteca, în clipa în care va fi liber. Dar asta nu trebuie să ne facă să nu urmăm semnul.

Se priveau cu ochi strălucitori. Sinistru moment.

— Bine! zise Jill, brusc. Hai să isprăvim odată. La revedere...! Şi îşi dădură mâna.

Acum, Cavalerul urla, cu spume la gură.

— Haide, Scrubb, spuse Puddleglum. Îşi scoaseră amândoi săbiile şi se duseră spre prizonier.

— În numele lui Aslan, ziseră ei şi începură metodic să taie funiile.

Cum a fost eliberat, prizonierul a traversat camera dintr-un salt, şi-a înşfăcat sabia (care îi fusese luată şi pusă pe masă) şi a scos-o din teacă.

— Tu mai întâi! strigă el, năpustindu-se pe jilţul de argint. Pesemne că era o sabie foarte bună. Lama a sfâşiat argintul, de parcă ar fi fost o amărâtă de sârmă, iar în câteva clipe din jilţ n-au mai rămas decât câteva bucăţi strâmbe, strălucind pe podea. În clipa în care scaunul s-a sfărâmat, din el a izbucnit o explozie de lumină strălucitoare, s-a auzit un zgomot ca un fel de tunet slab şi (timp de o clipă) în aer s-a simţit un miros oribil.

— Acolo să zaci, mârşavă unealtă de vrăjitorie, zise el, ca nu cumva stăpâna ta să te folosească pentru o altă victimă.

Pe urmă, se întoarse şi îşi privi salvatorii; de pe chipul lui dispăruse expresia aceea care te făcea să crezi că ceva nu e în regulă cu el.

— Ce? strigă el, întorcându-se spre Puddleglum. Mă înşală pe mine privirea sau chiar am în faţa ochilor un Om-al-bălţilor — un Om-al-bălţilor narnian, în carne şi oase?

— Oh, vasăzică ai auzit într-adevăr de Narnia? zise Jill.

— Uitasem oare numele ăsta cât timp am fost vrăjit? întrebă Cavalerul. Ei bine, s-a terminat acum cu toate farmecele. Cum să nu fi auzit de Narnia, când eu sunt Rilian, Prinţul Narniei, iar Caspian, marele Rege, e tatăl meu?!

— Alteţă regală, spuse Puddleglum, cu un genunchi în pământ (iar copiii îi urmară exemplul), noi am venit aici tocmai pentru a te găsi.

— Dar voi cine sunteţi, dezrobitorii mei? le zise Prinţul lui Scrubb şi lui Jill.

— Am fost trimişi de însuşi Aslan, de dincolo de Capătul Lumii, ca să o căutăm pe Alteţa ta, spuse Scrubb. Eu sunt Eustace, cel care a navigat cu el până la insula lui Ramandu.

— Nu ştiu cum aş putea vreodată să vă răsplătesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine, zise Prinţul Rilian, privindu-i pe toţi trei. Ce face tata? Mai trăieşte?

— A pornit din nou cu corabia pe mare, înspre răsărit, înainte ca noi să plecăm din Narnia, zise Puddleglum. Alteţa ta nu trebuie să uite, însă, că Regele e foarte bătrân. E foarte probabil ca Maiestatea sa să moară în această călătorie.

— Zici că e bătrân. Cât timp am stat în ghearele acestei vrăjitoare?

— Au trecut mai bine de zece ani de când Alteţa ta s-a pierdut în pădurile din părţile nordice ale Narniei.

— Zece ani! spuse Prinţul, trecându-şi mâna pe faţă, ca şi cum ar fi vrut să şteargă astfel tot trecutul. Da, te cred. Căci, acum când mi-am revenit, îmi amintesc perfect de existenţa trăită sub vrajă, deşi când eram vrăjit uitasem complet cine eram în realitate. Şi acum, bunii mei prieteni — dar staţi un pic! Le aud paşii (ca om ţi se face greaţă când auzi umbletul ăsta lipăit şi pâslos! pfui!) pe scări. Încuie uşa, băiete. Sau nu, stai.

Am o idee mai bună. Am să-i prostesc pe Oamenii-de-pământ, dacă Aslan mă luminează la minte. Voi să-mi ţineţi hangul.

Se duse hotărât la uşă şi o deschise, smucind-o din balamale.

12. ÎMPĂRĂTEASA ADÂNCURILOR

Intrară doi Oameni-de-pământ, dar în loc să înainteze în cameră, se postară de o parte şi de cealaltă a uşii, făcând o plecăciune adâncă. Imediat după ei, apăru ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat sau şi-ar fi dorit să o vadă: Doamna cu Caftan Verde, împărăteasa Adâncurilor. Rămase neclintită în cadrul uşii, analizând din priviri întreaga situaţie — cei trei străini, jilţul de argint, acum sfărâmat, şi Prinţul liber, cu sabia în mână.

Împărăteasa se făcu albă ca varul. Lui Jill i se păru, însă, că era genul de paloare care se iveşte pe chipul unora nu când sunt înspăimântaţi, ci când sunt foarte furioşi. Vrăjitoarea îşi pironi câteva clipe ochii asupra Prinţului, cu o privire ucigaşă. Pe urmă însă parcă se răzgândi.

— Puteţi pleca, le spuse ea celor doi Oameni-de-pământ. Dacă îndrăzneşte careva să ne deranjeze, îl aşteaptă pedeapsa cu moartea.

Gnomii plecară supuşi, iar Vrăjitoarea-împărăteasă închise şi încuie uşa.

— Ia spune, Prinţul meu, zise ea. Încă nu te-a apucat criza nocturnă sau ţi-a şi trecut? Ce-i cu tine nelegat? Cine sunt străinii ăştia? Ei au distrus jilţul, care era chezăşia siguranţei tale?

Auzindu-i glasul, Prinţul Rilian se înfioră. Şi nici nu-i de mirare: nu-i uşor să te lepezi într-o jumătate de ceas de o vrajă care te-a ţinut rob zece ani. Pe urmă, făcând efortul de a vorbi, spuse:

— Doamnă, nu va fi nevoie de acel jilţ. Iar tu, care mi-ai spus de sute de ori cât de mult mă compătimeşti pentru vrăjile care mă ţin subjugat, vei întâmpina, pesemne, cu bucurie vestea că acum am scăpat de ele. Se pare că a existat o mică eroare în felul în care înălţimea ta s-a priceput să le trateze. Adevăraţii mei prieteni, aici de faţă, m-au eliberat. Sunt acum în

toate facultăţile mintale şi vreau să-ţi spun două lucruri. Primul — în ceea ce priveşte intenţia înălţimii tale de a mă pune în fruntea unei armate de Oameni-de-pământ, ca să pot da năvală în Lumea-de-deasupra, iar acolo, prin forţa armelor, să mă proclam rege al unei naţiuni care nu mi-a făcut nici un rău — ucigându-le nobilii şi urcându-mă pe tron ca un tiran venetic şi sângeros — acum, când mi-am revenit şi ştiu cine sunt, declar că mi-e silă şi că renunţ la acest plan, pe care îl consider o mare mârşăvie. Şi al doilea — sunt fiul Regelui din Narnia, Rilian, unicul copil al lui Caspian, al Zecelea după nume, căruia unii îi zic Caspian Navigatorul. Prin urmare, Doamnă, scopul, dar şi datoria mea este să plec numaidecât de la curtea Alteţei tale, pentru a mă duce în ţara mea. Rogu-te să ne asiguri, mie şi prietenilor mei, o călătorie lipsită de primejdii prin tărâmul întunericului.

Fără să spună nimic, Vrăjitoarea înaintă încetişor în cameră, cu ochii pironiţi fix spre Prinţ. Când ajunse lângă o lădiţă de lângă şemineu, o deschise şi luă întâi un pumn de praf verde, pe care îl aruncă în foc. Nu făcu flacără prea mare, însă degajă un miros dulceag şi ameţitor. Şi pe tot parcursul discuţiei care a urmat, mirosul s-a tot înteţit, umplând toată camera şi amorţind gândurile. Pe urmă, scoase din lădiţă un instrument muzical, care semăna cu un fel de mandolină. Începu să cânte, mişcând degetele — un zdrăngănit monoton, pe care după câteva minute nici nu-l mai sesizai. Dar, cu cât remarcai mai puţin zăngănitul corzilor, cu atât simţeai că îţi pătrunde tot mai mult în minte şi în sânge. Şi îţi era tot mai greu să gândeşti. După ce a zdrăngănit aşa un timp (iar mirosul devenise foarte puternic), a început să vorbească cu un glas mieros şi calm:

— Narnia? zise ea. Narnia? De câte ori nu te-am auzit rostind acest cuvânt în clipele tale de delir! Dragă Prinţe, eşti foarte bolnav. Nu există nici o ţară cu numele de Narnia.

— Ba da, există, spuse Puddleglum. Vezi dumneata, întâmplarea face că eu trăiesc acolo de-o viaţă.

— Nu zău?! făcu Vrăjitoarea. Spune-mi, rogu-te, unde e ţara asta?

— Sus, acolo, zise Puddleglum, tare şi răspicat, arătând spre tavan. Nu — nu prea ştiu exact unde.

— Cum aşa? zise împărăteasa, scoţând un râset blând, molatic şi muzical. Chiar există o ţară acolo sus, printre pietre şi moloz?

— Nu, spuse Puddleglum, căznindu-se să nu se sufoce. Ţara asta e în Lumea-de-deasupra.

— Şi ce, sau unde, rogu-vă, e această... cum îi ziceţi voi... Lume-de- deasupra?

— Oh, nu mai face pe proasta, spuse Scrubb, care lupta din greu împotriva vrăjii degajate de mirosul dulceag şi de zdrăngănitul corzilor. Ce te tot prefaci că nu ştii?! E acolo sus, unde poţi vedea cerul, soarele şi stelele. Păi, ai fost şi tu acolo. Doar ne-am întâlnit, ai uitat?!

— Iartă-mă, frăţioare, râse Vrăjitoarea (nici că-ţi puteai imagina un râs mai frumos). Nu-mi mai amintesc de acea întâlnire. Dar se întâmplă adesea să ne întâlnim prietenii în locuri necunoscute, când visăm. Şi cum nu visăm toţi la fel, n-are nici un rost să pretindem ca lumea să-şi amintească de aceleaşi lucruri.

— Doamnă, spuse Prinţul cu fermitate, ţi-am mai spus că eu sunt fiul Regelui din Narnia.

— Poţi să fii, prietene drag, zise Vrăjitoarea pe un ton alinător, de parcă ar fi răsfăţat un copilaş, poţi să fii regele tuturor tărâmurilor închipuite, câte ţi se năzăresc ţie în minte.

— Şi noi am fost acolo, se răţoi Jill. Era foarte furioasă, fiindcă simţea cum vraja pune stăpânire pe ea cu fiece clipă, însă, desigur, faptul că încă simţea asta dovedea că farmecele nu-şi făcuseră complet efectul.

— Şi tu eşti Regina Narniei, frumuşico, aşa-i? zise Vrăjitoarea pe acelaşi ton linguşitor, dar cam batjocoritor, totuşi.

— Ba nu sunt deloc, zise Jill, bătând din picioare. Noi venim din altă lume.

— Aha, devine tot mai nostim, zise Vrăjitoarea. Ia spune-ne tu, micuţă domnişoară, cam pe unde e lumea asta a voastră? Cu ce corăbii sau rădvane putem ajunge de-aci acolo?

Fireşte, lui Jill îi trecură numaidecât prin minte o mulţime de lucruri: Şcoala Experimentală, Adela Pennyfather, casa ei, aparate de radio, cinematografe, maşini, avioane, cartele, cozi. Însă toate astea păreau difuze şi îndepărtate. (Zdrang-zdrang-zdrang — făceau corzile ciupite de Vrăjitoare.) Jill nu-şi mai amintea numele lucrurilor din lumea noastră. Iar de

data asta nu-i mai trecu prin cap că era vrăjită, căci magia îşi făcuse efectul; şi, fireşte, cu cât eşti mai vrăjit, cu atât eşti mai sigur de faptul că nu eşti vrăjit deloc. Se trezi spunând (ceea ce pe moment a fost o uşurare):

— Nu. Presupun că cealaltă lume e doar un vis.

— Da. E doar un vis, zise Vrăjitoarea, zdrăngănind în continuare.

— Da, e doar un vis, repetă Jill.

— N-a existat niciodată o asemenea lume, spuse Vrăjitoarea.

— Nu, ziseră Jill şi Scrubb, n-a existat niciodată o asemenea lume.

— N-a existat niciodată altă lume decât a mea, spuse Vrăjitoarea.

— N-a existat niciodată altă lume decât a ta, repetară ei.

Puddleglum făcea eforturi disperate.

— Nu prea pricep ce tot înţelegeţi voi prin "lume", spuse el, vorbind ca un om care n-are destul aer. Dar ştiu, în schimb, că poţi cânta la scripca aia până îţi cad degetele, că pe mine tot n-ai să mă faci să uit de Narnia, şi nici de toată Lumea-de-deasupra. Nu m-ar mira dacă n-am mai vedea-o niciodată. Ştiu eu de nu cumva ai şters-o cu totul şi n-ai făcut-o neagră ca pe asta?! Foarte probabil. Ştiu însă că am fost acolo cândva. Am văzut cerul plin de stele. Am văzut dimineaţa cum răsare soarele din mare şi seara cum apune în spatele munţilor. Şi l-am văzut sus pe cer la amiază, când nici nu te puteai uita la el, că te orbea.

Cuvintele lui Puddleglum au avut un efect foarte înviorător. Ceilalţi trei respirară adânc şi se uitară unii la alţii, de parcă abia s-ar fi trezit din somn.

— Da, aşa e! strigă Prinţul. Cum să nu! Aslan să-l binecuvânteze pe acest Om-al-bălţilor. În ultimele minute am visat cu toţii. Cum de-am putut uita de Narnia? Cum de-am putut uita că am văzut cândva soarele?!

— Mii de tunete, chiar aşa! exclamă Scrubb. Bravo, Puddleglum! Eşti singurul dintre noi cu ceva minte în cap.

Pe urmă se auzi glasul Vrăjitoarei gângurind duios, ca un guguştiuc printre frunzele unui ulm înalt, într-o grădină, pe la ora trei în toiul unei după-amieze de vară, când totul doarme:

— Ce e soarele ăsta despre care tot vorbiţi voi? Înseamnă ceva cuvântul ăsta?

— Păi, sigur că da, fir-ar să fie, zise Scrubb.

— Îmi spuneţi şi mie cum arată? întrebă Vrăjitoarea (zdrang-zdrang- zdrang — făceau corzile).

— Ascultă-mă, înălţimea ta, rogu-te, zise Prinţul, foarte rece şi politicos. Vezi lampa aia? E rotundă, galbenă şi luminează toată camera; şi, să nu uităm, atârnă din tavan. Ei bine, ceea ce noi numim soare seamănă cu lampa asta, doar că e mai mare şi mai strălucitor. Luminează toată Lumea-de-deasupra şi stă atârnat pe cer.

— Şi de ce e atârnat? întrebă Vrăjitoarea; după care, în timp ce se gândeau toţi cum să-i răspundă, adăugă cu acelaşi râs plăcut şi argintiu: Vedeţi? Când încercaţi să vă gândiţi clar la ce este acest soare, constataţi că nu ştiţi să-mi explicaţi. Nu sunteţi în stare să-mi spuneţi decât că seamănă cu lampa. Soarele vostru e un vis; şi nu există nimic în visul acesta, care să nu fi fost copiat după lampă. Lampa este lucrul real; soarele e doar o poveste, un basm de copii.

— Mda, acum înţeleg şi eu, zise Jill, pe un ton searbăd şi deznădăjduit. Se pare că aşa e.

Şi, rostind aceste cuvinte, i se părea logic doar aşa. Lent şi grav, Vrăjitoarea repetă:

— Nu există nici un soare. Dar ei nu spuseră nimic. Repetă cu un glas mai duios şi mai profund: Nu există nici un soare. După o pauză, în care în mintea lor se dădu o luptă crâncenă, toţi patru rostiră în cor:

— Ai dreptate. Nu există nici un soare. Ce uşurare să cedezi şi să spui asta.

— N-a existat niciodată vreun soare, spuse Vrăjitoarea.

— Nu. N-a existat niciodată vreun soare, ziseră Prinţul, Omul-bălţilor şi copiii.

În ultimele minute, Jill avusese senzaţia că trebuia să-şi amintească neapărat ceva. Iar acum îşi aminti, însă era cumplit de greu s-o spună. Parcă avea greutăţi de plumb pe buze. În cele din urmă, cu un efort care o slei de puteri, zise:

— Există Aslan.

— Aslan? făcu Vrăjitoarea, accelerând uşor ritmul zăngănitului. Ce nume frumos! Ce înseamnă?

— El e marele Leu care ne-a chemat din lumea noastră, spuse Scrubb, şi ne-a trimis în aceasta, să-l găsim pe Prinţul Rilian.

— Dar ce e leul? întrebă Vrăjitoarea.

— Oh, termină cu prostiile! zise Scrubb. Cum adică nu ştii? Cum naiba să i-l descriem? Ai văzut vreodată o pisică?

— Sigur că da, zise împărăteasa, îmi plac pisicile.

— Ei bine, leul seamănă un pic — dar doar un pic, bagă de seamă — cu o pisică uriaşă — care ar avea şi coamă. Asta nu e ca o coamă de cal, ci mai degrabă ca o perucă de judecător. Şi e galbenă. Leul e înspăimântător de puternic.

Vrăjitoarea scutura din cap.

— Din câte văd eu, zise ea, cu leul ăsta al vostru nu stăm mai bine decât am stat cu soarele. Aţi văzut lămpi şi v-aţi imaginat o lampă mai mare şi mai bună, căreia i-aţi zis soare. Aţi văzut pisici, iar acum vreţi o pisică mai mare şi mai bună, care să se cheme leu. Ei toate astea sunt doar rodul fanteziei, deşi, sinceră să fiu, nu prea vă şade bine să fabulaţi la vârsta voastră. Şi remarcaţi că nu puteţi plasa nimic în fantasmagoria voastră, fără să copiaţi lucrul acela din lumea reală, această lume a mea, care este singura lume. Până şi voi, copii, aţi trecut de vârsta când vă e permis să vă jucaţi aşa. Cât despre tine, Prinţul meu, care eşti om în toată firea, ruşine să-ţi fie! Cum de te poţi prosti aşa? Haideţi, terminaţi o dată cu poantele astea copilăreşti. Am ce să vă pun să faceţi în lumea reală. Nu există Narnia, Lumea-de-deasupra, cer, soare sau Aslan. Şi acum, la culcare cu toţii. Mâine, vom fi mai înţelepţi. Dar, mai întâi, la culcare; ca să dormim; un somn adânc, cu perne pufoase şi moi, un somn fără de vise prosteşti.

Prinţul şi cei doi copii stăteau în picioare, cu capul plecat în jos, îmbujoraţi la faţă şi cu ochii pe jumătate închişi; erau sleiţi de puteri; vraja era aproape desăvârşită. Puddleglum, însă, adunându-şi cu disperare toate puterile, se duse spre foc. Şi făcu o isprava de mare curaj. Ştia că n-avea să-l doară atât de mult cât l-ar durea pe un om; căci picioarele lui (desculţe), cu pieliţă între degete, erau tari şi reci ca la raţe. Ştia, însă, că avea să-l doară destul de mult; totuşi o făcu. Cu piciorul gol, călcă apăsat în foc, împrăştiind o mulţime de cenuşă pe marginea căminului. Şi trei lucruri se petrecuta numaidecât.

În primul rând, mirosul greoi şi dulceag în mare parte pieri. Căci, deşi focul nu se stinsese de tot, mult din el fusese preschimbat în cenuşă, iar în aer plutea acum un miros de friptură de Om-al-bălţilor, ceea ce nu e nicidecum o mireasmă cu putere de vrajă. Instantaneu, toţi se mai limpeziră la minte. Prinţul şi copiii ridicară capetele şi deschiseră ochii.

În al doilea rând, Vrăjitoarea, cu un glas răsunător şi cumplit, absolut diferit de tonurile mieroase pe care le folosise până atunci, strigă:

— Ce te-a apucat? Dacă îndrăzneşti să te mai atingi o dată de focul meu, nămol împuţit ce eşti, îţi preschimb sângele în foc.

În al treilea rând, de durere, lui Puddleglum i s-a limpezit mintea perfect, aşa că ştia exact ce gândea.

Pentru a risipi efectele unei anumite magii, şocul provocat de o durere acută este absolut ideal.

— Doar un cuvânt, Doamnă, zise el, întorcându-se de la foc. Din cauza durerii, şchiopăta. Un singur cuvânt. Tot ce ai spus e perfect adevărat. Nu m-am ferit niciodată să aflu tot ce mă poate aştepta mai rău, pentru a putea înfrunta cât mai bine nenorocirea. Aşa că nu voi tăgădui ce ai spus. Totuşi, mai rămâne ceva de zis. Să presupunem că doar am visat sau că am născocit toate astea — copaci, iarbă, soare, lună, stele, ba chiar şi pe Aslan. Hai, aşadar, să presupunem că aşa e. Ei bine, tot ce pot spune este că, în acest caz, lucrurile născocite par cu mult mai importante decât cele reale. Să presupunem că împărăţia asta a ta, ca un hău negru, este singura lume. Păi, mie mi se pare cam jalnică. Şi ştii ce e nostim, dacă te gândeşti mai bine? După părerea ta suntem ca nişte copii care născocesc un joc. Însă patru copii în joaca lor pot făuri o lume imaginară în comparaţie cu care lumea ta e îngrozitor de falsă. De aceea, eu voi rămâne adeptul acestei lumi imaginare. Sunt de partea lui Aslan, chiar dacă nu există nici un Aslan care să conducă acea lume. Am de gând să trăiesc cât mai mult posibil ca un narnian, chiar dacă nu există nici o Narnia. Prin urmare, mulţumindu-ţi frumos pentru cină, dacă aceşti doi domni şi tânăra domniţă sunt gata, plecăm de la curtea ta şi pornim prin întuneric, pregătiţi să ne petrecem viaţa, căutând Lumea-de-deasupra. Asta nu înseamnă, desigur, că viaţa noastră va fi prea lungă; însă nici asta nu-i o pagubă prea mare, dacă lumea o fi atât de mohorâtă şi sinistră pe cât spui tu.

— Oh, urrraaa! Bravo, bătrâne Puddleglum! strigară Scrubb şi Jill. Însă Prinţul zbieră brusc: Atenţie! Uitaţi-vă la Vrăjitoare.

Şi când se uitară, li se făcu părul măciucă în cap.

Instrumentul îi căzuse din mână. Braţele parcă îi erau ţintuite de trup. Picioarele îi erau împletite unul după celălalt, iar tălpile îi dispăruseră. Trena lungă şi verde a fustei se îngroşă şi căpătă consistenţă, contopindu-se cu stâlpul verde şi chircit pe care îl formau picioarele încovrigate. Iar stâlpul acesta verde şi chircit se strâmba şi se unduia, ca şi cum n-ar fi avut încheieturi sau invers, ca şi cum ar fi fost tot alcătuit doar din încheieturi. Ţinea capul răsturnat pe spate, nasul îi creştea tot mai lung, faţa dispărându-i complet, în afară de ochi. Ochi imenşi, ca nişte flăcări, fără sprâncene şi fără gene. Ca să aşterni pe hârtie toate astea îţi ia ceva timp; în realitate, prefacerea s-a petrecut atât de iute, încât privirea a cuprins-o într-o clipită. Până să se poată face ceva, transformarea a fost încheiată, iar uriaşul şarpe în care se preschimbase Vrăjitoarea, verde şi veninos, gros ca talia lui Jill, îşi şi încolăcise de vreo trei ori trupul oribil în jurul picioarelor Prinţului. Iute ca fulgerul, şarpele se mai înfăşură o dată, cu intenţia de a-i imobiliza braţul în care ţinea sabia. Numai că Prinţul reacţionă la timp. Ridică braţele, evitând strânsoarea: nodul viu i se încinse doar în jurul pieptului — gata să-i frângă coastele, ca pe nişte surcele.

Prinţul înşfăcă gâtul lighioanei cu mâna stângă, încercând să strângă până ce reuşea s-o sugrume; în felul acesta, faţa (dacă aşa ceva se putea chema faţă) ajunsese la doar zece centimetri de chipul lui. O limbă despicată la vârf viermuia cu iuţeală prin aer, fără să-l poată însă atinge. Cu mâna dreaptă, trase sabia în spate, pregătindu-se să izbească din toate puterile. Între timp, Scrubb şi Puddleglum îşi scoseseră şi ei armele, repezindu-se în ajutorul lui. Toate trei loviturile căzură deodată: Scrubb (care nu izbuti nici măcar să străpungă solzii) izbi în trupul şarpelui sub mâna Prinţului, însă Prinţul şi Puddleglum nimeriră amândoi gâtul jivinei. Chiar şi aşa, nu reuşiră totuşi s-o omoare de tot, deşi lighioana începu să mai slăbească strânsoarea din jurul picioarelor şi al pieptului lui Rilian. Cu lovituri repetate, i-au ciopârţit capul. Oribila pocitanie a continuat să se încolăcească şi să se bâţâie ca o bucată de sârmă, multă vreme după ce murise; iar pe podea, aşa cum vă e greu să vă închipuiţi, se făcuse o mizerie oribilă.

Când îşi recăpătă suflul, Prinţul zise:

— Domnilor, vă mulţumesc.

Pe urmă, cei trei învingători se priviră fix multă vreme, gâfâind şi fără să scoată o vorbă. Jill avusese înţelepciunea să se aşeze şi să stea cuminte; acum îşi spunea în sinea ei: "Sper să nu leşin — sau să mă pun pe bocit ori să fac cine ştie ce tâmpenie".

— Mama mea, regina, a fost răzbunată, spuse Rilian, în cele din urmă. Nu încape nici o îndoială că asta a fost reptila pe care am căutat-o zadarnic lângă izvorul din pădure, în Narnia, cu mulţi ani în urmă. În toţi aceşti ani, am fost robul celei care mi-a ucis mama. Nici nu ştiţi ce mă bucur, domnii mei, că scârboasa Vrăjitoare şi-a luat până la urmă înfăţişare de şarpe. Nu s-ar fi potrivit cu sufletul şi nici cu onoarea mea să omor o femeie. Dar uitaţi-vă la doamna.

Se referise la Jill.

— Mă simt bine, mersi, zise ea.

— Domniţă, făcu Prinţul, plecându-se în faţa ei. Eşti o persoană de mare curaj, ceea ce mă face să cred că, în lumea ta, provii dintr-un sânge nobil. Ei, prieteni, uite, a mai rămas nişte vin. Hai să ne înviorăm un pic şi să închinăm paharul în sănătatea fiecăruia dintre noi. După aceea, ne vedem de planurile noastre.

— Excelentă idee, domnule, spuse Scrubb.

13. TĂRÂMUL ADÂNCURILOR FĂRĂ DE ÎMPĂRĂTEASĂ

Toţi considerau că meritau, cum zicea Scrubb, "o clipă de răgaz". Vrăjitoarea încuiase uşa şi le spusese Oamenilor-de-pământ să n-o deranjeze, aşa că nu exista nici un risc ca liniştea să le fie tulburată. Primul lucru pe care trebuiau să-l rezolve, fireşte, era arsura de la piciorul lui Puddleglum. Au făcut un pansament destul de bun, folosind două cămăşi curate din dormitorul Prinţului, rupte în fâşii şi bine unse pe o parte cu unt şi ulei de salată, de pe masă. După aceea, s-au aşezat cu toţii şi şi-au refăcut forţele cu nişte răcoritoare, făurind planuri cum să evadeze din împărăţia Adâncurilor.

Rilian le-a explicat că existau o sumedenie de ieşiri, prin care puteau ajunge la suprafaţă; fusese dus aproape prin toate, de-a lungul timpului, însă nu mersese niciodată singur, doar cu Vrăjitoarea; şi întotdeauna ajunsese la aceste ieşiri călătorind cu o corabie pe Marea-fără-soare. Nimeni n-avea de unde şti care ar fi putut fi reacţia Oamenilor-de-pământ, dacă Prinţul cobora în port fără Vrăjitoare, dar însoţit de trei străini, poruncind pur şi simplu să i se aducă o corabie. Mai mult ca sigur că aveau să-i pună tot felul de întrebări jenante. Pe de altă parte, noua gură de ieşire, cea pregătită pentru cotropirea Lumii-de-deasupra, se afla pe partea asta a mării, la numai câţiva kilometri distanţă. Prinţul ştia că lucrările acolo erau aproape gata. Doar câţiva metri de pământ mai despărţeau săpăturile de aerul de afară. Ba era foarte probabil chiar ca, acum, totul să fie încheiat. Pesemne că Vrăjitoarea venise să-i spună tocmai asta şi să-i poruncească să înceapă atacul. Chiar dacă ieşirea nu era gata, puteau săpa şi ei în continuare vreo câteva ceasuri — cu condiţia să ajungă până acolo, iar o dată ajunşi să nu existe pază pe şantier. Iată aşadar câte greutăţi îi aşteptau.

— Dacă vreţi părerea mea — începu Puddleglum, dar Scrubb îl întrerupse:

— Ei na, ce-i cu zgomotul ăsta? se miră el.

— Şi eu mă tot întreb de o bucată de vreme! zise Jill.

De fapt, auziseră cu toţii zgomotul, numai că începuse şi crescuse în intensitate atât de lin, încât nu mai puteau preciza momentul când îl remarcaseră prima oară. Pentru un timp, fusese doar o agitaţie vagă, aidoma unei brize line sau ca un trafic ce se desfăşoară la mare distanţă. Pe urmă a devenit un murmur continuu, ca vuietul mării. După aceea, au început bubuiturile şi rafalele. Acum, se auzeau parcă şi voci, precum şi un vâjâit separat.

— Lăudat fie numele Leului, zise Prinţul Rilian, se pare că tărâmul ăsta tăcut s-a dezlegat în fine la limbă.

Se ridică, se duse la fereastră şi trase perdeaua. Ceilalţi se îngrămădiră în jurul lui, să privească afară.

Primul lucru pe care l-au remarcat a fost o imensă strălucire roşie. Aceasta se reflecta ca o enormă pată roşie pe tavanul Împărăţiei Adâncurilor, sus la mii de metri deasupra lor, astfel încât acum puteau vedea o suprafaţă stâncoasă, ascunsă pesemne acolo, în întuneric, de când fusese creată lumea.

Strălucirea aceea venea din celălalt capăt al oraşului, astfel încât nenumărate clădiri, mohorâte şi impresionante, se profilau în tente negricioase pe fundalul luminos. Lumina, totodată, şi numeroasele străzi care duceau spre castel. Iar pe acele străzi se petrecea ceva foarte straniu. Gloatele tăcute şi înghesuite de Oameni-de-pământ dispăruseră. Se vedeau, în schimb, siluete foindu-se de colo-colo, unele izolate, altele câte două sau câte trei. Se comportau ca nişte oameni care nu vor să fie văzuţi: pitindu-se în umbră pe după contraforturi sau în arcade de uşi, de unde ţâşneau iute în spaţii deschise spre o nouă ascunzătoare. Cel mai ciudat, însă, pentru cine cunoştea comportamentul gnomilor, era zgomotul. Strigăte şi ţipete veneau din toate direcţiile. Din port, se auzea un vuiet gros şi bubuitor, din ce în ce mai tare, zgâlţâind toată cetatea.

— Ce-au păţit Oamenii-de-pământ? zise Scrubb. Ei sunt cei care ţipă aşa?

— Puţin probabil, spuse Prinţul; în toţi anii cumpliţi de robie, rar i-am auzit pe nenorociţii ăştia vorbind cu glas tare. E vreo nouă magie neagră, presupun.

— Şi ce-i cu lumina aia roşie de-acolo? întrebă Jill. A luat ceva foc?

— Dacă vrei părerea mea, spuse Puddleglum, cred că alea sunt focurile din măruntaiele Pământului, gata să izbucnească afară, într-un nou vulcan. Nu m-ar mira să ne trezim drept în mijlocul lor.

— Uitaţi-vă la corabia aia! zise Scrubb. De ce vine atât de repede? Nu e nimeni la vâsle.

— Uite, uite! făcu Prinţul. Corabia a ajuns în port — e pe stradă. Uite! Toate corăbiile intră în Cetate! Extraordinar, marea creşte. Vine potopul. Slavă ţie, Aslan, că acest castel e construit pe un teren înalt. Numai că apa vine sinistru de repede.

— Oh, oare ce se întâmplă? strigă Jill. Foc, apă şi toţi oamenii ăia furişându-se pe străzi.

— Vă spun eu ce este, zise Puddleglum. Vrăjitoarea aia a făcut un şir de farmece şi vrăji, astfel încât atunci când ar fi omorâtă, întreaga ei împărăţie să se năruie. Cu firea ei păcătoasă n-ar fi deranjat-o prea mult că murea, dacă ar fi ştiut că tipul care a ucis-o va arde, va fi îngropat de viu sau se va îneca în următoarele cinci minute.

— Întocmai, bine ai grăit, prietene, spuse Prinţul. Când săbiile noastre au retezat capul Vrăjitoarei, lovitura aceea a pus capăt tuturor vrăjitoriilor ei, iar acum Tărâmul Adâncurilor se prăbuşeşte. Asistăm la sfârşitul Împărăţiei Adâncurilor.

— Aşa e, domnule, zise Puddleglum. Numai să nu fie şi sfârşitul întregii lumi.

— Eu n-aş fi de aceeaşi opinie, spuse Prinţul. Aş vrea să-mi salvez calul, Tăciune-negru, şi pe cel al Vrăjitoarei, Fulg-de-nea, care sunt amândoi în grajdul din curte. După aceea, haideţi să ne punem în mişcare, ca să urcăm la suprafaţă, căci poate avem norocul să găsim o gură de ieşire. La nevoie, pe fiecare cal pot călări două persoane, iar dacă îi mânăm bine s-ar putea să o ia înaintea potopului.

— N-ar fi preferabil ca Alteţa ta să-şi pună armură? întrebă Puddleglum. Nu prea-mi place mutra ălora — şi arătă în jos, spre stradă. Toată lumea privi în aceeaşi direcţie. Zeci de creaturi (iar acum, când erau foarte aproape, se vedea limpede că erau Oameni-de-pământ) urcau dinspre port. Însă nu se mişcau ca o gloată care merge la voia întâmplării, fără nici o ţintă. Se comportau aidoma soldaţilor moderni porniţi la atac, ţâşnind din loc în loc şi punându-se apoi la adăpost, nevrând să fie văzuţi de la ferestrele castelului.

— Nu mă încumet să văd din nou cum arată armura aia pe dinăuntru, spuse Prinţul. Când călăream cu armura pe mine, parcă eram într-o temniţă mobilă; pe deasupra, pute a magie şi a robie. Am să iau însă scutul.

Ieşi din cameră, iar când se întoarse după câteva clipe în ochi avea o lumină stranie.

— Ia uitaţi, prieteni, zise el, arătându-le scutul. Acum o oră era negru şi fără blazon; iar acum, uite.

Scutul redevenise strălucitor ca argintul, iar pe el, mai roşu decât sângele sau cireşele, se vedea chipul Leului.

— Neîndoielnic, spuse Prinţul, asta înseamnă că Aslan va fi piaza noastră bună, indiferent dacă vrea să trăim sau să murim. Acum, hai să îngenunchem cu toţii şi să-i sărutăm chipul, pe urmă să dăm mâna unul cu altul, ca nişte prieteni adevăraţi, care s-ar putea ca în scurt timp să fie despărţiţi. Şi, pe urmă, hai să coborâm în cetate şi să îmbrăţişăm aventura care ne e dată s-o trăim.

Şi făcură toţi aşa cum zisese Prinţul, însă când dădu mâna cu Jill, Scrubb spuse:

— Pa, Jill. Scuză-mă dacă am fost atât de dobitoc şi de mizerabil. Sper să ajungi cu bine acasă.

Iar Jill îi zise:

— Pa, Eustace. Iartă-mă că am fost atât de nesuferită. Şi a fost prima oară când şi-au spus pe numele de botez, căci la şcoală nimeni nu făcea aşa.

Prinţul descuie uşa şi coborâră cu toţii scările; trei dintre ei cu săbiile scoase, iar Jill cu cuţitul în mână. Servitorii dispăruseră, iar încăperea impozantă de la picioarele scărilor, care duceau la camerele Prinţului, era pustie. Lămpile cenuşii şi lugubre ardeau în continuare, iar la lumina lor au putut străbate galerie după galerie şi au putut coborî scări după scări. Zgomotele din afara castelului nu se mai auzeau atât de bine aici, cum se auziseră în camera de deasupra; în casă, totul era în continuare mort şi pustiu. Abia când au dat colţul şi au pătruns în sala imensă de la parter s-au întâlnit şi cu primul Om-de-pământ — o creatură grasă şi albicioasă, cu o faţă ca de porc, care înfuleca de zor resturile de mâncare de pe mese. Cu un guiţat ca de porc, a tulit-o sub o banchetă, trăgându-şi coada lungă la ţanc, ca să nu i-o prindă Puddleglum. Pe urmă, o zbughi afară pe uşa din capătul sălii, prea iute pentru a mai putea fi prins din urmă.

Din sală, au ieşit în curte. Jill, care în vacanţă urmase cursuri de călărie, tocmai sesizase mirosul de grajd (ce plăcut, sănătos şi primitor e să simţi mirosul ăsta într-un loc ca Tărâmul Adâncurilor), când Eustace zise:

— Sfinte Sisoe! Ia uitaţi-vă la asta!

O rachetă minunată se ridicase de undeva din spatele zidurilor castelului, împrăştiindu-se în stele verzi.

— Artificii! făcu Jill, nedumerită.

— Da, spuse Eustace. Numai să nu-ţi închipui că oamenii ăştia de sub pământ le-ar arunca doar aşa, de distracţie. Trebuie să fie vreun semnal.

— Care sunt sigur că pentru noi nu miroase a bine, zise Puddleglum.

— Prieteni, li se adresă Prinţul, când te îmbarci într-o aventură ca asta trebuie să-ţi iei gândul de la speranţe şi temeri, căci altminteri şi moartea şi eliberarea vor veni

amândouă prea târziu, pentru a-ţi mai salva onoarea şi raţiunea. Ehei, frumuseţile mele! (Deschidea uşa grajdului.) Hei, vere! Cuminte, Tăciune-negru! Uşurel, Fulg-de-nea! Cum era să uit eu de voi?!

Amândoi caii erau înspăimântaţi de luminile stranii şi de zgomote. Jill, care fusese atât de fricoasă când trebuise să se strecoare prin gaura neagră dintre cele două peşteri, a intrat inimoasă în grajd, printre animalele care dădeau din picioare şi nechezau sforăitor, ajutându-l pe Prinţ să înşeueze şi să înhame caii. Ce minunat arătau, când au ieşit din curte, scuturând din cap. Jill călărea pe Fulg-de-nea, avându-l în spate pe Puddleglum. Eustace era în spatele Prinţului, pe Tăciune-negru. Pe urmă, în tropot de copite, au ieşit călare pe poarta principală, ajungând pe stradă.

— Bine că nu prea există pericol de incendiu, remarcă Puddleglum, arătând spre dreapta. Acolo, la nici o sută de metri, apa clipocea, izbindu-se de zidurile caselor.

— Curaj! zise Prinţul. Drumul coboară abrupt. Apa a urcat doar până la jumătatea celui mai înalt deal din cetate. Deşi, iniţial, a ajuns atât de sus, se poate foarte bine ca nivelul să nu mai crească. Mie mi-e mult mai teamă de ăştia — făcu el, şi arătă cu sabia spre un Om-de-pământ mătăhălos, cu colţi de mistreţ, urmat de alţi şase la fel, care tocmai ţâşniseră de pe o stradă laterală, păşind în umbra caselor, unde nimeni nu-i putea vedea.

Prinţul mergea în faţă, mereu în direcţia luminii roşii şi strălucitoare, însă un pic spre stânga. Planul lui era să ocolească focul (dacă era într-adevăr un foc), mergând pe teren înalt, cu speranţa de a găsi poate drumul spre noile săpături. Spre deosebire de ceilalţi trei, el aproape că se amuza. Fluiera, călărind, şi cânta crâmpeie dintr-o veche baladă despre Corin Pumn-de-fier din Archenland. Adevărul e că se bucura atât de mult că scăpase de lunga vrajă, încât toate primejdiile i se păreau o joacă în comparaţie cu chinurile dinainte. Celorlalţi însă călătoria asta li se părea de-a dreptul sinistră.

Din spate, se auzea zgomot de corăbii care se ciocneau, într-o îmbulzeală neînchipuită, şi huruit de clădiri care se năruiau. Deasupra se vedea pata aceea imensă de lumină fantomatică, pe acoperişul Lumii Adâncurilor. În faţă, strălucirea misterioasă, care nu se mărea parcă deloc. Din aceeaşi direcţie,

venea un vacarm continuu de ţipete, urlete, mieunaturi, râsete, schelălăieli şi mugete; artificii de tot felul ţâşneau în văzduhul negru. Nimeni n-avea habar care le era rostul. În jurul lor, foarte aproape, cetatea era parţial luminată de strălucirea roşie şi, parţial, de foarte diferita lumină ce venea de la lămpile sinistre ale gnomilor. În multe locuri, însă, nu pătrundea nici una dintre aceste lumini, iar acolo era o beznă ca smoala. Şi din toate aceste locuri, ieşeau furişându-se siluetele Oamenilor-de-pământ, cu ochii pironiţi pe călători, dar încercând mereu să nu fie văzuţi. Feţe mari şi feţe mici, ochi imenşi ca nişte ochi de peşti şi ochi micuţi ca la urşi. Pene şi ţepi, coarne şi colţi, nasuri ca nişte curele şi bărbii atât de lungi de ziceai că sunt bărbi. Când şi când, se întâmpla ca vreun grup să se mărească prea mult, sau să vină prea aproape. În momentul acela, Prinţul agita sabia sus şi se prefăcea că vrea să-i atace. Iar creaturile, cu tot soiul de zbierete, scheunături şi cloncănituri se pierdeau în întuneric.

După ce au urcat, însă, nenumărate trepte dispuse pieptiş şi au lăsat mult în urmă potopul, ieşind aproape din oraş pe partea dinspre uscat, situaţia a început să devină mai gravă. Ajunseseră acum aproape de strălucirea roşie şi cam la acelaşi nivel cu ea, deşi tot nu puteau vedea prea bine despre ce era vorba, însă la lumina ei, îşi puteau desluşi mai bine duşmanii. Sute — poate câteva mii chiar — de gnomi veneau înspre ei. O făceau, însă, deplasându-se cu zvâcniri şi întreruperi, iar ori de câte ori se opreau, se întorceau şi se uitau la călători.

— Alteţă, dacă mi-ai cere părerea, zise Puddleglum, ţi-aş spune că tipii ăştia au de gând să ne taie calea.

— La asta mă gândeam şi eu, Puddleglum, spuse Prinţul. Ne-ar fi imposibil să ne croim drum printr-o asemenea puzderie. Ia ascultaţi! Haide să călărim înainte până la casa de colo. Şi cum ajungem, te şi piteşti în umbra ei. Domniţa şi cu mine vom mai face câţiva paşi. Sunt sigur că păcătoşii ăştia se vor lua după noi; vin cu duiumul în urma noastră. Când or să treacă pe lângă tine, încearcă cu braţele tale lungi să prinzi pe unul de viu. O să ne străduim să aflăm de la el ce au cu noi sau să ne povestească de ce se comportă aşa.

— Dar dacă ăilalţi se năpustesc la noi să-l salveze pe cel pe care l-am prins, zise Jill, cu glasul nu atât de sigur pe cât şi-ar fi dorit ea.

— În cazul ăsta, Domniţă, zise Prinţul, ne vei vedea murind în luptă în jurul tău, şi nu-ţi va mai rămâne decât să-ţi încredinţezi sufletul în mâinile lui Aslan. Haide, bunule Puddleglum.

Omul-bălţilor coborî de pe cal, strecurându-se în umbră, iute ca o pisică. Ceilalţi, timp de câteva secunde cumplite continuară să meargă înainte. După care, brusc, în spatele lor izbucni o serie de urlete înfiorătoare, combinate cu glasul familial al lui Puddleglum, care spunea:

— Haide, termină! Urli fără să fi păţit nimic, ori vrei să păţeşti ceva, zi? Parcă ai fi un porc înjunghiat.

— Vânătoarea a reuşit, exclamă Prinţul, întorcându-l în loc pe Tăciune-negru şi venind înapoi spre colţul casei. Eustace, zise el, fii bun şi treci în faţă pe Tăciune-negru. După care descălecă, toţi trei privind în tăcere cum Puddleglum îşi scotea captura la lumină. Era un gnom mititel ca vai de lume, doar de vreun metru înălţime. Avea un fel de moţ, ca o creastă de cocoş (doar că foarte tare) în creştetul capului, nişte ochişori roz, o gură şi o bărbie atât de mari şi de rotunde, încât semăna la faţă cu un hipopotam pitic. Dacă n-ar fi fost la o asemenea ananghie, ar fi pufnit în râs văzându-l.

— Măi, Omule-de-pământ, spuse Prinţul, stând deasupra lui, cu vârful sabiei lângă gâtul prizonierului, dacă spui tot, ca un gnom de treabă, îţi dăm drumul. Dacă faci pe nemernicul cu noi, eşti un Om-de-pământ mort. Bunule Puddleglum, cum să vorbească dacă îi ţii gura strâns închisă?!

— Da, dar aşa nici nu muşcă, replică Puddleglum. Dacă aş fi avut mâini din alea molatice şi neputincioase cum aveţi voi oamenii (dacă Alteţa ta îmi îngăduie să spun), aş fi fost acum plin de sânge. Dar până şi Oamenii-bălţilor se satură să tot fie morfoliţi.

— Băiete, îi zise Prinţul gnomului, dacă mai muşti o dată, mori cu zile. Lasă-l să deschidă gura, Puddleglum.

— Uu-ii-ii, guiţă Omul-de-pământ, daţi-mi drumul, daţi-mi drumul. Nu sunt eu de vină. N-am făcut eu.

— Ce anume n-ai făcut tu? întrebă Puddleglum.

— Păi, ceea ce zic Domniile voastre că am făcut, răspunse pocitania.

— Spune-mi cum te cheamă, zise Prinţul, şi ce tot învârtiţi voi, Oamenii-de-pământ, astăzi?

— Oh, vă rog, Domniile voastre, vă rog frumos, milostiviţi-vă, scheună gnomul. Promiteţi-mi că nu-i veţi spune Preamăritei Împărătese nimic din ce vă voi povesti.

— Preamărita Împărăteasă, cum îi zici tu, replică Prinţul cu fermitate, a murit. Eu am omorât-o.

— Ce?! strigă gnomul absolut consternat, căscându-şi gura caraghioasă tot mai mare şi mai mare. A murit?! Vrăjitoarea a murit? De mâna Domniei tale? Trase un oftat de uşurare şi adăugă: Păi, înseamnă că Domnia ta ne eşti prieten!

Prinţul îşi trase înapoi sabia cam cu un centimetru. Puddleglum îi dădu voie pocitaniei să se aşeze în capul oaselor. Gnomul privi de jur-împrejur la cei patru călători, cu ochii aceia roşietici şi scânteietori, chicoti de vreo două ori şi începu să povestească.

14. STRĂFUNDURILE LUMII

Numele meu este Golg, zise gnomul. Şi am să povestesc Domniilor voastre tot ce ştiu. Cam cu o oră în urmă, ne vedeam cu toţii de treabă — de treaba ei, mai bine zis — trişti şi tăcuţi, cum am făcut-o zi de zi, de atâta amar de ani. Când, deodată, am auzit un huruit şi o bubuitură groaznică. Fiecare şi-a zis atunci în gând: de-atâta vreme n-am mai auzit un cântec sau o melodie de dans, nu mi-a răsunat în urechi nici o petardă; ce-o fi cu zgomotul ăsta? Şi fiecare îşi spune în sinea lui: Păi, sigur că da, am fost vrăjit. După care fiecare se dezmeticeşte: de ce naiba car eu greutatea asta; păi, nu vreau s-o car mai departe: uite-aşa. Şi ne azvârlim cu toţii sacii, boccelele şi uneltele. Pe urmă, ne întoarcem cu toţii şi vedem imensa strălucire roşie, acolo departe. Şi fiecare îşi zice în sinea lui: "Ce-o mai fi şi asta?" Şi fiecare îşi răspunde singur: "S-a deschis o crăpătură sau o genune, iar din Adâncurile cele mari, de la vreo mie de stânjeni sub noi, vine în sus strălucirea asta caldă şi plăcută".

— Sfinte Sisoe! exclamă Eustace, mai sunt tărâmuri şi mai adânci decât ăsta?

— Oh, da, Onorate domn, zise Golg. Locuri frumoase; ceea ce noi numim Ţinutul Bism. Ţara asta unde ne aflăm acum, ţara Vrăjitoarei, este ceea ce noi numim Ţinuturile mijlocii. Sunt mult

prea apropiate de suprafaţă ca să fie pe gustul nostru. Pfui! E ca şi cum ai trăi sus, la suprafaţă. Vedeţi voi, noi toţi suntem nişte bieţi gnomi din Bism, pe care Vrăjitoarea i-a chemat sus, prin farmece, ca să muncească pentru ea. Şi uitasem cu desăvârşire de ţara noastră, până ce nu s-a produs huruitul acela, iar vraja s-a destrămat. Habar nu mai aveam cine eram sau de unde veneam. Nu puteam face sau gândi decât ceea ce ne vâra ea în cap. Or, în toţi anii ăştia ne-a intoxicat numai cu lucruri sinistre şi lugubre. Aproape că şi uitasem să mai glumesc sau să mai dansez, însă în clipa în care s-a auzit bubuitura şi s-a deschis genunea, iar marea a început să crească, totul ne-a revenit în memorie. Şi, fireşte, ne-am pornit cu toţii, cât am putut noi de repede, spre despicătura aceea, ca să coborâm jos, acasă. Îi vedeţi şi voi acolo lansând rachete şi stând în cap de bucurie. Şi v-aş fi foarte recunoscător, Domniilor voastre, dacă m-aţi lăsa şi pe mine să mă duc la ei.

— E pur şi simplu minunat, zise Jill. Mă bucur că, tăind capul Vrăjitoarei, i-am eliberat pe gnomi, dar şi pe noi totodată. Şi ce bucurie că, de fapt, nu sunt oribili şi posomorâţi, cum în realitate nici Prinţul nu era — adică, aşa cum ni s-a părut nouă atunci.

— Toate bune şi frumoase, Pole, zise Puddleglum cu prudenţă. Numai că gnomii ăştia nu arătau ca nişte tipi care ştergeau putina. Dacă vrei opinia mea, mie mi s-a părut că arătau mai degrabă ca nişte formaţii militare. Uită-te în ochii mei, domnule Golg, şi jură că nu vă pregăteaţi de luptă?

— Sigur că ne pregăteam de luptă, Domnia ta, spuse Golg. Vedeţi voi, noi nu ştiam că Vrăjitoarea murise. Ne gândeam că stă la pândă în castel, de unde ne poate vedea, încercam să ne fofilăm, fără să fim văzuţi. Şi, când aţi apărut voi trei, cu săbii şi cai, normal că fiecare şi-a zis în sinea lui: Uite-l, vine, fără să ştie că Domnia lui nu era de partea Vrăjitoarei. Şi eram hotărâţi să ne luptăm cu disperare şi până la moarte, decât să renunţăm la speranţa de a ne întoarce în Bism.

— Pot pune mâna în foc că asta-i un gnom de treabă, zise Prinţul. Dă-i drumul, prietene Puddleglum. Cât despre mine, bunule Golg, am fost vrăjit şi eu, ca voi, aducându-mi aminte de mine abia de curând. Iar acum, mai am doar o întrebare. Ştii cumva drumul spre săpăturile alea recente, pe unde Vrăjitoarea avea de gând să scoată o armată împotriva Lumii-de- deasupra?

— Ii-ii-ii, guiţă Golg. Da, ştiu drumul acela cumplit. Vă arăt de unde începe. Nu încercaţi, însă, să mă rugaţi să va însoţesc. Mai bine mor decât să merg pe-acolo.

— De ce? întrebă Eustace, neliniştit. De ce e atât de înspăimântător?

— E prea aproape de lumea de afară, spuse Golg, înfiorându-se. Ăsta e lucrul cel mai oribil pe care ni l-a făcut Vrăjitoarea. Urma să ne scoată la suprafaţă — sus, afară. Se zice că acolo nu există acoperiş; doar o pustietate oribilă şi imensă numită cer. Iar săpăturile sunt atât de avansate, încât cu câteva lovituri de hârleţ poţi ieşi afară. Nu m-aş încumeta nici în ruptul capului să mă duc acolo.

— Urrraaa! Extraordinar! strigă Eustace.

Iar Jill spuse:

— Să ştii că nu-i deloc oribil acolo sus. Nouă ne place. Trăim acolo.

— Ştiu că voi, cei din Lumea-de-deasupra trăiţi acolo, spuse Golg. Însă mi-am închipuit că asta se datorează faptului că n-aţi putut găsi calea de acces spre adâncurile pământului. Nu se poate să vă placă aşa ceva — să vă târâţi de colo-colo ca muştele pe cupola lumii!

— Ce-ar fi să ne arăţi drumul chiar acum? zise Puddleglum.

— Bună idee, strigă Prinţul.

Şi întregul grup se puse în mişcare. Prinţul se urcă la loc în şa, Puddleglum se cocoţă pe cal, în spatele lui Jill, iar Golg se postă în faţă, deschizându-le drumul, în timp ce mergea, striga în gura mare vestea cea bună că Vrăjitoarea murise şi că cei patru, veniţi din Lumea-de-deasupra, nu erau nicidecum periculoşi. Iar cei care îl auzeau, strigau şi ei altora marea bucurie, astfel încât în câteva minute întreaga Împărăţie a Adâncurilor răsuna de ţipete şi urale, iar gnomii cu sutele şi cu miile, ţopăind, dându-se roată peste cap, stând în mâini, jucând capra şi aruncând pocnitori şi petarde imense, se îngrămădeau în jurul celor doi cai: Tăciune-negru şi Fulg- de-nea. Iar Prinţul a trebuit să repete pe puţin de zece ori povestea vrăjirii şi a eliberării lui.

În felul acesta, au ajuns la marginea genunii. Măsura în lungime cam nouăzeci de metri, iar în lăţime poate vreo şaizeci de metri. Au descălecat de pe cai şi s-au apropiat de margine, să privească în jos. O căldură puternică i-a izbit drept în faţă,

combinată cu un miros pentru ei necunoscut. Un miros greu, tăios şi iritant, care te făcea să strănuţi. Străfundurile genunii erau atât de strălucitoare, încât iniţial i-au orbit şi n-au mai fost în stare să vadă nimic. Când s-au mai obişnuit cu străluminarea aceea intensă, au putut desluşi parcă un râu de foc, iar pe malurile acelui râu un fel de lunci şi de dumbrăvi de o sclipire insuportabil de arzătoare — deşi în comparaţie cu râul păreau pale. Nuanţe de albastru, roşu, verde şi alb amestecate alandala; un vitraliu de foarte bună calitate, în care bate soarele tropical la amiază ar putea avea cam acelaşi efect, în jos, pe malurile accidentate ale prăpastiei, aidoma unor muşte negre în contrast cu lumina aceea scânteietoare, coborau anevoios sute de Oameni-de-pământ.

— Domniile voastre, zise Golg (şi, când se întoarseră să se uite la el, câteva minute văzură negru în faţa ochilor, fiind orbiţi de strălucirea din adâncuri). Ce-ar fi să veniţi jos cu noi, în Bism? Aţi fi mai fericiţi acolo, decât sus în ţara aia a voastră rece, neprotejată şi dezgolită. Sau măcar haideţi jos, într-o scurtă vizită.

Jill era sigură că ceilalţi n-aveau să îmbrăţişeze o asemenea idee. Spre groaza ei, îl auzi pe Prinţ spunând:

— Pe cuvântul meu, prietene Golg, tare aş înclina să vin jos cu tine, deoarece cred că e o aventură minunată şi se prea poate ca nici un muritor să nu mai fi fost vreodată în Bism sau să nu mai aibă vreodată ocazia să meargă acolo. Şi nu ştiu cum aş suporta, în anii ce vor veni, să-mi amintesc că mi-a stat cândva în puteri să scrutez străfundurile Pământului, dar că am renunţat. Dar oamenii pot trăi acolo? Nu cumva trebuie să înoţi prin râul de foc?

— Oh, nu, Domnia ta. Noi, nu. Doar salamandrele trăiesc în foc.

— Ce fel de animal e salamandra asta a voastră? întrebă Prinţul.

— Greu să v-o descriu, Domnia ta, zise Golg. Asta fiindcă salamandrele sunt atât de incandescente, încât nici nu te poţi uita la ele. Dar seamănă foarte mult cu nişte mici balauri. Vorbesc cu noi din foc. Sunt foarte iscusite la limbă: foarte deştepte şi elocvente.

Jill aruncă o privire spre Eustace. Era sigură că lui îi surâdea şi mai puţin decât ei ideea de a-şi da drumul în jos în prăpastie. I

se înmuiară picioarele, văzând cât era de schimbat la faţă. Semăna mai degrabă cu Prinţul, decât cu Scrubb cel de la Şcoala Experimentală. Căci toate aventurile şi peripeţiile trăite cu Regele Caspian îi reveneau acum în minte.

— Înălţimea ta, zise el. Dacă vechiul meu prieten, Pişpirici, Şoarecele, ar fi aici, ar spune că nu putem refuza să ne aventurăm în Bism, fără ca onoarea noastră să nu fie grav ştirbită.

— Acolo jos, zise Golg, v-aş putea arăta aur, argint şi diamante veritabile.

— Vax! exclamă Jill cu grosolănie. De parcă n-am şti că aici chiar suntem sub cele mai adânci mine.

— Da, continuă Golg. Am auzit şi eu de scrijeliturile alea micuţe în crusta Pământului, pe care voi, Locuitorii de sus, le numiţi mine. Însă în mine nu găseşti decât aur mort, argint mort, nestemate moarte. Jos, în Bism, sunt vii şi cresc. Am să vă culeg acolo buchete de rubine pe care le puteţi mânca şi am să va fac suc de diamante. N-o să vă mai trebuiască să puneţi mâna pe comorile voastre reci şi moarte din minele alea de la suprafaţă, după ce aţi gustat echivalentele lor vii, în Bism.

— Tatăl meu a fost până la Capătul Lumii, zise Rilian, gânditor. Ce minunat ar fi dacă fiul lui s-ar duce până în Străfundurile Lumii!

— Dacă înălţimea ta doreşte să-şi mai găsească tatăl în viaţă, ceea ce eu cred că aşa e, zise Puddleglum, e timpul să ne pornim spre drumul care duce la săpături.

— Da, iar eu una nu cobor acolo jos în nici un chip, adăugă Jill.

— Păi, dacă Domniile voastre sunt într-adevăr hotărâte să se întoarcă în Lumea-de-deasupra, zise Golg, să ştiţi că o porţiune a drumului aceluia e ceva mai joasă decât aici. Şi poate, dacă apele continuă să se ridice...

— Oh, vă rog, vă rog din suflet, vă rog mult, haideţi să mergem! îi imploră Jill.

— Din păcate, cred că are dreptate, zise Prinţul, oftând adânc. Însă voi regreta toată viaţa că n-am fost în Ţinutul Bism.

— Vă rog! se milogi Jill.

— Pe unde-i drumul? întrebă Puddleglum.

— Sunt felinare până acolo, zise Golg. Domnia ta poate zări unde începe drumul: acolo, pe cealaltă parte a prăpastiei.

— Şi cât timp vor sta aprinse felinarele? se interesă Puddleglum.

În acea clipă, un glas şuierat şi arzător, ca vocea Focului însuşi (s-au întrebat după aceea dacă nu fusese glasul unei salamandre), s-a ridicat ţiuind din adâncurile Ţinutului Bism.

— Repede! Repede! Repede! Treceţi pe stânci, treceţi pe stânci, treceţi pe stânci! zicea glasul. Despicătura se închide. Se închide. Se închide. Repede! Repede!

Şi, în acelaşi timp, cu nişte trosnituri şi pocnituri ce-ţi spărgeau urechile, stâncile se mişcară. Sub ochii lor, genunea se îngusta. Din toate părţile, gnomi sosiţi în ultima clipă se năpusteau înăuntru. Nu mai aveau răbdare să coboare pe stâncile înalte. Se aruncau pur şi simplu cu capul în jos şi, ori fiindcă din străfunduri sufla în sus o rafală foarte puternică de aer fierbinte, ori din cine ştie ce alt motiv, se vedeau plutind în hău, ca nişte frunze. Numărul lor era tot mai mare, până ce negreala trupurilor, ca o masă aproape compactă, ajunse să blocheze vederea spre râul de foc şi crângurile de nestemate vii.

— Rămas-bun, Domniile voastre. Am plecat, strigă Golg, şi sări în gol.

În urma lui mai rămăseseră doar câţiva. Genunea era acum doar cât un pârâu. După aceea, s-a făcut îngustă cât fanta unei cutii de pilule. Iar apoi, n-a mai fost decât ca un fir foarte strălucitor. Pe urmă, ca un şoc produs parcă de ciocnirea a mii de vagoane mari, buzele de stâncă s-au închis. Mirosul acela fierbinte şi înnebunitor s-a risipit. Călătorii se aflau singuri în lumea subpământeană, care acum li se părea mai întunecoasă decât înainte. Pale, difuze şi lugubre, felinarele arătau încotro se afla drumul.

— Uite ce e, pun pariu pe ce vreţi voi că am zăbovit prea mult, zise Puddleglum, însă oricum putem încerca. Felinarele alea se vor stinge în cinci minute, vedeţi voi.

Îmboldiră caii la un galop uşor şi porniră tropăind zgomotos, pe drumul slab luminat. Imediat însă dădură de un coborâş. Dacă n-ar fi văzut, pe cealaltă parte a văii, cum felinarele urcau în continuare, pierzându-se în depărtare, ar fi crezut că Golg îi îndrumase greşit, însă în fundul văii, felinarele luminau o apă în mişcare.

— Grăbiţi-vă, strigă Prinţul.

Şi o luară în galop la vale. Cinci minute să mai fi trecut şi jos ar fi fost cumplit, căci fluxul umplea valea ca un scoc de moară, iar dacă s-ar fi pus problema de înotat, caii n-ar fi putut răzbi. Acum însă, apa avea doar vreo jumate de metru şi, deşi le şfichiuia cailor picioarele, au ajuns cu bine în cealaltă parte.

Au început apoi să urce povârnişul anevoios, fără să vadă nimic în faţă, decât felinarele pale ce urcau şi urcau cât vedeai cu ochii. Când au întors privirea, au văzut o mare întindere de apă. Toate dealurile din Împărăţia Adâncurilor erau acum insule, şi doar pe aceste insule mai continuau să ardă felinare. În fiecare clipă, câte o lumină îndepărtată se stingea. Curând, pretutindeni avea să domnească o beznă adâncă, în afară de drumul pe care mergeau ei; iar în urma lor, chiar la vale, cu toate că nici un felinar nu se stinsese încă, lumina lor strălucea pe întinderea de apă.

Deşi aveau toate motivele să se grăbească, totuşi caii nu puteau merge la nesfârşit fără nici un pic de odihnă. Aşa că au făcut un popas; în tăcerea din jur, se auzea clipocitul apei.

— Mă întreb dacă pe cum îl cheamă — Moş Timpul — l-a acoperit deja puhoiul?! zise Jill. Şi pe toate jivinele alea ciudate, care dormeau.

— Nu cred, erau mai sus decât suntem noi aici, zise Eustace. Ai uitat cât a trebuit să tot coborâm ca să ajungem la Marea-fără-soare? Nu cred că apa a pătruns în grota unde zace Moş Timpul.

— Cum o fi o fi, spuse Puddleglum. Pe mine mă preocupă mai mult felinarele de pe drumul ăsta. Par cam bolnăvicioase, nu vi se pare?

— Aşa au fost mereu, zise Jill.

— Aha, confirmă Puddleglum. Dar acum sunt parcă mai verzi.

— Vrei să spui, cumva, că ai impresia că se vor stinge? strigă Eustace.

— Păi, nu ştiu cum funcţionează, dar nu te poţi aştepta să ardă la nesfârşit, replică Omul-bălţilor. Dar să nu ne demoralizăm, Scrubb. N-am pierdut apa din ochi nici o clipă, să ştii, şi nu cred că nivelul ei va creşte atât de repede ca până acum.

— Slabă consolare, prietene, zise Prinţul. Ce ne facem dacă nu mai putem ieşi de aici?! Vă cer iertare tuturor. Sunt întru

totul de blamat pentru mândria şi fantezia care ne-au făcut să zăbovim la gura Ţinutului Bism. Acum, hai să dăm bice cailor.

În ora care a urmat, Jill a avut uneori senzaţia că Puddleglum nu se înşelase în privinţa lămpilor, iar alteori s-a gândit că doar i se năzărea ei. Între timp, relieful se schimbase. Tavanul lumii subpământene era acum atât de aproape, încât şi la lumina aceea mohorâtă îl putea zări foarte distinct. Iar de o parte şi de cealaltă, pereţii imenşi şi stâncoşi ai Împărăţiei Adâncurilor se apropiau tot mai mult. Drumul, de fapt, îi ducea în sus într-un tunel abrupt. Începură să treacă pe lângă hârleţe lopeţi, roabe şi alte unelte ce dovedeau că săpătorii fuseseră de curând la lucru. Dacă ai fi putut avea certitudinea că exista şansa de a ieşi la suprafaţă, toate uneltele astea ar fi fost un mare motiv de veselie. Însă gândul de a intra într-o gaură, care se strâmta din ce în ce mai mult, fiind tot mai greu să te întorci înapoi, era nespus de neplăcut.

În cele din urmă, tavanul a ajuns atât de jos, încât Puddleglum şi Prinţul s-au izbit cu capul de el. Au descălecat şi au luat caii de căpăstru. Drumul era accidentat aici, aşa că trebuiau să umble cu multă grijă. Aşa s-a făcut că Jill a început să remarce bezna tot mai deasă. Acum, nu mai încăpea nici o îndoială. Feţele celorlalţi păreau stranii şi fantomatice în strălucirea aceea verzuie. Pe urmă, dintr-o dată (nu s-a putut abţine), Jill a scos un urlet scurt. Un felinar, următorul din faţă, s-a stins complet. Cu cel din spate s-a întâmplat la fel. Apoi, au rămas complet pe întuneric.

— Curaj, prieteni, se auzi vocea Prinţului Rilian. Indiferent dacă vom trăi sau vom muri, Aslan ne va fi stăpân pe veci.

— Aşa e, domnule, spuse şi glasul lui Puddleglum. Să nu uităm că şi capcana asta în care suntem prinşi are părţile ei bune: ne scuteşte de înmormântări.

Jill îşi ţinea gura (Dacă nu vrei ca ceilalţi să-şi dea seama cât eşti de speriat, e mult mai înţelept să procedezi aşa; vocea te trădează întotdeauna.)

— Decât să stăm înţepeniţi aici, hai mai bine să ne mişcăm, zise Eustace.

Şi când auzi tremurul din glasul lui, Jill se felicită pentru decizia de a tăcea.

Puddleglum şi Eustace mergeau în faţă, cu braţele întinse ca să nu se izbească de ceva; în urmă veneau Jill şi Prinţul, cu caii de căpăstru.

— Ei, se auzi ceva mai târziu vocea lui Eustace, ochii mei au luat-o razna sau chiar e acolo sus un petic de lumină?!

Până ce vreunul dintre ei să apuce să-i răspundă, Puddleglum strigă:

— Stop. Am ajuns la o fundătură. Şi e pământ, nu stâncă. Ce ziceai, Scrubb?

— Slavă Leului, spuse Prinţul, Eustace are dreptate. E un fel de...

— Dar nu e lumina zilei, spuse Jill. Doar un fel de lumină rece şi albastră.

— Mai bine decât nimic, nu crezi?! spuse Eustace. Putem ajunge sus până la ea?

— Dar nu-i deasupra capului, replică Puddleglum. E deasupra noastră, însă în peretele în care m-am poticnit eu. Ce-ar fi, Pole, să te cocoţi pe umerii mei şi să vezi dacă poţi ajunge până acolo?

15. DISPARIŢIA LUI JILL

De la peticul de lumină aflat acolo sus, în întunecimea unde se aflau ei, nu se desluşea nimic. Ceilalţi au putut doar auzi, şi nu vedea, eforturile lui Jill de a se cocoţa în cârca Omului-bălţilor. Adică, l-au auzit spunând: "Nu-i nevoie să-mi bagi degetele în ochi" şi: "Şi nici piciorul în gură" sau: "Asta-i culmea" şi "Aşa, te ţin eu de picioare, în felul ăsta, ai mâinile libere să te rezemi de pământ".

Pe urmă, ridicând privirea, au văzut forma neagră a capului lui Jill profilată pe acel petic de lumină.

— Ei, ia zi! strigară cu toţii, nerăbdători.

— E o gaură, se auzi glasul lui Pole. Dacă aş fi un pic mai sus, m-aş putea strecura prin ea.

— Şi ce vezi prin ea? întrebă Eustace.

— Deocamdată nu prea mult, spuse Jill. Ştii ce, Puddleglum, nu mă mai ţine de picioare. În felul ăsta, pot să mă aşez cu tălpile pe umerii tăi. Şi am să-mi menţin echilibrul sprijinindu-mă de marginea găurii.

O auziră mişcându-se, după care o bună parte din silueta ei se profilă în cenuşiul deschizăturii; de fapt, tot capul şi bustul, până la brâu.

— Ei — începu Jill, însă brusc scoase un ţipăt; dar nu un ţipăt ascuţit. Suna mai degrabă ca şi cum gura i-ar fi fost astupată sau i s-ar fi înfundat ceva în ea. După aceea, şi-a recăpătat glasul şi ţipă ca din gură de şarpe, numai că ei nu desluşeau ce spunea. În acel moment, s-au petrecut două lucruri simultan. Peticul de lumină a fost complet astupat timp de câteva secunde; şi au auzit un zgomot ca de luptă şi încăierare, combinat cu vocea Omului-bălţilor care rostea, gâfâind:

— Repede! Ajutor! Ţineţi-o de picioare. Cineva o trage în sus. Aşa! Nu, aici. Prea târziu!

Deschizătura şi lumina rece care o umplea erau acum perfect libere. Jill dispăruse.

— Jill! Jill! zbierau ei cu disperare, însă nu se auzea nici un răspuns.

— De ce dracu' n-ai ţinut-o de picioare? zise Eustace.

— Nu ştiu, Scrubb, mormăi Puddleglum. Sunt un ratat din naştere. Blestemat. Sunt blestemat să fiu cel din cauza căruia Pole moare, aşa cum am fost blestemat să mănânc din Cerbul vorbitor, la Harfang. Ceea ce nu înseamnă, fireşte, că nu e şi vina mea la mijloc.

— Nici că se putea să fim năpăstuiţi de o ruşine şi de o suferinţă mai mare, zise Prinţul. Frumos ne şade! Am trimis o domniţă curajoasă în mâinile duşmanilor, în timp ce noi am stat ca nişte laşi în urmă, teferi şi nevătămaţi.

— Nu mai vedea totul atât de negru, zise Puddleglum. Nu ştiu cât de teferi şi de nevătămaţi suntem noi aici, din moment ce riscăm să murim de foame în gaura asta.

— Oare sunt suficient de mic, încât să încap în gaura pe care a dispărut Jill? se întrebă Scrubb.

Iată ce păţise Jill în realitate. De îndată ce şi-a scos capul prin gaură, a descoperit că privea în jos, ca de la o fereastră aflată la etaj, şi nu în sus, ca printr-un chepeng. Stătuse atât de mult pe întuneric, încât la început ochii ei n-au putut percepe ce vedeau: doar că nu se uita la lumea însorită pe care şi-o dorise atât de mult s-o vadă. Aerul era cumplit de rece, iar lumina era palidă şi albastră. Se auzea, de asemenea, mult zgomot, iar prin

văzduh zburau tot felul de obiecte albe. Acesta fusese momentul când strigase în jos, spre Puddleglum, să o lase să stea în picioare, cu tălpile pe umerii lui.

După ce s-a ridicat aşa, a putut vedea şi auzi mult mai bine. Zgomotele pe care le auzise s-au dovedit a fi de două feluri: tropăitul ritmic, făcut de mai multe picioare, şi muzica a patru viori, trei flaute şi o tobă. A putut, totodată, să-şi dea seama clar unde se afla. Privea afară dintr-o gaură aflată într-un dâmb abrupt, ce cobora la vale până la un teren neted, cam la patru metri sub ea. Totul era foarte alb. O mulţime de oameni se mişca de colo-colo. Pe urmă, i s-a tăiat respiraţia! Oamenii aceia erau mici Fauni dichisiţi şi Driade cu coroniţe de frunze pe părul care le flutura la spate. Câteva clipe, i s-a părut că pur şi simplu se mişcau; după aceea, a văzut că de fapt dansau — un dans cu atât de mulţi paşi şi figuri complicate, încât îţi trebuia ceva timp să-l înţelegi. Pe urmă, a străfulgerat-o gândul că lumina aceea palidă şi albastră venea de la lună şi că materia aceea albă care acoperea pământul era, de fapt, zăpadă. Sigur că da! Pe cerul negru şi glacial de deasupra străluceau stelele. Iar chestiile acelea negre şi înalte din spatele dansatorilor erau copaci. Nu numai că reuşiseră să ajungă, în fine, în Lumea-de-deasupra, ci avuseseră chiar norocul să nimerească drept în Narnia. Jill simţea că îi vine să leşine de fericire; iar muzica — muzica aceea romantică, teribil de suavă, totuşi şi un pic cam ireală, plină de o vrajă benefică, la fel cum zdrăngănitul Vrăjitoarei fusese plin de o vrajă malefică — o umplea de încântare.

Îţi ia mult timp să povesteşti toate astea, însă fireşte că de văzut au putut fi văzute într-o clipită. Jill s-a răsucit aproape numaidecât să strige în jos spre ceilalţi: "Extraordinar! E în regulă. Am ieşit afară şi suntem acasă". Dar iată motivul pentru care n-a apucat să spună decât "Extraordinar!". În jurul dansatorilor, se învârtea un cerc de Pitici nespus de frumos înveşmântaţi; majoritatea aveau straie roşii, cu glugi îmblănite, care se terminau la vârf cu pompoane aurii, iar în picioare purtau cizme înalte, căptuşite cu blană. În timp ce se învârteau aşa, azvârleau cu sârguinţă bulgari de zăpadă. (Astea erau chestiile acelea albe pe care Jill le văzuse zburând prin aer.) Nu-i aruncau în dansatori, cum se mai întâmplă să facă în Anglia puştii nătărăi, îi aruncau printre dansatori, în perfectă sincronizare cu muzica şi cu o ţintă atât de precisă, încât nimeni

nu era atins. Acesta este Marele Dans al Zăpezii şi are loc în fiecare an în Narnia, în prima noapte cu lună, când pământul e acoperit de nea. Fireşte că este, totodată, şi o joacă, întrucât, din când în când, câte un dansator greşeşte ritmul şi se alege cu un bulgăre de zăpadă în faţă, la care toată lumea râde cu poftă; însă o echipă bună de dansatori, Pitici şi muzicanţi, poate dănţui aşa ceasuri de-a rândul, fără ca cineva să fie nimerit de vreun bulgăre de zăpadă. În nopţile frumoase, când frigul, bătaia tobelor, ţipătul bufniţelor şi lumina lunii le răscolesc sângele sălbatic de creaturi ale pădurii, făcându-l şi mai sălbatic, li se întâmplă să danseze până în zori. Păcat că nu-i puteţi vedea şi voi.

Ceea ce a oprit-o pe Jill când apucase să rostească doar "Extraordinar" a fost pur şi simplu un bulgăre de zăpadă mare şi frumos, pe care un Pitic l-a azvârlit printre dansatori, nimerind-o drept în gură.

N-a deranjat-o absolut deloc; nici douăzeci de bulgări nu i-ar fi putut strica buna dispoziţie în acel moment. Dar, oricât de fericit ai fi, ţi-e imposibil să vorbeşti cu gura plină de zăpadă. Iar când, după ce a tot scuipat şi împroşcat în jur, a putut vorbi din nou, în entuziasmul ei a uitat că ceilalţi, jos în beznă, sub ea, nu aflaseră încă vestea cea bună. S-a aplecat cât a putut de mult afară din gaură, zbierând spre dansatori:

— Ajutor! Ajutor! Suntem îngropaţi în deal. Veniţi şi săpaţi ca să ne scoateţi afară.

Narnienii, care nici măcar nu remarcaseră mica deschizătură din coasta dealului, au fost fireşte foarte surprinşi, privind întâi în câteva direcţii greşite, până să descopere de unde venea vocea aceea. Dar când au văzut-o pe Jill, au venit cu toţii în fugă spre ea, mulţi dintre ei căznindu-se să se caţăre pe dâmb, încât pe puţin zece mâini s-au întins curând spre ea. Iar Jill le-a apucat zdravăn, izbutind astfel să iasă din gaură; s-a rostogolit numaidecât la vale, cu capul în jos, după care s-a ridicat şi a zis:

— Oh, vă rog, duceţi-vă şi săpaţi acolo, să-i scoatem şi pe ceilalţi. Sunt trei persoane, în afară de cai. Iar una dintre ele este Prinţul Rilian.

Când a spus toate astea se afla deja în mijlocul unei mulţimi, căci, pe lângă dansatori, veneau în fugă acolo tot felul de făpturi care priviseră dansul şi pe care ea nu le văzuse iniţial.

Ploua cu veveriţe şi bufniţe din copaci. Aricii au venit şi ei, legănându-se, cât puteau de repede, pe picioarele lor scurte. Urşii şi bursucii se mişcau ceva mai încet. O panteră mare, foind din coadă de emoţie, a fost ultima care li s-a alăturat.

De îndată ce au priceput ce le spunea Jill, au devenit cu toţii activi.

— Hârleţe şi lopeţi, băieţi, hârleţe şi lopeţi. Haidem după unelte! au spus Piticii, zbughind-o în pădure.

— Treziţi nişte cârtiţe. Se pricep de minune la săpat. Sunt la fel de pricepute ca Piticii, a zis un glas.

— Ce-a zis despre Prinţul Rilian? s-a interesat altă voce.

— Ssst! a făcut Pantera. Biata copilă aiurează, ceea ce nici nu-i de mirare, dacă s-a rătăcit în măruntaiele dealului. Nici nu mai ştie ce vorbeşte.

— Aşa e, a zis un Urs bătrân. Păi, cum să spună ca Prinţul Rilian e cal!

— Ba nu, n-a zis aşa, l-a contrazis o Veveriţă, tare dezgheţată.

— Ei na, ba a zis, a spus alta, şi mai obraznică.

— E perfect ad-d-d-evărat. Nu f-f-f-iţi proşti, spuse Jill.

Vorbea aşa, fiindcă acum îi clănţăneau dinţii de frig.

Numaidecât, una dintre Driade a înfăşurat-o cu o pelerină îmblănită, aruncată de unul dintre Pitici, când se năpustise să-şi ia uneltele de săpat, iar un Faun îndatoritor a pornit tropăind printre copaci spre un loc unde Jill vedea un foc la gura unei peşteri, să-i aducă ceva cald de băut. Dar până să se întoarcă, toţi Piticii şi-au făcut din nou apariţia, cu cazmale şi târnăcoape, şi s-au repezit să atace coasta dealului. Pe urmă Jill a auzit nişte strigate:

— Hei! Ce te-a apucat? Lasă sabia aia! Şi:

— Măi tinere, termină cu prostiile! Şi:

— Ce rău e ăsta mic!

Jill a dat fuga spre gaura din deal şi n-a mai ştiut dacă să râdă sau să plângă, când a văzut faţa lui Eustace, foarte palidă şi murdară, răsărind din bezna dinăuntru, iar pe urmă mâna lui Eustace agitând sabia, cu care încerca să împungă pe oricine se apropia de el.

Căci, desigur, ultimele câteva minute fuseseră pentru Eustace cu totul altfel decât pentru Jill. O auzise pe Jill ţipând şi o văzuse dispărând în necunoscut. La fel ca Prinţul şi

Puddleglum, crezuse şi el că o înhăţaseră nişte duşmani. Iar de acolo, de jos, n-avea cum vedea că lumina aceea palidă şi albăstruie venea de la lună. Credea că gaura ducea doar în altă grotă, luminată de vreo fosforescenţă fantomatică şi plină de cine ştie ce creaturi rele ale Împărăţiei Adâncurilor. Aşa că, atunci când a izbutit să-l convingă pe Puddleglum să-l lase să i se suie în cârcă, a făcut în realitate un gest de mare curaj. Ceilalţi doi s-ar fi oferit ei primii, numai că gaura era prea strâmtă şi nu puteau încăpea prin ea. Eustace era ceva mai mare şi mult mai neîndemânatic decât Jill, şi, de aceea, atunci când a vrut să se uite afară, a dat cu capul de partea de sus a găurii, trezindu-se cu o mică avalanşă de zăpadă peste faţă. Iar când a putut vedea din nou şi a văzut vreo zece făpturi venind în goana mare spre el, nu-i de mirare că a încercat să-i respingă cu sabia.

— Încetează, Eustace, încetează, strigă Jill. Sunt toţi prieteni. Nu vezi?! Am ieşit în Narnia. Totul e în regulă.

Şi atunci Eustace a văzut într-adevăr şi şi-a cerut scuze în faţa Piticilor (iar Piticii au zis că nu făcea nimic); zeci de mâini pitice, groase şi păroase l-au ajutat să iasă la suprafaţă, aşa cum o ajutaseră şi pe Jill cu câteva minute mai înainte. Pe urmă, Jill s-a cocoţat pe dâmb şi, vârându-şi capul în deschizătura neagră le-a strigat celor dinăuntru vestea cea bună. Când se întorcea să plece, l-a auzit pe Puddleglum mormăind:

— Ah, biata Pole. Chestia asta de la sfârşit a dat-o gata. Aiurează, săraca. A început să aibă vedenii.

Jill s-a dus lângă Eustace, şi-au dat mâna şi au tras adânc în piept aerul pur al nopţii. Lui Eustace i-au adus o pelerină groasă, iar amândurora ceva cald de băut. În timp ce sorbeau din căni, Piticii curăţaseră deja zăpada şi smocurile de iarbă de pe o fâşie din jurul găurii iniţiale, iar acum târnăcoapele şi cazmalele săltau şi izbeau cu voioşie, la fel ca şi picioarele Faunilor şi ale Driadelor, când dănţuiau în urmă cu zece minute. Doar zece minute! Şi totuşi lui Jill şi lui Eustace li se părea că toate primejdiile prin care trecuseră în bezna de dedesubt, căldura şi atmosfera sufocantă de sub pământ nu fuseseră decât un vis urât. Aici afară, în frig, cu luna şi stelele acelea uriaşe pe cer (stelele narniene sunt mai aproape decât stelele din lumea noastră) şi cu chipurile blânde şi joviale din jur, nu-ţi prea mai venea să crezi că Împărăţia Adâncurilor există aievea.

Înainte de a-şi termina băuturile calde şi gustoase, îşi făcuseră apariţia vreo zece cârtiţe, proaspăt trezite şi încă foarte somnoroase, nu prea încântate de ce li se întâmpla. Însă, de îndată ce au înţeles despre ce era vorba, s-au pus şi ele pe treabă. Până şi Faunii s-au făcut utili, cărând pământul cu roaba, iar Veveriţele jucau şi ţopăiau încolo şi încoace foarte emoţionate şi agitate, deşi Jill n-a izbutit să-şi dea seama ce-şi închipuiau ele că făceau. Urşii şi Bufniţele se mulţumeau să dea sfaturi şi îi tot întrebau pe copii dacă n-ar vrea să intre în grotă (acolo unde văzuse Jill focul aprins), ca să se încălzească şi să mănânce ceva. Însă copiii nu voiau să se ducă fără să-şi vadă prietenii eliberaţi de sub pământ.

Nimeni din lumea noastră n-ar fi în stare să facă o treabă ca asta, aşa cum o fac Piticii şi Cârtiţele vorbitoare în Narnia; însă, desigur, pentru Cârtiţe şi Pitici asta nu e muncă. Lor le place să sape. Aşadar, nu le-a luat mult până ce au reuşit să sape o mare deschizătură neagră în coasta dealului. Şi în lumina lunii, din bezna de dedesubt — ce cumplit ar fi fost dacă lumea n-ar fi ştiut cine e înăuntru — a ieşit, mai întii, silueta deşirată, cu picioare lungi şi pălărie ţuguiată, a Omului-bălţilor, iar după aceea, ţinând cei doi cai de căpăstru, s-a ivit şi Prinţul Rilian.

Când a apărut Puddleglum, din toate părţile au izbucnit strigăte: "Ei, e un Om-al-bălţilor — măi, să fie, e bătrânul Puddleglum — bătrânul Puddleglum din Bălţile de răsărit — ce-ai făcut Puddleglum? — dacă ai şti câtă lume a pornit în căutarea ta — Lordul Bunilă a pus peste tot afişe, în care se oferă recompense cui ştie ceva despre tine!" Însă toate exclamaţiile astea au amuţit într-o clipă, cum se întâmplă cu gălăgia din dormitorul de la cămin, când directorul bagă capul pe uşă. Căci acum îl vedeau pe Prinţ.

Nimeni nu s-a îndoit vreo secundă de identitatea lui. Erau acolo nenumărate Animale, Driade, Pitici şi Fauni, care îl ştiau dinainte de a fi vrăjit. Ba unii dintre cei bătrâni îşi aminteau chiar cum arăta tatăl lui, Regele Caspian, când era tânăr, şi se mirau ce asemănare era între ei. Însă eu cred că l-ar fi recunoscut oricum. Deşi era palid de la lunga sa întemniţare în Împărăţia Adâncurilor, îmbrăcat în negru, prăfuit, ciufulit şi obosit, avea un aer inconfundabil. Expresia pe care o vezi la toţi regii adevăraţi ai Narniei, care domnesc prin voia lui Aslan şi

stau pe tronul lui Peter, Marele Rege, din palatul de la Cair Paravel.

Instantaneu, toţi şi-au descoperit creştetul şi au îngenuncheat; în clipa următoare, lui Jill i-au dat lacrimile, văzându-i pe toţi cum ovaţionează şi strigă de bucurie, cum ţopăie şi dănţuie, cum îşi dau mâna, se sărută şi se îmbrăţişează fericiţi. Misiunea lor de căutare meritase toate chinurile pe care le înduraseră.

— Rogu-te, înălţimea ta, zise cel mai bătrân dintre Pitici, am încercat să pregătim nişte bucate pentru când urma să se încheie dansul zăpezii...

— Cu multă plăcere, taică, zise Prinţul. Căci nicicând n-a existat Prinţ, Cavaler, Boier sau Urs care să fie mai înfometat decât suntem noi, cei patru rătăcitori.

Toată mulţimea aceea a pornit printre copaci spre peştera. Jill l-a auzit pe Puddleglum spunându-le celor care se înghesuiau în jurul lui:

— Nu, nu, povestea mea mai poate aştepta. Nu merită să discutăm despre ceea ce mi s-a întâmplat mie. Vreau să aud noutăţile. Nu încercaţi să mă menajaţi. Prefer să-mi spuneţi totul pe şleau. Regele a pierit cumva în valuri? Vreun incendiu prin pădure? Război la graniţa cu calormenii? Sau niscaiva balauri?

Şi toate făpturile au izbucnit în hohote de râs, zicând:

— Tipic pentru Oamenii-bălţilor!

Cei doi copii cădeau aproape din picioare de oboseală şi foame, însă căldura din peşteră, umbra flăcărilor dansând jucăuş pe pereţi, servantele pline de cupe, farfurii, platouri, ca într-o bucătărie de la ţară, i-au mai înviorat un pic. Totuşi, au adormit buştean în timp ce se pregătea masa. Iar cât au dormit ei, Prinţul Rilian le-a povestit toate păţaniile lui Animalelor şi Piticilor mai în etate şi cu mai multă înţelepciune. Acum toţi pricepuseră ce se întâmplase; cum o Vrăjitoare afurisită şi rea (desigur, de acelaşi soi ca şi Vrăjitoarea Albă, care adusese Iarna cea grea peste Narnia, cu multă vreme în urmă) ticluise totul, ucigând-o întâi pe mama lui Rilian şi vrăjindu-l pe Rilian. Au înţeles că Vrăjitoarea săpase exact sub Narnia, unde voia să iasă la suprafaţă şi să domnească prin intermediul lui Rilian. Iar Prinţul nici nu visase măcar, pe atunci, că ţara în care ea voia să-l facă rege (rege după nume, însă în realitate sclavul ei) era

chiar ţara lui. Iar din ce le-au povestit copiii, au înţeles că Vrăjitoarea era în cârdăşie cu uriaşii periculoşi din Harfang.

— Învăţătura pe care trebuie să o tragem de aici, înălţimea ta, a spus cel mai bătrân Pitic, este că Vrăjitoarele alea din Nord urmăresc întotdeauna acelaşi lucru, însă în fiecare veac urzesc planuri diferite pentru a-şi atinge scopul.

16. RĂUL FĂCUT E ACUM ÎNDREPTAT

Când s-a trezit a doua zi de dimineaţă şi a constatat că se afla într-o peşteră, Jill s-a gândit îngrozită că se întorsese în lumea subpământeană. Însă când a observat că stătea lungită pe un pat de ierburi moi, cu o mantie îmblănită peste ea, şi a văzut un foc jucăuş pârâind şi trosnind (ca şi cum abia ar fi fost aprins) pe o vatră de piatră, iar ceva mai încolo, soarele matinal intrând pe gura peşterii, şi-a amintit fericită tot adevărul. Avuseseră parte de o cină încântătoare, toţi laolaltă în peşteră, deşi li se cam făcuse somn, înainte ca masa să ajungă la bun sfârşit. Ştia vag că Piticii se tot foiseră în jurul focului cu nişte tigăi mai mari decât ei, în care sfârâiau nenumăraţi cârnaţi cu un miros delicios. Şi nu cârnaţi din aceia prăpădiţi, plini de pâine şi soia, ci cârnaţi adevăraţi, cu multă carne, bine condimentaţi, graşi şi doar un pic de tot arşi şi rumeniţi. Şi urmaseră, apoi, căni mari cu cremă de ciocolată bătută spumă, cartofi copţi şi castane coapte, mere coapte cu stafide înfipte în locul sâmburilor, şi pe urmă îngheţată să te mai răcoreşti după toate bunătăţile acelea servite fierbinţi.

Jill se aşeză în capul oaselor şi privi în jur. Puddleglum şi Eustace erau lungiţi nu prea departe de ea, amândoi dormind buştean.

— Hei, voi doi de-acolo! strigă Jill, în gura mare. N-aveţi de gând să vă treziţi odată?

— Şu, şu! zise o voce somnoroasă, de undeva de deasupra ei. Fii cuminţică. Trage un pui de somn. Nu face tărăboi. Bu-hu-hu!

— Păi, cred că e Pană-luminată! zise Jill, ridicând privirea spre ghemul de pene înfoiate, cocoţat pe pendula din colţul peşterii.

— Aşa-i, aşa-i, zbârnâi Bufniţa, scoţându-şi capul de sub aripă şi deschizând un ochi. Am venit cu un mesaj pentru Prinţ, pe la ora două. Veveriţele ne-au adus vestea cea bună. Un mesaj pentru Prinţ. El a plecat. Trebuie să vă duceţi şi voi. Bună ziua — şi capul dispăru din nou.

Cum se părea că nu mai există nici o speranţă de a obţine mai multe informaţii de la Bufniţă, Jill se ridică în picioare şi începu să caute prin jur, vrând să se spele şi să mănânce ceva. Însă aproape numaidecât, în peşteră intră un mic Faun tropăind pe pietre cu copitele lui de capră.

— Ah, în sfârşit te-ai trezit, Fiică a Evei, zise el. Poate n-ar strica să-l trezeşti şi pe Fiul lui Adam. Trebuie să porniţi la drum în câteva minute, iar cei doi Centauri au avut bunătatea să vă lase să călăriţi în spinarea lor, până la Cair Paravel. După care a mai adăugat cu voce joasă: Fireşte, vă daţi seama ce favoare nemaipomenită vi se face, fiind lăsaţi să călăriţi pe un Centaur. N-am mai auzit până acum de aşa ceva. Nu-i frumos să-i lăsaţi să aştepte.

— Unde-i Prinţul? a fost prima întrebare pusă de Eustace şi de Puddleglum după ce au făcut ochi.

— A plecat să-l întâmpine pe Rege, tatăl lui, la Cair Paravel, răspunse Faunul, al cărui nume era Orruns. Corabia Maiestăţii sale urmează să intre în port din clipă în clipă. Se pare că Regele s-a întâlnit cu Aslan — nu ştiu dacă doar i s-a arătat într-o viziune sau s-au întâlnit faţă în faţă — înainte de a naviga mai departe, iar Aslan l-a întors din drum şi i-a spus că, atunci când va ajunge înapoi în Narnia, îl va găsi acolo, aşteptându-l, pe fiul pierdut de mult.

Eustace se sculase şi împreună cu Jill îl ajutau pe Orruns să pregătească micul dejun. Lui Puddleglum i s-a spus să rămână în pat. Un Centaur pe nume Cloudbirth, care era un tămăduitor celebru sau (cum zicea Orruns) un "vraci", venea să-i vadă arsura de la picior.

— Ah! spuse Puddleglum, parcă aproape satisfăcut, să vedeţi că o să vrea să-mi taie piciorul de la genunchi în jos. Să vedeţi voi dacă n-o fi aşa.

Dar îi părea bine că putea să mai stea în pat.

Micul dejun a constat din ouă jumări şi pâine prăjită, iar Eustace a înfulecat cu poftă, de parcă n-ar fi mâncat nimic înainte de culcare.

— Ehehei, Fiu al lui Adam, zise Faunul, privind cu un fel de admiraţie ce bucăţoaie îşi înfunda Eustace în gură. Nu-i nevoie să te grăbeşti chiar atât de cumplit. Cred că nici Centaurii n-au isprăvit încă de mâncat.

— Păi, înseamnă că s-au trezit foarte târziu, spuse Eustace. Pun pariu că e trecut de ora zece.

— Oh, nu, zise Orruns. Ei s-au sculat înainte să se lumineze de ziuă.

— Atunci au aşteptat pesemne al naibii de mult până să mănânce, spuse Eustace.

— Nu, n-au aşteptat deloc, replică Orruns. Au început să mănânce în clipa în care s-au deşteptat.

— Ei, drăcia dracului! exclamă Eustace. Dar ăştia halesc atât de mult la micul dejun?

— Ehehei, Fiu al lui Adam, cum de nu pricepi tu? Centaurii au un stomac de om şi un stomac de cal. Şi, fireşte, ambele cer mâncare. Aşa că mai întâi mănâncă griş cu lapte, rinichi, şuncă, omletă, friptură rece, pâine prăjită, marmelada, cafea şi bere. Şi, pe urmă, se ocupă de partea din ei, care e cal, păscând cam o oră, după care încheie cu nişte păsat cald, ovăz şi un sac cu zahăr. Iată de ce e aşa o problemă să inviţi un Centaur să stea la tine peste week-end. Mare problemă, efectiv.

În clipa aceea, se auzi zgomot de copite tropăind pe piatră, la gura peşterii, iar copiii ridicară privirea. Cei doi Centauri, unul cu o barbă neagră, altul cu o barbă aurie fluturându-le peste pieptul gol şi robust, stăteau afară şi îi aşteptau, cu capul uşor plecat pentru a putea privi în peşteră. În acel moment, copiii deveniră foarte politicoşi şi îşi terminară iute micul dejun. Nimeni când vede un Centaur nu se gândeşte că e caraghios. Sunt nişte făpturi solemne şi maiestuoase, pline de o înţelepciune străveche, învăţată de la stele; nu-i uşor să-i înveseleşti, şi nici să-i înfurii, însă mânia lor e cumplită, revărsându-se ca un val nimicitor.

— La revedere, dragă Puddleglum, spuse Jill, ducându-se lângă patul Omului-bălţilor. Îmi pare rău că te-am făcut pesimist.

— Şi mie îmi pare rău, zise Eustace. Ai fost cel mai bun prieten din lume.

— Sper din suflet să ne mai întâlnim, adăugă Jill.

— Nu prea sunt şanse, replică Puddleglum. Nu cred nici că am să apuc să-mi revăd vechiul meu wigwam. Şi Prinţul ăla — drăguţ băiat — dar credeţi că e destul de puternic? Nu m-ar mira să aibă o constituţie distrusă după ce a trăit atâţia ani sub pământ. Te poţi alege cu o boală care izbucneşte când nici nu te aştepţi.

— Puddleglum! zise Jill. Mare farsor eşti. Eşti lugubru ca la înmormântare, când în realitate nu-ţi mai încapi în piele de fericire. Şi vorbeşti de parcă ţi-ar fi frică de orice, când de fapt eşti viteaz ca un — ca un leu.

— Păi, dacă tot a venit vorba de înmormântare, începu Puddleglum, însă Jill, care îi auzea pe Centauri izbind cu copitele în piatră, îl surprinse enorm aruncându-se de gâtul lui şi sărutându-l pe faţa care semăna a noroi, în timp ce Eustace îi strângea mâna voiniceşte. Pe urmă, se repeziră amândoi spre Centauri, iar Omul-bălţilor, lăsându-se la loc în pat, îşi zise în sinea lui: "Ei bine, nici în vis nu m-aş fi gândit că fata asta ar fi putut face aşa ceva. Deşi, de ce să nu fim drepţi, sunt şi eu destul de arătos".

A călări pe un Centaur este, negreşit, o mare onoare (şi în afară de Jill şi Eustace nu există nimeni astăzi pe lume care să o fi făcut), însă este teribil de inconfortabil. Căci cine ţine la viaţa lui nu s-ar încumeta să pună şaua pe un Centaur, or a călări direct pe spatele lui nu-i deloc distractiv; mai ales dacă, aşa cum era cazul lui Eustace, n-ai mai călărit niciodată. Centaurii erau foarte politicoşi şi serioşi, cu un fel de a fi matur şi distins, iar în timp ce străbăteau la galop pădurile Narniei, fără să întoarcă deloc capul, le povesteau copiilor despre însuşirile ierburilor şi ale rădăcinilor, despre influenţele plantelor, despre cele două nume ale lui Aslan, cu sensurile lor, şi tot felul de lucruri de acest fel. Dar oricât de tare i-a durut şi au fost hurducaţi, cei doi oameni ar da acum orice să mai facă o dată călătoria aceea: să vadă poienile şi pantele strălucind sub zăpada de peste noapte, să fie întâmpinaţi de iepuri, veveriţe şi păsărele, care îţi urau bună dimineaţa, să mai respire iarăşi aerul Narniei şi să audă glasul copacilor narnieni.

Au ajuns la râu, ale cărui ape strălucitoare şi albastre curgeau repede sub soarele de iarnă, mergând de-a lungul lui până după ultimul pod (care se afla la micul orăşel Beruna, tihnit şi cu acoperişuri roşii); au trecut dincolo cu un şlep condus

de un luntraş, adică de un Om al bălţilor, căci ei sunt cei care se îndeletnicesc cu navigaţia şi pescuitul în Narnia. Şi, după ce au traversat râul, au continuat să călărească de-a lungul malului sudic, ajungând curând la Cair Paravel. Şi, exact când au sosit acolo, au văzut corabia aceea sclipitoare pe care o văzuseră când veniseră la început în Narnia. Vasul plutea în susul râului, ca o pasăre uriaşă. Din nou, toată curtea se adunase pe peluza verde dintre castel şi chei, pentru a-l întâmpina şi a-i ura bun venit acasă Regelui Caspian. Rilian, care îşi schimbase hainele negre şi se îmbrăcase acum cu o mantie purpurie peste cămaşa de zale din argint, stătea foarte aproape de marginea apei, cu capul descoperit, pentru a-şi primi tatăl; şi Piticul Bunilă şedea lângă el, în mica şaretă trasă de un măgar. Copiii îşi dădură seama că nu aveau cum răzbate până la Prinţ prin toată mulţimea aceea şi, oricum, se simţeau acum destul de timizi. Aşa că îi rugară pe Centauri să-i mai lase să stea un pic în spinarea lor, ca să poată vedea şi ei ce se întâmplă, peste capetele curtenilor. Iar Centaurii se arătară de acord.

De pe puntea corabiei se auzi peste apă un sunet de trâmbiţe de argint: marinarii aruncară o funie; nişte şobolani (Şobolani vorbitori, fireşte) şi nişte Oameni ai bălţilor ajunseră repede la mal, unde amarară corabia. Muzicanţii, ascunşi undeva prin mulţime, începură să cânte o melodie triumfală şi solemnă. Şi, în scurt timp, galionul Regelui atinse cheiul, iar Şobolanii urcară la bord, pe pasarelă.

Jill se aştepta să-l vadă coborând pe bătrânul Rege. Însă, se pare că se ivise o încurcătură neaşteptată. Un Lord, palid la faţă, veni pe ţărm şi îngenunche în faţa Prinţului şi a lui Bunilă. Discutară toţi trei, cu capetele apropiate, timp de câteva minute, fără ca nimeni să poată auzi ce vorbeau. Muzica răsuna în continuare, însă se vedea că toată lumea simte că s-a întâmplat ceva. Pe urmă, patru Cavaleri, cărând ceva şi mergând foarte lent, îşi făcură apariţia pe punte. În momentul în care începură să coboare pasarela, se putu vedea ce cărau: un pat pe care zăcea bătrânul Rege, foarte palid şi nemişcat. Îl aşezară jos. Prinţul îngenunche lângă el şi îl îmbrăţişă. Regele Caspian ridică mâna să-şi binecuvânteze fiul. Şi toată lumea ovaţionă, dar uralele acelea erau cam fără vlagă, căci simţeau cu toţii că ceva nu era în regulă. Pe urmă, brusc, Regelui îi căzu capul pe perne, muzicanţii se opriră şi se lăsă o tăcere de

moarte. Prinţul, îngenunchind lângă patul Regelui, îşi puse capul lângă părintele său şi plânse amarnic.

Se auzeau şoapte şi foşnete de peste tot. Jill băgă de seama că toţi care aveau pe cap pălării, bonete, coifuri sau glugi şi le scoteau — inclusiv Eustace. Pe urmă, de deasupra castelului se auziră un fâşâit şi un fâlfâit de pânză; când se uită într-acolo, văzu că marele stindard, cu Leul auriu pe el, era coborât în bernă. Şi după aceea, lent, nemilos, cu strune plângăreţe şi cu sunete de corn deznădăjduite, muzica începu din nou: de data asta, o melodie sfâşietoare.

Se dădură amândoi jos de pe Centauri (care nici nu-i băgară în seamă).

— Aş vrea să fiu acasă, zise Jill.

Eustace încuviinţă din cap, fără să spună nimic, şi îşi muşcă buza.

— Am venit, rosti un glas profund în spatele lor.

Se întoarseră şi îl văzură pe Leu în carne şi oase, atât de strălucitor, de real şi de puternic, încât totul în jur începu numaidecât să pară şters şi mohorât în comparaţie cu el. Şi, în mai puţin timp decât îţi trebuie să respiri o dată, Jill uită de Regele Narniei, care murise, şi nu-şi mai aminti decât cum îl făcuse ea să cadă de pe stâncă pe Eustace, cum din cauza ei o zbârciseră aproape cu toate semnele, şi totodată îi veniră în minte toate ciondănelile şi certurile. Şi simţea nevoia să spună "îmi pare rău", însă nu putea vorbi. Pe urmă, Leul îi trase spre el, din priviri, se aplecă şi le atinse obrajii palizi cu limba, spunând:

— Nu vă mai gândiţi la asta. Nu voi fi întotdeauna mustrător. V-aţi îndeplinit misiunea pentru care v-am trimis în Narnia.

— Te rog, Aslan, zise Jill. Putem merge acasă acum?

— Da. Am venit să vă duc Acasă, răspunse Aslan. După care, deschise botul larg şi suflă. De data asta, nu mai avură senzaţia că zburau prin aer; simţeau, în schimb, că stăteau nemişcaţi, iar răsuflarea sălbatică a lui Aslan împingea tot mai departe corabia, pe Regele mort, castelul, zăpada şi cerul de iarnă. Căci toate astea pluteau pierind în aer, ca nişte rotocoale de fum, şi dintr-o dată se treziră în lumina strălucitoare a unei zile din miezul verii, pe o iarbă moale şi mătăsoasă, printre copaci falnici, lângă un pârâu răcoros. Văzură, atunci, că se

aflau iarăşi pe Muntele lui Aslan, sus de tot, deasupra şi dincolo de Capătul Lumii unde se întindea Narnia. În mod straniu, însă, muzica funebră, în amintirea Regelui Caspian, răsuna în continuare, deşi nu-ţi dădeai seama de unde venea. Păşeau de-a lungul pârâului, iar Leul mergea în faţa lor: şi Leul se făcu atât de frumos, iar muzica atât de sfâşietoare, încât Jill nici nu mai ştia ce o impresionase mai mult, de-o podidise plânsul.

Pe urmă, Aslan se opri şi copiii se uitară în pârâu. Şi acolo, pe prundişul auriu de pe fundul pârâului, zăcea Regele Caspian, mort, iar apa curgea peste el ca o oglindă lichidă. Barba lungă şi albă flutura prin apă ca o algă. Toţi trei rămaseră acolo, în picioare, şi plânseră. Chiar şi Leul: lacrimi mari de Leu, fiecare lacrimă mai preţioasă decât ar putea fi tot Pământul, dacă n-ar fi decât un diamant solid şi unic. Şi Jill observă că Eustace nu arăta ca un copil care plânge şi nici ca un băiat care plânge, dar n-ar vrea să se bage de seamă, ci ca un adult care plânge. Cel puţin, aşa i s-a părut ei; şi, într-adevăr, cum zicea ea, oamenii nu par a avea o vârstă anume pe acel munte.

— Fiu al lui Adam, spuse Aslan, du-te în desişul acela, smulge ghimpele pe care îl vei găsi şi adu-mi-l mie.

Eustace se supuse. Ghimpele avea cam treizeci de centimetri şi era ascuţit ca o floretă.

— Vâră-mi-l în labă, Fiu al lui Adam, zise Aslan, ridicând laba din faţă şi întinzând talpa imensă spre Eustace.

— Chiar trebuie? ezită Eustace.

— Da, îi răspunse Aslan.

Şi atunci, încleştându-şi dinţii, Eustace înfipse ghimpele în talpa Leului. Iar de pe locul înţepăturii ieşi o picătură imensă de sânge, roşie cum n-a fost nimic din tot ce aţi văzut sau v-aţi imaginat voi vreodată mai roşu pe lumea asta. Şi picătura aceasta căzu, pleoscăind, în apă peste trupul Regelui mort. În acel moment, muzica cea jalnică încetă. Iar Regele mort începu să se transforme. Barba albă i se făcu cenuşie, iar din cenuşie galbenă, pe urmă tot mai scurtă, până dispăru complet; iar obrajii scofâlciţi i se rotunjiră rumeni şi frumoşi, ridurile se netezeră; ochii, acum deschişi, îi râdeau vesel, la fel ca şi buzele. Brusc, sări în sus şi rămase în picioare în faţa lor — un bărbat foarte tânăr sau un băiat. (Jill nu-şi dădea seama exact, întrucât oamenii din ţara lui Aslan nu au vârstă distinctă. Chiar şi în lumea aceasta, fireşte, copiii cei mai prostovani sunt şi cei mai

copilăroşi, la fel cum adulţii cei mai prostovani sunt şi cei mai maturi.) Şi se repezi spre Aslan, aruncându-se cu braţele, cât putea el de bine, de gâtul uriaş al acestuia; şi îl sărută pe Aslan, cu sărutul lui puternic de Rege, iar Aslan îl sărută la rândul lui, cu sărutul său sălbatic de Leu.

În cele din urmă, Caspian se întoarse spre ceilalţi. Şi, uimit, începu să râdă de bucurie.

— Ei! Eustace! zise el. Eustace! Deci până la urmă tot ai ajuns la Capătul Lumii. Mai ţii minte sabia mea grozavă, pe care ai rupt-o pe Şarpele de mare?

Eustace făcu un pas spre el, cu amândouă mâinile întinse, însă pe urmă se trase înapoi cu o expresie cam uimită:

— Ia te uită, extraordinar, se bâlbâi el. Toate bune şi frumoase. Dar nu ai?... Adică nu eşti?...

— Oh, nu fi nătărău, zise Caspian.

— Dar, făcu Eustace, uitându-se la Aslan. N-a... n-a murit, parcă?

— Ba da, zise Leul foarte încetişor, aproape (aşa i se păru lui Jill) ca şi cum ar fi râs. A murit. Mulţi oameni au murit, să ştii. Chiar şi eu. Foarte puţini sunt cei care n-au murit.

— Oh, zise Caspian. Înţeleg ce te frământă. Crezi, pesemne, că sunt vreo stafie sau vreo prostie din asta. Dar nu-ţi dai seama? Aş fi asta dacă aş apărea în Narnia acum: fiindcă locul meu nu mai e acolo. Însă nu poţi fi o stafie în propria ta ţară. Aş putea fi o stafie, dacă m-aş duce în lumea voastră. Nu ştiu. Dar presupun că nu-i nici a voastră, din moment ce sunteţi aici.

O mare speranţă încolţi în inimile copiilor. Aslan, însă, îşi scutură capul miţos.

— Nu, dragii mei, spuse el. Când vă veţi mai întâlni cu mine aici, va fi pentru a rămâne. Dar nu acum. Trebuie să vă întoarceţi în lumea voastră pentru un timp.

— Domnule, zise Caspian. Mi-am dorit dintotdeauna măcar să întrezăresc lumea lor. E ceva rău în asta?

— Acum, că ai murit, fiule, nu mai poţi dori ceva rău, spuse Aslan. Vei vedea lumea lor — pentru cinci minute din timpul lor. Nu-ţi va trebui mai mult ca să îndrepţi lucrurile acolo. Pe urmă, Aslan îi explică lui Caspian ce îi aştepta pe Jill şi pe Eustace când se întorceau în lumea lor, povestindu-i totul despre Şcoala Experimentală; se părea că ştia şi el la fel de bine ca şi ei.

— Fiica mea, îi zise Aslan lui Jill, rupe o nuieluşă din tufişul acela.

Jill aşa făcu; şi de îndată ce avu nuieluşa în mână, aceasta se preschimbă într-o cravaşă de călărie nouă şi frumoasă.

— Acum, voi, fii ai lui Adam, scoateţi săbiile, spuse Aslan. Dar folosiţi doar partea fără tăiş, căci nu împotriva războinicilor vă trimit acum, ci împotriva laşilor şi a copiilor.

— Vii şi tu cu noi, Aslan? întrebă Jill.

— Nu-mi vor vedea decât spinarea, spuse Aslan.

Îi călăuzi rapid prin pădure şi, nu după mulţi paşi, în faţa lor apăru zidul Şcolii Experimentale. Pe urmă, Aslan trase un răget, de soarele se zgâlţâi pe cer, iar zece metri de zid se năruiră sub ochii lor. Prin spărtură, se zăreau tufişurile şi arbuştii, precum şi acoperişul sălii de gimnastică, toate sub acelaşi cer mohorât de toamnă, pe care îl văzuseră înainte ca aventurile lor să înceapă. Aslan se întoarse spre Jill şi Eustace, suflând spre ei şi atingându-le frunţile cu limba. Pe urmă, se lungi prin crăpătura pe care o făcuse în zid, cu spinarea sa aurie spre Anglia şi cu faţa sa domnească înspre tărâmurile lui. În aceeaşi clipă, Jill văzu alergând spre ei, printre dafini, figuri pe care le cunoştea prea bine. Aproape toată banda era acolo — Adela Pennyfather, Cholmondely Major, Edith Winterblott, Sorner "Bubosul", Bannister babanul şi urâcioşii de gemeni Garret. Brusc, însă, se opriră. Expresia de pe feţele lor se schimbă şi toată răutatea, înfumurarea, cruzimea şi nemernicia dispărură aproape complet, în locul lor instalându-se o mare groază. Căci văzură zidul prăbuşit şi un leu, mare cât un elefant, zăcând în spărtură, precum şi trei siluete în haine strălucitoare, cu arme în mână, năpustindu-se spre ei. Şi, având în mădulare puterea lui Aslan, Jill lovea cu cravaşa în fete, în timp ce Caspian şi Eustace izbeau cu dosul săbiilor în băieţi, astfel încât în două minute toţi huliganii fugeau înnebuniţi, zbierând:

— Ne omoară! Fasciştii! Leii! Aşa ceva nu se face.

Şi pe urmă Directoarea ieşi în fugă afară, să vadă ce se întâmplă. Iar când văzu leul, zidul spart, pe Caspian, pe Jill şi pe Eustace (pe care nici nu-i recunoscu măcar), o apucară pandaliile şi intră înapoi în clădire, unde telefonă la poliţie, spunându-le tot felul de bazaconii cu un leu scăpat de la circ şi cu nişte puşcăriaşi evadaţi, care dărâmaseră zidurile şi umblau cu sabia scoasă. În toiul acestei tevaturi cumplite, Jill şi Eustace

se strecurară tiptil înăuntru, unde îşi schimbară straiele strălucitoare, îmbrăcându-se cu hainele lor obişnuite, iar Caspian se întoarse în lumea lui. Şi zidul, la porunca lui Aslan, se făcu întreg, ca înainte. Când sosi poliţia şi nu găsi nici urmă de leu, zid spart sau puşcăriaşi; văzând-o, în schimb, pe Directoare comportându-se ca o dementă, se porni numaidecât o anchetă generală. Iar cu ocazia acestei anchete au ieşit la iveală tot felul de lucruri despre Şcoala Experimentală; vreo zece persoane au fost exmatriculate. După aceea, prietenii Directoarei au constatat că nu mai era bună de Directoare, aşa că au făcut-o Inspectoare, ca să aibă de-a face cu alţi Directori. Şi când au constatat că nu era bună nici măcar de aşa ceva, au băgat-o în Parlament, unde de atunci a trăit fericită.

Eustace şi-a îngropat hainele frumoase, în mare taină, într-o noapte, undeva pe terenul din incinta şcolii, însă Jill s-a fofilat cu ale ei acasă şi le-a purtat la un bal mascat, în vacanţa următoare. Iar începând din acea zi, situaţia s-a ameliorat mult la Şcoala Experimentală, care a devenit o instituţie de învăţământ destul de bună. Jill şi Eustace au rămas mereu prieteni.

Departe de tot, însă, în Narnia, Rilian l-a înmormântat pe tatăl lui, Caspian Navigatorul, al Zecelea după nume, purtând doliu după el. Rilian a cârmuit cu destoinicie, iar ţara a fost fericită în vremea lui, deşi Puddleglum (al cărui picior a fost ca nou în trei săptămâni) atrăgea adesea atenţia că după o dimineaţă însorită, după-amiaza plouă, aşa că nu te poţi aştepta ca un lucru bun să dureze.

Deschizătura din coasta dealului n-a mai fost astupată şi adesea, în zilele fierbinţi de vară, narnienii intră acolo, cu corăbii şi felinare, coborând până la apă, unde navighează încolo şi încoace, cântând pe marea subterană rece şi întunecoasă, istorisindu-şi unii altora poveşti despre oraşe care se află la mari adâncimi, dedesubt. Dacă aveţi vreodată norocul să vă duceţi în Narnia, ţineţi minte să vă uitaţi la peşterile acelea.